FASCIST VOICES

ESSAYS FROM THE 'FASCIST QUARTERLY' 1936-1940

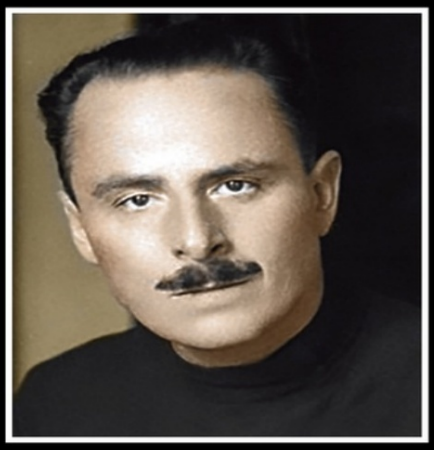
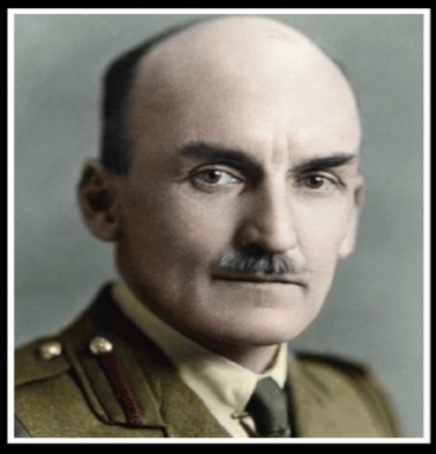

Volume One

Machine Translated by Google

Fašistické hlasy

Eseje z „fašistického čtvrtletníku“ 1936-1940

První svazek

******demo verze převodníku e-knih******* Vodoznaky

Machine Translated by Google

Fašistické hlasy

Eseje z „fašistického čtvrtletníku“ 1936-1940

První svazek

Autorská práva © 2019 Sanctuary Press Ltd

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této knihy nesmí být reprodukována v jakékoli formě elektronickými ani mechanickými prostředky, včetně kopírování, nahrávání nebo ukládání a vyhledávání informací, bez písemného souhlasu vydavatele.

Sanctuary Press Ltd.
Sheltonova ulice 71–75
Covent Garden
Londýn WC2H 9JQ

www.sanctuarypress.com E-mail: info@sanctuarypress.com

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

FAŠISTICKÉ HLASY - PRVNÍ SVAZEK

Toto vydání obsahuje eseje od:

John Beckett

James Drennan

Norah Elam

Generál Franco

Generálmajor J. F: C. Fuller Joseph

Goebbels J. K. Heydon

Max Hunger

Jorian Jenks

William Joyce

Dr. Robert Ley

Francis Mcevoy Sir

Oswald Mosley Ezra

Pound Vidkun Quisling

Alfred

Rosenberg Arthur

Reade Anne Seelig-

Thomann Claud

Sutton Alexander Raven

Thomson A.

Yusuf Ali

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

Obsah

Fašistické hlasy

Filosofie fašismu od Sira Oswalda Mosleyho Německo a jeho

ženy od Anne Seelig-Thomannové Co je socialismus? od Josepha

Goebbelse Světová filozofie a zahraniční politika

od Alfreda Rosenberga Fašismus, ženy a demokracie od Norah Elamové

Drahocenné akry od Joriana Jenkse Hitlerův Berchtesgaden,

idyla Nového Německa od Joan

Morganové Severská světová federace od Vidkuna Quislinga Interpretace fašismu od

Clauda Suttona Válka ve Španělsku od generálmajora J. F. C.

Fullera Projev generála Franca k ekonomické ortologii od

Ezry Pounda Příčiny propadu od A. Ravena Thomsona Zrazená

revoluce od Ezry Pounda

Marxismus, doktrína úpadku od Francise McEvoye Nepřítelem

je liberalismus od J. K. Heydona Thomas Carlyle -

národní socialista od Williama Joycee William

Morris - národní socialista od Arthura Readea Židovský mýtus od

„Skeptika“

Muslimský svět a Palestina od A. Yusufa Aliho Fašismus a

dialektika od A. Ravena Thomsona Vydědění půdy od Francise

Mcevoye Korporátní ekonomika od A. Ravena Thomsona

Nacistické hnutí v perspektivě od Jamese Drennana

Sociální demokracie v úpadku od Johna Becketta Fašismus a válka od

generálmajora J. F. C. Fullera Vpřed ve fašismu od

Oswalda Mosleyho Síla skrze radost od Dr. Roberta Leye Německá

zimní pomocná práce od Maxe Hungera

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

Filozofie fašismu od Sira Oswalda Mosleyho

Jde o přednášku sira Oswalda Mosleyho v English Speaking Union ve středu 22. března 1933.

Ó Vaši odpůrci tvrdí, že fašismus nemá žádné historické pozadí ani filozofii, a mým úkolem je dnes odpoledne naznačit, že fašismus má kořeny hluboko v historii a byl udržován některými z nejlepších letů spekulativní mysli. Jsem si samozřejmě vědom toho, že k našim aktivitám v denním tisku se neváže mnoho filozofie, a když jste si přečetli, že mám přednášet na téma „Filozofie fašismu“, pravděpodobně si mnozí z vás řekli: „Co má tento gangster společného s filozofií?“ Věřím však, že uvěříte, že tato velká zrcadla veřejného mínění ne vždy poskytují velmi přesný odraz, a přestože čtete pouze o nejzajímavějších momentech našeho pokroku, existují i jiné momenty, které mají určitou hloubku v myšlení a konstruktivním pojetí. Zatím je do jisté míry pravda, že fašistická filozofie nenabyla příliš konkrétní a definitivní podoby, ale musíte si uvědomit, že fašistická víra existuje jen o něco déle než deset let: je to růst posledního desetiletí. Jeho filozofické pozadí je však již schopno určité formulace, a to v mnohem kratším časovém úseku než odpovídající vývoj v jakékoli jiné velké politické víře v historii. Stejně jako samotné fašistické hnutí v několika velkých zemích postupovalo k moci fenomenální rychlostí, tak i fašistická víra a filozofie jako trvalá koncepce, postoj k životu, se rozvíjela mnohem rychleji než filozofie starších náboženství. Vezměte si liberalismus: Mezi spisy mužů, jako byli Voltaire a Rousseau, a konečným formováním liberálního vyznání v rukou anglických státníků na konci osmnáctého a začátku devatenáctého století uplynula velmi dlouhá doba.

Ve skutečnosti se tato velká politická hnutí a psychologické otřesy jen velmi pomalu krystalizovaly do určitého myšlenkového systému, stejně jako do systému jednání; a v případě fašismu je pravděpodobně poměrně brzy očekávat, že po deseti letech nabude konkrétní krystalické podoby. Nicméně se domnívám, že fašistickou filozofii lze vyjádřit srozumitelnými termíny, a přestože představuje zcela nový přínos pro myšlení této doby, lze přesto ukázat, že jak svůj původ, tak i svou historickou oporu odvozuje od zavedeného myšlení minulosti.

V první řadě tvrdím, že většina filozofií jednání je odvozena ze syntézy kulturních konfliktů v předchozím období. Tam, kde ve věku kultury, myšlení, abstraktní spekulace najdete dvě velké kultury v ostrém protikladu, obvykle v následujícím věku jednání nacházíte určitou praktickou syntézu mezi těmito dvěma ostrými protiklady, která vede k praktickému krédu jednání. Tato koncepce se vám může zdát do jisté míry spenglerovským přístupem; a je pravda, že velký německý filozof pravděpodobně udělal více než kdokoli jiný pro vykreslení širokého pozadí fašistického myšlení. Ale je to velmi široké pozadí. Je to velké pozadí světových dějin, z něhož se vynořuje fašistický návrh.

Ne o moc víc. A možná mu v přiblížení se k tématu brání jeho vrozený pesimismus, který, jak bych vám pokorně namítl, pramení z jeho naprosté neznalosti moderní vědy a vývoje techniky.

Pokud se na to podíváte skrz Spenglerovské brýle, jistě dojdete k závěru ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

extrémní pesimismus, protože zastírají faktor, který poprvé vkládá do rukou člověka schopnost zcela odstranit problém chudoby. A já se domnívám, že právě nepochopení tohoto obrovského nového faktoru vede našeho německého filozofa k jeho pesimistickému závěru. To však v žádném případě neznehodnocuje jeho obrovský přínos světovému myšlení.

Správně usoudíte, že můj návrh o sňatku zdánlivě protikladných kultur, který v následujícím věku činu vede k vytvoření filozofického dítěte dané doby, jež se projevuje v činu, má určitý původ ve Spenglerově myšlení. Myslím však, že vám mohu ukázat, jak tato teze v praxi funguje v případě fašismu. Naznačil bych vám, že v minulém století vznikl hlavní intelektuální boj z ohromného dopadu Nietzscheova myšlení na křesťanskou civilizaci trvající dva tisíce let. Tento dopad byl realizován jen velmi pomalu. Jeho plné důsledky se teprve dnes projevují. Ale ať se v moderním myšlení podíváte kamkoli, najdete výsledky onoho kolosálního boje o ovládnutí mysli a ducha člověka. Existovalo náboženství, které, pokud jde o Západ, po mnoho staletí široce dominovalo lidskému myšlení. A najednou, poprvé v historii, bylo toto náboženství a toto myšlení účinně zpochybněno a jeho základy byly prozatím alespoň otřeseny. Bylo odsouzeno s zuřivou energií a s mimořádným géniem – zásadně odsouzeno.

Jak později uvidíte, sám neobhajuji křesťanství, protože vám ukážu, jak věřím, že Nietzscheovu a křesťanskou doktrínu lze sloučit. V tomto bodě je však nutné, abych prozkoumal podstatné rozdíly mezi těmito dvěma vyznáními a zjistil, kde se rozdíly nahromadily a kde se objevují podobnosti.

Nietzsche, jak víte, zpochybnil celé základy křesťanského myšlení. V podstatě řekl: „Toto je náboženství otroka a slabocha. Toto je víra lidí, kteří prchají před životem, kteří se nechtějí postavit realitě čelem, kteří hledají spásu v nějakém snovém posmrtném životě – spásu, kterou si zde na zemi nezískají ani vitalitu, ani mužnost. Pramení z ducha slabosti a kapitulace.“ Odsoudil ji velkolepou frází, pokud si dobře pamatuji, jako „náboženství, které spoutalo a oslabilo lidstvo“.

A místo této víry vytvořil koncepci nadčlověka, člověka, který čelí těžkostem, nebezpečí, jde vpřed skrze materiální věci a těžkosti prostředí, aby dosáhl, zvítězil a vytvořil si zde na zemi svůj vlastní svět. Byla to výzva pro celý základ nejen myšlení, ale i života. A otřáslo to v základech myšlením světa. Těm, kteří se v té době touto kontroverzí vážně zabývali, se muselo zdát, že jedno nebo druhé z těchto vyznání musí zvítězit a jedno nebo druhé musí zemřít; že jakákoli kombinace, jakákoli syntéza těchto protichůdných doktrín je zcela vyloučená.

Věřím, jak se to tak často stává v každodenním životě, že vyznání víry, která se zdají být tak odlišná, jsou při bližším zkoumání ve skutečnosti náchylná k určitému smíření, a dokonce k určité syntéze; a myslím, že vám mohu ukázat, že ve skutečnosti v dnešní fašistické doktríně nacházíte úplné spojení velkých charakteristik obou vyznání. Na jedné straně nacházíte ve fašismu, převzaté z křesťanství, převzaté přímo z křesťanského pojetí, nesmírnou vizi služby, sebezapření, sebeobětování ve věci druhých, ve věci světa, ve věci své země; ne tak eliminaci jednotlivce, jako spíše splynutí jednotlivce s něčím mnohem větším, než je on sám; a máte tu základní doktrínu fašismu – službu, sebeodevzdání – tomu, co fašista musí považovat za největší věc.

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

a největší impuls na světě. Na druhé straně zde nacházíme z Nietzscheova myšlení převzatou mužnost, výzvu všem existujícím věcem, které brání pochodu lidstva, absolutní zřeknutí se doktríny kapitulace; pevnou schopnost potýkat se se všemi překážkami a překonávat je. Ve skutečnosti zde máme vytvoření doktríny mužů energií a svépomoci, což je dalším výjimečným rysem fašismu.

Proto nacházíme – myslím, že mohu tvrdit – jakési spojení těchto dvou velkých doktrín, které se projevuje v praktickém krédu dnešního fašismu. A to se ve skutečnosti projevuje v celém našem postoji k životu. Můžeme to redukovat na nejmenší detaily obecné existence. Od nejširšího a nejabstraktnějšího pojetí se můžeme dostat k nejmenším detailům každodenního života.

Požadujeme od všech našich lidí prvořadé pojetí veřejné služby, ale zároveň jim na oplátku připouštíme a věříme, že ve fašistickém pojetí by stát měl přiznat absolutní svobodu. Ve svém veřejném životě se musí člověk chovat jako řádný člen státu, ve všem svém jednání se musí přizpůsobovat blahu národa. Na druhou stranu od státu na oplátku dostává úplnou svobodu žít a rozvíjet se jako jednotlivec. A v naší morálce – a myslím, že mohu tvrdit, že je to jediná veřejná morálka, v níž se soukromá praxe zcela shoduje s veřejným protestem – v naší morálce je jediným testem jakékoli morální otázky to, zda jakýmkoli způsobem brání nebo ničí schopnost jednotlivce sloužit státu. Musí odpovědět na otázky: „Škodí tento čin národu? Škodí ostatním členům národa? Škodí mé vlastní schopnosti sloužit národu?“ A pokud je odpověď na všechny tyto otázky jasná, má jednotlivec absolutní svobodu dělat, co chce; a to jednotlivci propůjčuje zdaleka největší míru svobody v rámci státu, jakou kdy jakýkoli systém v rámci státu nebo jakákoli náboženská autorita jednotlivci udělila.

Nejbližším přístupem k tomuto morálnímu testu byl pravděpodobně přístup řecké civilizace, která měla co do organizace samozřejmě pojetí státu ne o moc horší než dnešní fašistické pojetí.

Tento postoj, toto filozofické pozadí vnucuje fašistovi určitá velmi jasná pravidla společenského chování, která představují detailní zpochybnění stávajícího řádu věcí, ačkoli se do těchto detailů nebudeme hlouběji zabývat, kromě toho, že ukážeme, že tyto široké principy lze redukovat na detaily. Například považujeme za směšný systém, v němž může být člověk pokutován, i když riskuje zranění tím, že se napije po hodině, kdy je to legální, ale který ve své veřejné funkci jakožto více či méně veřejná osoba může zcela beztrestně podniknout kroky, které mohou ohrozit celou strukturu státu. Pokud riskuje sebemenší újmu, je proti němu mobilizována veškerá síla zákona; přesto ve své veřejné funkci může ohrozit celý život národa: může ohrozit samotné pilíře státu.

Fašistickým principem je soukromá svoboda a veřejná služba. To nám v našem veřejném životě a v našem postoji k ostatním lidem ukládá určitou disciplínu a určitou zdrženlivost; ale pouze v našem veřejném životě; a já bych měl velmi důrazně argumentovat, že jediný způsob, jak dosáhnout soukromé svobody, byla veřejná organizace, která by vnesla určitý řád do ekonomického chaosu, který dnes existuje ve světě, a že takovou veřejnou organizaci lze zajistit pouze metodami autority a disciplíny, které jsou vlastní fašismu.

Abychom se však vrátili k filozofické stránce, shledáváme, že fašistovi jeho filozofie přirozeně vnucuje určitou životní disciplínu, uspořádaný atleticismus, jak bych to nazval, a pocit důvěry ve vedení, víru v autoritu, což je jiným hnutím cizí. A zde se okamžitě dostáváme do kolize se základními principy socialismu a liberalismu.

Socialismus se samozřejmě od liberalismu ostře liší ve svém pojetí ekonomické organizace; ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Ale myslím, že ve filozofii existuje jen málo socialistů nebo liberálů, kteří by nesouhlasili s tím, že mají skutečně společný původ, pokud se vrátíme dostatečně daleko v životním postoji Voltaira a Rousseaua; a především v tom druhém. Mohu vám nyní naznačit zásadní rozdíl, který zde vyplývá mezi liberalismem a socialismem na jedné straně a fašismem na straně druhé? Rousseau se podle našeho názoru buď dopustil velké chyby, nebo byl velmi nepochopen. Rousseau řekl rovnost. Odpovídáme: Pokud máte na mysli rovnost příležitostí, ano; pokud máte na mysli rovnost lidí, ne. To je absurdita. Osobně se domnívám, že pokud je Rousseau správně interpretován, měl na mysli rovnost příležitostí, že hlavní Rousseauův útok byl namířen – a správně – proti dekadentnímu systému, v němž žil. V podstatě řekl: „Je absurdní, že si tato zahálčivá, dekadentní francouzská šlechta“ (jakou v té době nepochybně byla) „nárokuje privilegia, která dusí život národa. Rovnost příležitostí je základní věc. Ať vládnou ti, kdo jsou k vládnutí způsobilí. Ať nikdo nevládne proto, že se jeho dědeček osvědčil jako způsobilý k vládnutí.“ Byla to vzpoura proti privilegiím, potvrzení, že muž talentu a schopností by měl být mužem, který bude řídit záležitosti velkého národa. Této doktríny se však chopili jeho pozdější žáci v tom smyslu, že znamená rovnost lidí, že všichni lidé jsou si rovni.

Z této konstrukce vyplývá celý klam, jak ho vidíme my. Je to zjevná a jasná absurdita. Jeden člověk se od druhého nesmírně liší myslí i fyzickou konstitucí. Nejde o otázku morální nebo duchovní rovnosti, jak často říkají socialisté. To je něco úplně jiného. Morálně a duchovně může být člověk, který zametá podlahu ve velkém podniku, mnohem lepší než jeho manažer. Otázkou ale je, který člověk je způsobilý vykonávat jakou práci. Jaká je jeho správná funkce? Někteří lidé jsou dobří v jedné věci a jiní v jiné.

Jistě, z fašismu zcela vylučujeme koncept sociální třídy, protože ten spočívá na dědičnosti; ale říkáme, že někteří lidé jsou od přírody způsobeni dělat určité věci a jiní ne. A jakmile přijmete tento myšlenkový základ, zpochybňujete celý koncept demokracie.

Zpochybňujete přesvědčení, že každou otázku na světě, ať je jakkoli složitá, může vyřešit kdokoli, ať je jakkoli nezkušený; a v tomto světle je skutečně absurdní, že technik ve vládě nebo v čemkoli jiném může být poučen lidmi, kteří se danému tématu věnují asi pět minut ročně. Kdybych vešel do strojírenské dílny, sledoval inženýra, jak dělá svou práci, a pak mu začal vysvětlovat, jak na to, řekl by mi – a právem – že jsem troufalý hlupák. Podobně se nám zdá absurdní představa, že se od člověka, který si vůbec nestudoval problémy země, očekává, že položí svůj hrnek piva na pult, půjde k volební urně a dá podrobné pokyny, jak má být jeho země řízena v příštích čtyřech letech. „Všichni lidé jsou si rovni a všichni lidé jsou stejně oprávněni vyjadřovat se k jakémukoli tématu, pokud se jedná o téma tak složité, jako je vládnutí země“: to je interpretace, kterou sociální demokracie vkládá do Rousseauových spisů, a tato představa je evidentně absurdní. Je to však filozofický základ celého demokratického systému. Zpochybňujeme proto základní koncepci, že všichni lidé jsou si rovni v rozhodování o všech problémech. Přijímáme a osvojujeme si rovnost příležitostí a stavíme se – a musíme se postavit – proti koncepci privilegované dědičnosti.

Když se člověk osvědčí, může se v zemi dostat na nejvyšší pozice a celý náš vzdělávací systém musí být takto koncipován. Nesmí však být na vrcholu jen proto, že jeho otec nebo dědeček tam byl před ním. A tak na jedné straně zpochybňujeme privilegia pravice a na druhé straně zpochybňujeme absurdní doktrínu levice, že všichni lidé jsou si od přírody rovni. Nyní můžete říci, a možná i s jistou pravdou, že

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

Tyto doktríny už byly slyšet dříve, že to byl základ bonapartismu, nebo abychom se vrátili ještě dále k jeho původu, byl to základ cézarismu.

Je samozřejmě pravda, že fašismus má historický vztah k césarismu, ale moderní svět se hluboce liší od forem a podmínek starověkého světa. Moderní organizace je příliš rozsáhlá a složitá na to, aby se opírala pouze o jednotlivce, ať je sebevíc nadaný. Moderní césarismus, stejně jako vše moderní, je kolektivní. Vůle a talent jedince je nahrazena vůlí a schopnostmi disciplinovaných tisíců, které tvoří fašistické hnutí. Každý černokošilák je individuální buňkou kolektivního césarismu. Organizovaná vůle oddaných mas, podřízená dobrovolné disciplíně a inspirovaná vášnivým ideálem národního přežití, nahrazuje vůli k moci a vyššímu řádu individuálního nadčlověka. Nicméně tento kolektivní césarismus, vyzbrojený zbraněmi moderní vědy, stojí ve stejném historickém vztahu jako starověký césarismus k reakci na jedné straně a k anarchii na straně druhé. Césarismus stál proti spartakismu na jedné straně a patricijskému senátu na straně druhé. Tato pozice je stará jako historie posledních dvou tisíc let. V té době jim však chyběly příležitosti ke konstruktivnímu úspěchu, které jsou přítomny dnes, a jediné ponaučení, které si můžeme z předchozích důkazů této doktríny odnést, je prosté: kdykoli svět pod vlivem Spartaka upadal do naprostého kolapsu a chaosu, byli to vždy ti, které Spengler nazýval „velcí faktologové“, kteří vytrhli svět z výsledného chaosu a velmi často dali lidstvu staletí míru a řádu v novém systému a nové stabilitě. A to se dělo a dělo se to moderními fašistickými hnutími „uznáním určitých základních faktů politiky a filozofie. Opět zde máme jisté spojení dvou zdánlivě protichůdných doktrín. Často jsme obviňováni z toho, že bereme něco z pravice a něco z levice. Je velmi rozumné si půjčovat od jiných vír; zahodit to, co je špatné, a ponechat si to, co je dobré; a jakmile se vzdálíte od starého parlamentního smýšlení, samozřejmě vidíte moudrost jakéhokoli takového postupu. A fašismus samozřejmě bere něco z pravice a něco z levice a k tomu přidává nová fakta, aby odpovídala moderní době.“

V této nové syntéze fašismu, která se poněkud blíží naší bezprostřední situaci, zjišťujeme, že bereme velký princip stability podpořené autoritou, řádem a disciplínou, který byl atributem pravice, a spojujeme ho s principem pokroku, dynamické změny, který přebíráme od levice. Konzervatismus – abychom ho nazvali jménem, pod kterým je v této zemi známý – věří ve stabilitu a podporuje ji svou vírou v řád; ale konzervatismus v moderním světě vždy selhával ve své neschopnosti pochopit, že stability lze dosáhnout pouze pokrokem: že nehybný odpor ke změně urychluje revoluční situaci, které se konzervatismus nejvíce obává. Na druhou stranu si levice díky svému Rousseauovu komplexu vždy neuvědomovala, že jediný způsob, jak dosáhnout pokroku, je přijmout výkonné nástroje, které jedině umožňují změnu.

Došli jsme tedy k tomuto závěru: že stability můžete dosáhnout pouze tehdy, jste-li připraveni provádět spořádané změny, protože abyste zůstali stabilní, musíte se přizpůsobit novým faktům nové doby. Na druhou stranu, pokroku, po kterém levice touží, můžete dosáhnout pouze tehdy, pokud přijmete výkonné nástroje pokroku, totiž autoritu, disciplínu a loajalitu, které byly vždy považovány za náležející pouze pravici. Spojením těchto dvou principů dosahujeme základu fašistické víry a fašistické organizace.

Znovu řeknete: „Toto je opět cézarismus nebo bonapartismus. Přestalo to být záležitostí čistě individuálního vedení. Mašinérie, se kterou máme co do činění, je příliš rozsáhlá na to, aby ji zvládl jakýkoli jednotlivec sám. Stal se tedy kolektivním cézarismem –

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

vedení organizované a disciplinované masy, spojené v dobrovolné disciplíně ideály národní a světové obnovy, které ji vášnivě inspirují. Základní principy však zůstávají stejné; a proto, i když vaše fašistické hnutí může plnit účel, který dříve plnilo cézarismus, může vnést řád do chaosu, který vyvolal konflikt mezi Spartakem a reakcí, může na několik let nebo několik století přinést světu velký mír, přesto v sobě nese svůj vlastní rozklad a ve skutečnosti nedosahuje toho, co považujeme za nezbytné."

Věřím, že odpověď na tento případ, který je jediným skutečně platným případem, zní, že vždycky předtím chyběl faktor moderní vědy. Nyní máte zcela nový faktor. Pokud dokážete do svého systému vlády zavést novou efektivitu, a všichni uznají, že taková hnutí, když se dostanou k moci, jsou alespoň efektivní: pokud dokážete do vlády přivést byť jen na několik let výkonnou moc a efektivitu, která věci dotáhne do konce, můžete uvolnit – a uvolníte – uvězněného génia vědy, aby mohl plnit úkol, který má v moderním světě plnit. Ať už jsou naše názory na strukturu státu a ekonomiky jakékoli odlišné, myslím, že se všichni musíme shodnout, že by bylo možné rozumnou organizací světa, silou moderní vědy a průmyslu, jednou provždy vyřešit problém chudoby a jednou provždy odstranit chudobu a nejhorší atributy nemocí a utrpení světa.

Pokud je tedy možné mít efektivní formu vlády, máte pro takový systém poprvé v historii k dispozici nástroj, kterým lze navždy změnit tvář Země. Jakmile bude vykonáno to podstatné, jakmile bude moderní věda a technika uvolněna a splní svůj úkol, jakmile změníte svůj politický a filozofický systém z přechodného a politického na trvalý a technický základ, nebude již potřeba politika a kontroverze, které dnes rozptylují svět. Problém chudoby bude vyřešen, hlavní problémy budou vyhnány, jak jen to bude možné, a jak každý ví, že to možné bude, pokud bude moderní věda řádně mobilizována. Pak bude lidstvo osvobozeno pro věci v životě, na kterých skutečně záleží.

I když je tedy možná pravda, že některé z těchto jevů ve věčném dějinném cyklu byly ve světě pozorovány již dříve a s velkým přínosem pro lidstvo, nikdy předtím neměly velké výkonné hnutí příležitost dokončit svůj úkol, který jim nyní svěřuje moderní věda a vynálezy.

V okamžiku velké světové krize, krize, která se nakonec nevyhnutelně prohloubí, se z historického pozadí, které činí jeho vznik nevyhnutelným, vynořuje hnutí, nesoucí určité tradiční atributy odvozené z velmi slavné minulosti, ale tváří v tvář dnešním faktům vyzbrojené nástroji, které lidstvu kdy dala jen tato doba. Touto novou a úžasnou shodou nástrojů a událostí lze překonat problémy této doby a zajistit budoucnost v progresivní stabilitě. Možná je to poslední velká světová vlna nesmrtelnosti, věčně se opakující císařské hnutí; ale s pomocí vědy a s inspirací moderní mysli tato vlna odnese lidstvo na vzdálenější břeh.

Pak konečně „caesarismus", nejmocnější projev lidského ducha ve vysokém úsilí o trvalý úspěch, splní své světové poslání, odčiní svou oběť v boji věků a naplní svůj historický osud. Lidstvo osvobozené z chudoby a mnoha hrůz a utrpení nemocí k radosti ze světa znovuzrozeného skrze vědu bude stále potřebovat fašistické hnutí transformované k účelu nového a ušlechtilejšího řádu lidstva; ale vy už nebudete potřebovat podivné a znepokojivé muže ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

kteří ve dnech boje a nebezpečí a v nocích temnoty a práce ukovali nástroj z oceli, jímž svět přejde k vyšším věcem.

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

Německo a jeho ženy od Anne Seelig-Thomann

DBĚHEM mé poslední návštěvy Anglie se mě mnoho Angličanek ptalo na postavení žen ve Třetí říši. Podle vyprávění, které slyšely, si nás zřejmě myslely, že jsme jen otrokyně. Vlastně to říkaly otevřeně a dodaly, že nás z hloubi srdce litují. Ráda bych vám řekla, co my německé ženy cítíme v Nové říši, a začnu s manželkami a matkami.

Z historie všichni víme, že po každé revoluci následují nové ústavní formy a díky povstání, které tyto nové formy přineslo, obvykle nacházíme zásadní změny i v společenském životě lidí. Nový systém v Německu, „národní socialismus“, přišel jako vítaná změna pro miliony rodin, které strašlivě trpěly následky války, jež pro mnohé matky a jejich děti udělala z života břemeno.

Úkolem Adolfa Hitlera bylo jim pomoci a ukončit katastrofální myšlenku, že „je lepší nemít vůbec žádné děti“.

Nesmíme zapomínat, že sobectví bylo základem starého systému ještě předtím, než Führer přišel vybudovat novou Říši. Byl to on, kdo znovu přesvědčil německé ženy, že rodina je základní jednotkou státu a v ní je matka živoucím symbolem národního přežití prostřednictvím výchovy zdravých dětí. Mateřství a ženství znovu získaly svůj starý význam a slávu.

SLUŽBA PRO MATKY

V roce 1934 se Národně socialistická liga žen poprvé sešla k seriózní kooperativní práci a založila Říšskou službu pro matky. Tuto službu spravují všechny pobočky ligy a skládá se ze speciálních kurzů otevřených všem ženám, vdaným i svobodným, mladým i starým. Od roku 1934 se těchto kurzů zúčastnilo nejméně 600 000 německých žen, které získaly vzdělání v oblasti vedení domácnosti, vaření a šití, stejně jako v oblasti hygieny a ošetřovatelství. Protože my Němky patříme k národu bez kolonií, musíme být opatrné vůči všem druhům surovin a v těchto kurzech se ženy učí, jak proměnit zdánlivě nepotřebné věci v užitečný účel. Každý kurz zpravidla trvá deset večerů s celkovou délkou výuky dvacet čtyři hodin.

Cena takového kurzu se pohybuje mezi dvěma až třemi markami na venkově a třemi až pěti markami ve městě. Od těch, kteří si to mohou dovolit, se očekává, že zaplatí plnou cenu, ale doplňkové částky přispívá Ženská sekce Dlouhodobé fronty a Národně socialistická organizace sociální péče pro ty, kteří si tyto platby nemohou dovolit. Velmi často celou částku hradí zaměstnavatel dívce, která brzy odchází z práce do důchodu kvůli vdávání. V Německu existuje několik stovek takových škol pro matky, které nacházejí uplatnění pro tisíce dobrovolných pracovníků jako opatrovnice, učitelky veřejného blaha, vedoucí mládeže a tak dále.

Právě taková práce dává každé německé ženě příležitost aktivně se podílet na životě národně socialistického státu, protože si každá žena uvědomuje, že se musí postavit bok po boku mužů, kteří nesou stejnou odpovědnost za budoucnost našeho národa.

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

Pracující žena

Nic nebylo v jiných národech diskutováno více než postavení profesionálek – a pracujících žen – ve Třetí říši. Odpůrci národního socialismu trvali na tom, že od okamžiku, kdy se Adolf Hitler dostal k moci, budou všechny pracující ženy násilně odvolány ze svých povolání a nahrazeny muži. Nic ve skutečnosti nemůže být více v rozporu s pravdou, neboť všechny aktivní ženy v průmyslu a profesích jsou organizovány v rámci Dlouhodobé fronty a ty ženy, které dříve nebyly zaměstnány, ale chtěly pomoci při budování Nové říše, dobrovolně vstoupily do Ligy žen pod celostátním vedením Frau Scholz-Klink. V těchto dvou organizacích najdeme ženy v domácnosti, učitelky, zdravotní sestry, porodní asistentky, umělkyně, lékařky a všechny ženy s vysokoškolským vzděláním.

Jelikož ideálem národního socialismu je zachovat rodinu jako základní jednotku státu, je pravda, že Labouristická fronta dosáhla odstranění žen z továrních prací, které jsou pro ženskou postavu nevhodné, a nahradila je nezaměstnanými muži. Těmto ženám však byla nalezena vhodnější práce jinde.

Německé ženy jsou stále zaměstnány ve všech oděvních oborech a miliony dalších jsou učitelky, zdravotní sestry a domácí služebnice, zatímco existuje řada žen jako lékařky, ženy jako architektky a na jevišti a ve filmech, nejen jako herečky, ale i jako vynikající producentky, jako například slavná Leni Riefenstahlová, která má na starosti veškeré fotografování na důležitých stranických schůzích a na olympijských hrách. Miliony žen jsou také zaměstnány v průmyslu a tvoří, jak jsem již řekla, zvláštní sekci Dlouhodobé fronty. Rozhodně nelze říci, že by německé ženy byly zatlačeny do domácnosti.

VNITROSTÁTNÍ SLUŽBY

Zvláštní pozornost se dostalo i těm, které jsou jako domácí služebnice nebo ženy v domácnosti omezeny na domácí sféru. Když se k moci dostal Adolf Hitler, Liga žen dostala zvláštní úkol překonat všeobecný předsudek, že domácí práce jsou pouze zaměstnáním pro nižší třídy. Nyní musí každá dívka, ať už bohatá nebo chudá, po ukončení školy složit přísnou zkoušku z domácích prací a kromě toho se většina našich dívek v osmnácti letech, než začnou vykonávat vlastní povolání, dobrovolně hlásí do Ženské pracovní služby, která často zahrnuje domácí práce, aby ulehčila některé těžce pracující matce.

Podíl ženy v novém společenském řádu nebyl plánován na základě starého hesla „Práva žen“, ale ve vztahu ke službě, kterou může žena přinést celé společnosti – národu. Vzhledem k tomu, že vliv ženy byl vždy největší při formování intimního společenského života národa, nestaráme se ani tak o to, kde je naše služba poskytována, ale spíše o to, jak je poskytována.

NĚMECKÁ DÍVKA

Již ve škole se německá dívka připojuje k BDM (Bund Deutscher Mädel), což je největší organizace svého druhu na světě. BDM je přidružena k Hitlerjugend a dostává od národního vůdce mládeže Baldura von Schiracha podrobné pokyny k výcviku a zejména k vštěpování zdravé životní filozofie (Weltanschauung).

Po celé zemi bylo postaveno čtyřicet škol s jediným účelem vzdělávání dívek.

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

vedoucí mládeže na těchto principech.

Jako budoucí matky, lékařky, ekonomky, učitelky, právničky atd. mají všechny německé dívky povinnost využívat své nadání k nejlepším národním účelům, ale nejprve musí získat jako základ jisté sociální zázemí. Kde ho lze lépe získat než v soudružství německé dívčí organizace BDM? První nutností je tělesná výchova, a proto každá dívka musí systematicky rozvíjet svou fyzickou úroveň podle věku. Současně je poskytována výuka první pomoci a ošetřovatelství. Existují tábory BDM, kde se dívky učí pomáhat na venkově, a domácí školy pro výcvik jako dětské chůvy, dietoložky a další domácí práce.

Když dívky opustí školu, jsou povzbuzovány, aby strávily rok v „Land Year Service“, kde vykonávaly užitečnou práci na venkově. Jedná se o paralelní organizaci k „Labour Service“ pro mladé muže a vykonává užitečnou práci, která nekonkuruje běžným zaměstnáním. Ve skutečnosti se ukázalo, že práce s velkou ekonomickou hodnotou spočívá v nahrazování žen invalidních v důsledku nemoci a poskytování jim dostatečné dovolené na zotavení. To bylo obzvláště výhodné v případě přetížené matky, jejíž domácí práce převzaly dívky z „Labour Service“, zatímco o její děti se starala místní „Kindergarten“.

Ačkoli jsou pouhé statistiky této gigantické organizace německých žen dostatečně působivé, skutečná hodnota spočívá ve vytvořených morálních standardech. Německá dívka ve svém programu BDM a „Land Year Service“ získává nejen velké zkušenosti, ale také smysl pro společenskou odpovědnost, protože se jí dostává přesně stejných přednášek a instrukcí o politických a ekonomických problémech jako mladým mužům v jejich organizacích. Kdokoli navštívil ženský pracovní tábor, byl potěšen silnými, dobře stavěnými dívkami, jejichž oči jiskřily zdravím a štěstím. Mnoho mých anglických přátel se mě zde ptalo: „Jak je možné, že celá atmosféra vašich mladých lidí je tak plná čistoty a záře síly a života?“

„Jak jste to dokázal?“ Může být jen jedna odpověď: „Duch Adolfa Hitlera!“

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

Co je socialismus? od Josepha Goebbelse

EVELMI promyšlená moderní politická koncepce se točí, ať už je to uznáváno, nebo ne, kolem ústředního faktoru veškerého budoucího vývoje – sociálního problému.

Sociální nouze je víc než jen otázka chleba s máslem. Kdyby to nebylo nic víc, měl by marxista pravdu. Proletář není internacionalistický z lásky k mezinárodnímu prolínání, ale kvůli tragickému poznání, že dříve neexistovalo žádné národní řešení jeho existenčního problému. Buržoazní sobectví a židovská konkurence působily společně, vědomě i nevědomě, a vytvořily to, co lidem krade samotné světlo a dech života – třídní válku.

Sociální nouze plodí vášeň pro bezpečnost. Hluboko v proletariátu dřímá láska k domovu, půdě a vlasti, která se projevuje v dobrých i špatných formách, vždy připravená k nejušlechtilejší oběti. Ani za marxismu proletariát necítí nenávist k vlasti, ale pouze k její buržoazní zvrácenosti – k Systému. Tento Systém skutečně vytvořil stav, v němž nacionalismus a kapitalismus byly jedno a totéž. Boj proti internacionalismu nelze nikdy vyhrát frázemi. Sociální nouze lze vyřešit pouze sociální akcí. Proletariát bude i nadále myslet internacionalisticky, dokud nebude mít žádný podíl na národě. Jak může člověk milovat a respektovat něco, co nezná?

Sociální problém spočívá v tom, jak znovu přimět mezinárodní městský proletariát k uvědomění si jeho základního vztahu k půdě. Člověk může zakořenit pouze ve své vlastní půdě.
Cítí se spřízněný pouze s tím, co je jeho vlastní. Jediným účinným bojem proti bolševismu je odstranění kapitalismu.

Ukazuje to nedostatek politického instinktu u středních vrstev, že se ztotožňovaly s kapitalismem, s nímž koneckonců měly jen málo společného. Kapitalismus je nemorální rozdělení kapitálu. Kapitalismus v ekonomii je totéž co demokracie v politice: totiž nemorální rozdělení moci uvnitř státu. Oba faktory, kapitalismus i demokracie – jejich vztah je jako syn k otci – jsou zapřisáhlými nepřáteli nové společenské organizace státu. Až do současnosti se spokojily s ignorováním sociálního problému a vyhýbaly se mu, jak jen to bylo možné, pokryteckým vyznáním filantropie. To je tragédie liberalismu – filantropie: konglomerace buržoazní zbabělosti, sentimentality, sadismu a strachu. Celý příběh sociálního „zlepšení“ se nám před očima odvíjí jako hrozný příklad liberální neschopnosti vypořádat se se sociálním problémem – natož pochopit jeho hloubku. Sociální problém nemá nic, absolutně nic společného se sentimentalitou a „charitou“. Je to problém národní nutnosti. Není to pouhá skutečnost, že miliony lidí hladoví, co dává tomuto problému celosvětový politický význam, ale to, že to může způsobit kolaps národa. To samo o sobě dává kontinuitu sociálním idejím. Sentimentalita a „charita“ jsou samy o sobě naprosto nespolehlivé. Pouze národní nutnost vytváří fanatismus a prudký impuls víry. Sociální problém je tedy zakotven ve struktuře budoucího politického vývoje a dává mládeži nové povinnosti a nové úkoly.

Z tohoto poznání vyplývá skutečně sociální pojetí státu, které má s tím co do činění

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

Marxisticko-proletářský, stejně jako v případě liberálně-demokratických pojmů. V sociálním smyslu přeji utlačovaným třídám svých krajanů dosažení jejich přirozených práv, jako práv, a nikoli jako víceméně dobrovolných darů. V sociálním smyslu přemýšlím, když tato práva nepožaduji z motivů buržoazního strachu nebo sentimentality, ale z uvědomění si národní nutnosti a sociální spravedlnosti.

Liberální člověk myslí jako buržoa; marxistický člověk myslí jako proletář; sociální člověk myslí národně, v pojmech národního státu, který má naplnit společný osud. Národní a sociální myšlení pro něj znamená jedno a totéž: lásku k národu; víru v jeho budoucnost; a vůli ke svobodě.

******demo verze převodníku e-knih******* Vodoznaky

Machine Translated by Google

Světová filozofie a zahraniční politika od Alfreda Rosenberga

Já V každodenním životě si průměrný člověk jen zřídka uvědomuje, že politický a společenský život je v konečném důsledku formován filozofickými motivy. Pojetí buržoazního morálního kodexu, pojetí práva a vše ostatní v každodenním životě, co je s tím spojeno, je vždy nějakým způsobem určeno vnitřním postojem člověka k nim; ale teprve při příležitosti velkých revolučních událostí, které ovlivňují život národa jako celku, si lidé tuto skutečnost jasně uvědomí. Dá se říci, že to se děje dnes po celém světě. Bez ohledu na to, jaký může být bezprostřední dopad konfliktu z let 1914-1918 na politické události různých národů a států, existuje jedna skutečnost, která stále více vpadá do myslí všech, jejichž myšlenky nejsou jen povrchní, a to je, že po tak obrovském otřesu se lidé nemohou jednoduše vrátit ke své předchozí každodenní existenci, jako by se nic nestalo. Prakticky každý národ na světě byl postižen velkými boji světové války, nebo alespoň do určité míry trpěl jejich následky. Miliony a miliony lidí čelí osudu, který je zasáhl se zdánlivou náhlou nepřízní a který vyvolal otázky, jež se diametrálně liší od těch, které je zajímaly po mnoho desetiletí.

Před rokem 1914 žil svět v atmosféře optimismu. Je pravda, že ti, kteří zastávali odpovědné funkce v různých zemích, viděli, jak se na politickém obzoru znovu a znovu stahují mraky, ale i mezi státníky se našli mnozí, kteří věřili, že stejně jako v předchozích podobných případech zvítězí politický systém každodenního kompromisu. Ekonomové s matematickou přesností vypočítali, že jakýkoli konflikt mezi velkými národy bude mít tak katastrofální ekonomické a sociální následky, že nevyhnutelně dojde ke kolapsu světové ekonomické struktury a během několika měsíců to povede k ukončení války. Intelektuální optimisté zakládali své naděje na víře, že „světový zdravý rozum“ zvítězí, a souhlasili s předními ekonomy v tom, že národy nikdy nebudou tolerovat šílenství světa...

válka.

Ale stejně jako samotná příroda, ani život lidí a ras se neřídil přímou cestou logiky, nýbrž klikatými oklukami vzrušených citů a divokých vášní. Právě tyto nevypočitatelné živly nakonec rozpoutaly světovou katastrofu. Myslím, že je důležité, abychom si dnes uvědomili, že rok 1914 neznamenal jen začátek velkého vojenského boje, ale že v oněch osudných srpnových dnech se začal hroutit celý starý svět. Skutečnost, že národy a jejich vůdci nedokázali zabránit tak hroznému konfliktu, je nezvratným důkazem toho, že sociální konflikty, celá tendence tehdejší světové ekonomiky a sociální struktura národů již nebyly dostatečně silné, aby zaručily jasně definovanou mírovou politiku. Naopak, chaotickým masovým hnutím nižších vrstev, politickým vášním a ekonomickým zájmům musela být věnována tolik pozornosti, že kormidlo se státníkům často vymykalo z rukou a svět se kymácel ke srážce, z níž se začal vzpamatovávat až o mnoho let později, po vynaložení hrdinských sil a přinesení obrovských obětí.

Je přirozené, že toto oživení běžné mysli, tato kritika minulosti i současnosti, se musely projevit nejprve v těch zemích, kde vojenská a politická porážka způsobila

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

problémy mnohem zjevnější než ve státech, které alespoň prozatím mohly žít z plodů svých válečných vítězství. Všechny kvasné procesy, které se svou povahou značně lišily a které probíhaly v Rusku, Maďarsku, Německu a Turecku, se každému inteligentnímu pozorovateli světové politiky jeví jako nezaměnitelné známky již zmíněného kolapsu starého řádu a snahy o vytvoření nového světa, ať už tak či onak. To není ani tak důsledkem logického poznání toho, co je vhodné a co ne, jako spíše vnitřní změny charakteru, která se obrací k přítomnosti i minulosti a prohlašuje: „Takhle to už dál nemůže pokračovat."

Toto vnitřní předsevzetí je důležitější než cokoli jiného a nelze ho vyvrátit žádným argumentem. Tyto nové mentální postoje národů, ať už v jednom či druhém směru, jsou rozhodujícím důvodem pro výstavbu nebo destrukci, podle okolností. Těžiště našeho současného hnutí ve světové politice vyplývá ze souběžného působení a síly těchto různých mentálních energií.

My, národní socialisté, vidíme v dobře definovaném postoji to, co nazýváme také „světovou filozofií" (Weltanschauung). Toto slovo, jehož přesný překlad do jiných jazyků je velmi obtížný, v první řadě znamená přesně to, co říká: specifický způsob pohledu na svět, tj. jasně srozumitelný vnitřní postoj duše, mysli a charakteru k vnějším věcem. Postoj, který rozhoduje o „ano" nebo „ne", který, je-li hlasem milionů, utváří způsob života, strukturu státu, povinnosti a výsady rasy nebo národa. Tento postoj je tedy podstatným, základním a rozhodujícím faktorem. Pokud prostupuje všemi různými sférami života, pak můžeme mluvit o sjednoceném a jednotném národě; pak můžeme říci, že stát, národ a „světová filozofie" se sloučily v jedno. Samozřejmě se to stává jen ve velmi vzácných případech. Většina národů je pod vlivem rasových charakteristik a politických událostí postižena odlišnými proudy v různých sférách života, které často vyvolávají nejzávažnější konflikty uvnitř národa.

„Světová filozofie" tedy není ekvivalentní náboženství, ale může náboženství zahrnovat. „Světové filozofii" může náboženství nebo věda dát zvláštní charakter; může být formována uměleckými nebo kulturními kvalitami národa. Pokud je „světová filozofie" národa skutečně hluboká a opravdová, bude zahrnovat a charakterizovat vše. Na druhou stranu je dostatečně prostorná, aby zahrnovala nejrůznější duševní a duchovní povahy.

Postoj různých národů a významných osobností k otázkám týkajícím se světové filozofie, ať už náboženské, vědecké nebo kulturní povahy, byl důležitým faktorem přispívajícím k určení nejen intelektuálního, ale i politického života národů po všechna minulá staletí, a jsem toho názoru, že otázka, jaký vliv měla světová filozofie na zahraniční politiku během velkých historických epoch, je jedním z nejzajímavějších problémů světových dějin. Pochybuji však, že tato otázka se dosud stala předmětem dostatečně hlubokého studia, ačkoli by měla oslovit nejen badatele, ale i každého státníka.

Dovolte mi uvést několik příkladů, které by demonstrovaly, jak rozhodně politický
Může „světová filozofie" ovlivnit vývoj dějin po staletí a tisíciletí?

Když se křesťanské náboženství šířilo ze Středomoří na evropský kontinent a jeden germánský kmen za druhým se stával křesťanským, ukázalo se, že téměř všichni nepřijali římskokatolické dogma, ale stali se ariány, tj. následovníky Aria, jehož pojetí osoby a božského postavení zakladatele křesťanství se podstatně lišilo od pojetí římskokatolické církve. Pouze jeden důležitý kmen se stal římskokatolickým kvůli svému

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

vůdcovo pohodlí, konkrétně Frankové. Tito Frankové však byli také nejsilnějším kmenem z vojenského hlediska a nepohnuli se příliš daleko od svého původního domova, jako Východní Němci, a proto byl starý Řím spojován s tvrdou mladou vůlí, která se od té doby obrátila na Východ. Tato vůle zvítězila jak vojensky, tak i světově filozoficky. Arius Alexandrijský (zemřel roku 336 n. l.) učil, že Kristus nebyl Bůh, ale byl jím stvořen. Jeho doktrína byla zakázána Nicejským koncilem, a tak se Evropa nestala ariánskou, jak se zpočátku zdálo pravděpodobné, ale římskokatolickou. Zde tedy máme vítězství jedné myšlenky nad druhou, doprovázené nezměrnými důsledky z hlediska světových dějin. Kdyby druhé, ariánské, kmeny porazily Franky, Evropa by nabyla zcela jiného duchovního aspektu a celé protestantské hnutí, které se později zhmotnilo, by se neobjevilo; alespoň ne ve stejné podobě.

Druhým příkladem, který ukazuje, jak „světová filozofie“ založená na náboženství vnucovala svou vůli celým národům, je islám. Tato víra sjednotila nespočet beduínských kmenů, které, silné ve své víře, dobyly celou severní část Afriky a vpadly do jižní Evropy. Ačkoli bylo mohamedské náboženství odraženo Evropany, kteří bojovali za jeho nezávislost, zanechalo svou stopu na značné části obydlené zeměkoule: od Gibraltaru přes Afriku, Palestinu a tak dále až po Indii. Politická hnutí a hořké spory, které trvají dodnes, ukazují, jak daná „světová filozofie“ působí jako neustálá hnací síla, která nutí všechny národy, které jsou pod jejím vlivem, šířit a bránit svou specifickou „světovou filozofii“, svůj způsob života, své pojetí vlády a svou kulturu.

Poté, co Univerzální církev po mnoho staletí vítězila, vypukly v mnoha částech Evropy proti ní násilné vzpoury. Tyto vzpoury vyvolaly u lidí protesty, které otřásly světem a byly založeny na společné ideologii. Po staletí zuřil v Evropě boj různých protestantských národů proti Univerzální církvi a jejím vojenským reprezentacím. Uprostřed tohoto boje se však evropská kolektivní mysl velmi charakteristickým způsobem obrátila zcela novým směrem: z v podstatě náboženského či dogmatického boje se spor stal národním. Ochrana národní struktury vytlačí etické hodnoty, i když jejich představitelé jsou nejvyššího řádu. Snad nejlepším příkladem tohoto obratu k nové epoše je případ kardinála Richelieua. Viděl v sobě předního ministra Ludvíka XIII. a nástupce Ludvíka XI. v realizaci plánu národního sjednocení, který Ludvík XI. vymyslel; na druhé straně byl biskupem a později kardinálem římskokatolické církve. U pařížského dvora převládal vliv římskokatolické církve, který reprezentovala především španělská strana. Politika Říma nepochybně prospěla Španělsku a Habsburkům a dokončení hispánsko-habsburského vítězství nad Francií by jistě vedlo k čistě katolické nadvládě v Evropě na dlouhou dobu. Richelieu však, ačkoli ve všech svých paktech se svými protestantskými spojenci požadoval svobodu pro římskou církev, přesunul svou podporu na druhou stranu a udělal vše pro to, aby mobilizoval svět proti Habsburkům a zlomil moc Španělska a zároveň neutralizoval světskou moc papeže. Proti všem papežským přátelům u francouzského dvora přijal veškerá opatření k upevnění nadvlády Francie; aby zajistil její nezávislost, zničil protestanty ve své vlastní zemi, ale uzavřel spojenectví s Gustavem Adolfem a s Bernhardem, vévodou z Výmaru. Dokonce nařídil francouzským dělům, aby střílela na papežské vojáky. Myslím, že tyto výstřely, vypálené proti římské armádě na rozkaz římského kardinála, symbolizují obrat Evropy k novému postoji, který od té doby nikdy nepřestal být přítomen v životě našeho kontinentu.

******demo verze převodníku e-knih******* Vodoznaky

Machine Translated by Google

V devatenáctém století se tento postoj změnil směrem k nové formě evropského nacionalismu. Všude na světě byla národní myšlenka osvobozující myšlenkou života. Důkazem toho jsou mnohé spisy té doby a osoby Washingtona, Bolívara a Garibaldiho. Zároveň však věda a obchod nabývaly stále většího významu a výrok Waltera Rathenaua: „Osud rozhoduje ekonomika“ se stal „leitmotivem“ pro rozpracování většiny sociálních problémů. Dalším důležitým faktorem byl počet obyvatel jednotlivých států, který je vedl k hledání trhů pro produkty a dodávky surovin kdekoli na světě. Tento postoj byl podporován a šířen především lidmi rozptýlenými po celém světě. Bylo prosazováno, aby se usilovalo o „světovou republiku“ a aby dříve existující národně-ekonomické systémy byly nahrazeny tzv. světovým ekonomickým systémem, nejlépe pod centrální kontrolou.

Je pravda, že na přelomu století existovaly některé národní státy vojensko-politického charakteru, ale z ekonomického hlediska existovala téměř beznadějná změť mnoha různých ekonomických skupin, obchodních a průmyslových trustů a mezinárodních bank, které si proti sobě stály a jejichž úspěch či neúspěch musel ovlivnit tolik lidí, že se národní politika musela podřídit těmto soukromým zájmům a uznat je z větší části jako zájmy národního významu.

Na protest proti sociálním dopadům tohoto čistě ekonomického systému ve všech ohledech povstaly miliony lidí a naslouchaly doktrínám hlásajícím sociální svobodu prostřednictvím hnutí zahrnujícího všechny národy, tj. Marxisticko-komunistické internacionály. Všechny tyto proudy a tendence, které byly neustále komplikovány a zesilovány novými vedlejšími problémy, způsobily na konci devatenáctého století překážku a lze s jistotou říci, že Friedrich Nietzsche byl nejcitlivějším seismografem těchto otřesů, které otřásly celým světem. Neoddával se sentimentální filozofii, ale prožíval předtuchu nadcházejících událostí, které měly postihnout stovky milionů lidí.

Uvědomění si, že se společenská struktura pod vlivem občanských i marxistických sil zhroutí v nihilismus, a zároveň naděje, že z této katastrofy povstane silná rasa, charakterizují jeho aforismy a všechny jeho spisy. Zároveň muži jako Paul de Lagarde a Richard Wagner cítili, že se svět blíží ke svému konci a že se má zrodit nový svět. V Rusku Dostojevskij ponurými odstíny vykreslil konec Ruska. A zatímco se pocit extrémní nejistoty stal univerzálním, tyto myšlenky, postrádající jakoukoli formu, našly přijetí v hlavních městech všech národů. Rusko padlo a k moci se dostaly ty tendence, které Dostojevskij předpověděl ve svých „Bratřích Karamazových“ a „Démonech“. Komunismus v Rusku zvítězil nad všemi společenskými teoriemi, nikoli skrze proletářskou masovou organizaci měst, ale tím, že vůle, která již byla zlomena, se dostala pod vliv silného neevropského charakteru.

Prozkoumáme-li tyto různé světové filozofie, které se často zdají být v rozporuplném rozporu, zjistíme, že všechny mají jeden společný rys. Všechny vycházejí z dobře definované doktríny, ať už je náboženské, vědecké nebo sociálně-etické povahy. Na těchto doktrínách nebo vyznáních víry budují program, shromažďují všechny, kdo v tento program věří, a snaží se všemi politickými a vojenskými silami, které mají k dispozici, tento doktrinální program uskutečnit.

Obecně a politicky řečeno, tento postoj souvisí s tím, co lze nazvat „univerzalitou“. Tato univerzalita existuje bez ohledu na to, zda je jednotlivec ustanoven za nejvyššího pána, od kterého světový pohyb přijímá své zákony, nebo zda je založen na abstraktních

******demo verze převodníku e-knih******* Vodoznaky

Machine Translated by Google

společnosti nebo na jakékoli konkrétní teorii. Posledních patnáct století evropských dějin skutečně ukazuje, že se všechny národy pohybují někde v rámci takové univerzálně pojaté „světové filozofie“ a že všechny velké boje mezi národy sledovaly svůj směr v rámci doktríny, která měla univerzální charakter. Tato doktrína se v římskokatolické „světové filozofii“ vyznačovala náboženskou univerzalitou; a stejná charakteristika existovala i v protestantském dogmatu, i když v jiné formě a navzdory individualistickým výsledkům; v systému liberalismu nacházíme sociálně-etickou univerzalitu, jaká byla hlásána během Francouzské revoluce; a byla to nihilistická univerzalita, která charakterizovala odnož marxistického hnutí, Světový komunismus, který již neuznával národnosti a státy, ale pouze Svaz socialistických sovětských republik, k němuž by se kdykoli přidaly další sovětské republiky.

Rozhodující a radikální světofilozofická změna, jak ji vidíme dnes, spočívá v našem pevném přesvědčení, že nadcházející boj již nebude mít stejný charakter jako dříve a že národní boje nebudou vedeny v rámci žádné dané „světové filozofie“ univerzalistického druhu, ale že tyto boje budou vedeny v rámci nacionalistické „světové filozofie“. Jinými slovy: tendence, které byly dříve čistě státní, se rozšiřují a jsou posuzovány ze světofilozofického hlediska a vyvíjejí se v rozhodující faktor regulující život v jeho nejširším pojetí. Na počátku naší současné éry byla vláda univerzální církve nejvyšším náboženským a politickým prvkem. Když došlo k prvnímu povstání, stály proti sobě dvě náboženské konfese. V pozdější fázi tohoto boje se tyto hlavní faktory přesunuly z náboženské do státní-politické arény, která nejprve nabyla podoby monarchie a nakonec republikánské myšlenky.

Na konci devatenáctého a začátku dvacátého století zjišťujeme, že třídní myšlenka stála v myslích milionů lidí nejvýše. A každý z těchto různých faktorů tvořil základní politický princip jedné z různých stran, zejména v Německu. Hlavní faktor středověku reprezentovala Strana středu, dynastickou myšlenku bývalé konzervativní skupiny, ekonomickou myšlenku sloučenou s republikánskou myšlenkou demokratická strana a třídní myšlenku marxistické skupiny. V opozici vůči všem těmto skupinám existujícím v Německu hlásalo národně socialistické hnutí nový, a přesto starý, hlavní faktor, a to ideál národní cti.

Všechny boje posledních čtrnácti let, až do roku 1933, byly vedeny pod touto vlajkou. Pokud však nabyla mystické síly, bylo to možné jen proto, že velký národ, vědom si své cti, utrpěl kolaps, po kterém zbývalo učinit už jen jedno rozhodnutí. Buď musely být staré politické skupiny dále tolerovány jako reprezentanty starosvětských filozofií, nebo musela být jako základ života německého lidu vytvořena nová politická filozofie založená na nových principech. Nemusím zdůrazňovat, že myšlenka národní cti není nová myšlenka, která vznikla náhle; ve skutečnosti se kolem ní točí celé jeho umění a literatura od chvíle, kdy německý národ existuje. Dokazují to „Hildebrandovy eposy“, „Píseň o Nibelunzích“ a „Sága o Gudrun“, stejně jako celá německá hrdinská hudba. Kromě toho byla tato myšlenka základem právních řádků starých německých „saských zákonů“ a „Občanského práva“ (Stadterecht), které se pro mnoho národů staly základem mnoha faktorů, jež nakonec vedly ke sjednocení. Není ani nutné, abych zdůrazňoval, že to, co zde říkám, není zamýšleno jako odkaz na jiné národy ani jako jejich kritika.

Mým jediným cílem je vysvětlit, co se zde v Německu stalo, a ukázat, že se v tomto případě nejedná o jednu z mnoha revolucí, ale o rozhodující revoluci v
Německé dějiny začaly: revoluce, která nezačala náhle, ale jejíž principy

******demo verze převodníku e-knih******* Vodoznaky

Machine Translated by Google

lze nalézt v německých selských válkách, v právních předpisech starých „svobodných měst“, u Fridricha Velikého, u vůdců německých osvobozeneckých válek z roku 1813 a u velkých myslitelů na přelomu z osmnáctého do devatenáctého století.

A dovolte mi zde prohlásit, že tento vroucí německý nacionalismus vskutku není hrozbou pro legitimní nacionalismus jiných národů, ale že naopak je to právě tento německý nacionalismus, který svou duchovní nadřazeností nad všemi ostatními otázkami může jediný zaručit spravedlivou rovnováhu, po které touží celý svět. Autoritářský stát, dnes založený na národně socialistickém hnutí, je schopen eliminovat neodůvodněnou kulturní propagandu mezi lidmi jiných ras, stejně jako bezprávnou ekonomickou expanzi, která by jinak mohla německý národ vést od ekonomických konfliktů k politickým sporům s jinými národy.

Německý nacionalismus, „světová filozofie“ založená na rase a půdě, není dogmatem vztahujícím se k univerzalitě; ani jeho předpoklady, ani závěry neobsahují předpoklad, že by měl ovlivňovat jiné, a tedy odlišné národy a rasy. Na druhou stranu si myslíme, že naše filozofie představuje také návrat k uctivému obdivu k přírodě a jejím zákonům. Národně socialistická „světová filozofie“ pro nás tedy znamená úmyslné odvrácení se od těch forem národního života, které nepřikládají patřičný význam charakteristikám různých národů a ras; zavržení těch kulturně-vědeckých doktrín, které si nárokují platit pro všechny národy stejně; a konečně ji vnímáme jako pokus o dosažení vyššího a zároveň hlubšího vědomí našich vlastních hnacích sil v těchto stejných sférách. Naše nová „světová filozofie“, zdaleka nepohrdá druhými, je nezbytným prvkem k dosažení vzájemné opravdové úcty mezi národy a kulturami.

Z tohoto důvodu má například národně socialistické hnutí největší respekt ke zcela odlišné rase a státnímu zřízení, které má obojí své vlastní specifické rysy. U dvou velkých národů Dálného východu vidíme struktury, které byly vybudovány na vlastních základech. Pro nás je Japonsko, jehož historie sahá tisíce let zpět, obdivuhodné svým náboženským projevem, podřízeností státní autoritě a oddaností národním zájmům. Čínský národ se také vyvinul z jedné formy „světové filozofie“, ekonomie a sociální etiky, která, ačkoli se dnes zdá být rozpadlá, se může ještě oživit. A my budeme tento pokus o reorganizaci sledovat se stejným zájmem a respektem, jaký věnujeme všem ušlechtilým ambicím ostatních národů.

Je typické, že doba prakticky nekontrolované expanze mnoha národů po celém světě vedla ke konfliktu a k uvědomění si skutečnosti, že po tomto období ekonomické expanze nastalo období kontrakce. V něm každý národ najde svou pravou podobu. To, že tento boj existuje ve všech národech bez výjimky, dokazují násilné střety sociální nebo světofilozofické povahy po celém světě. Dokazují existenci téměř univerzálního nedostatku víry a ukazují, že jednání národů se v konečném důsledku neřídí jasně definovanou ideou, ale že řada různých systémů bojuje o nadvládu, aniž by dospěla k trvalému rozhodnutí.

Pokud správně interpretujeme znamení a projevy současné politiky, zdá se, že duševní boj všech národů se soustředí na touhu nahradit všechny systémy, které vedou nerozhodnou válku, jedním z těchto systémů, nebo zcela novým, který je všechny předčí.

Německo by mohlo být jedním z příkladů v tomto světovém boji – a ne nutně

******demo verze převodníku e-knih******* Vodoznaky

Machine Translated by Google

exemplární příklad – pro posílení možnosti, že takzvaný „osudový“ vývoj v žádném případě neskončí komunismem, ale že odhodlání zrozené ze silného charakteru může překonat zastaralý způsob myšlení, který již neodpovídá současným podmínkám. Svobodný a tajný plebiscit v Sársku ukázal celému světu, jak hluboce nové pojetí života proniklo celým německým národem navzdory všem protichůdným proudům, kterým bylo dovoleno bez překážek uplatňovat svůj vliv. My sami jsme alespoň přesvědčeni, že německý systém, který brání jakýmkoli soukromým politickým nebo soukromým ekonomickým zájmům v získání moci, je jediný schopen definovat pro Německou říši ta omezení, která jsou nezbytná v životním zájmu nejen Německa, ale i dalších států.

To umožňuje poprvé po mnoha dlouhých letech rozlišovat mezi soukromými zájmy, byť nikdy nebyly tak silné, a životně důležitými zájmy národa jako celku. Zároveň však máme možnost stabilní zahraniční politiky, kterou chápeme tak, že přirozené hnací síly spojené se životem různých národů již nemohou být libovolně namířeny proti sobě, ale budou stát zády k sobě jak v zájmu jednotlivých národů, tak v zájmu organické spolupráce všech národů. V tomto komplexu velmocí pak bude možné, aby početně menší národy již nebyly nástrojem úzkého egoismu, ale jednotkami obdařenými stejnými právy v organických aktivitách mezi velmocemi. Dovolte mi dodat, že když mluvím o „malých národech“, mám na mysli pouze jejich rozlohu a počet obyvatel a nechci nijak zlehčovat jejich intelektuální a kulturní význam.

Národně socialistická „světová filozofie“ a znovuzrození národního ideálu tak dávají vzniknout novému pojetí státu a národního hospodářství; nové, dobře regulované státní kontrole jednotlivce, která jediná může vést k skutečné svobodě, v jasném kontrastu se zneužíváním jednotlivci, které bez kontroly ovlivňovalo mnoho sfér života, otrávilo a zkazilo city a myšlenky celých národů, a to na úkor nikoli těch, kteří korupce dělali, ale národů.

Nastolení souladu mezi různými formami života, dohody mezi autoritativním státem regulujícím všechna odvětví národní činnosti a ostatními státy a mezi takto vytvořenými skupinami („komplexe“) států a dalšími jednotkami určenými politickými, rasovými a geografickými faktory – na rozdíl od nahodilých prvků, které charakterizovaly devatenácté století – to vše představuje rozhodující změnu naší současné éry. A národní socialismus je připraven sloužit těmto účelům v zájmu všech národů. Zjišťujeme tedy, že nová „světová filozofie“ má rozhodující formující vliv na politické myšlení a v konečném důsledku i na ekonomickou a zahraničněpolitickou činnost.

Věříme, že úvahy uvedené v tomto krátkém shrnutí si zaslouží bližší studium z hlediska jejich možných praktických aplikací a dopadů, s přihlédnutím k slovům Němce, který před stoletím bojoval za svobodu: „Respektujte vlast ostatních, ale milujte svou vlastní.“

******demo verze převodníku e-knih******* Vodoznaky

Machine Translated by Google

Fašismus, ženy a demokracie od Norah Elam

„Zkušenosti ukazují, že ve všech dnešních zemích se demokracie může volně rozvíjet, ta nejskandálnější korupce se projevuje, aniž by si to kdokoli myslel, že je užitečné k zakrytí jejích darebáctví. Demokracie je zemí hojnosti, o které · · sní bezskrupulózní finančníci."

— Georges Sorel, Reflexions sur la Violence.

TÓ, opravdový cynik, který prožil boj za volební právo žen v letech 1906 až 1914, žádná podívaná není zábavnější než poválečný nadšenec, jehož jedinou posedlostí se zdá být údajné nebezpečí pro ženy s volebním právem ve fašistické Británii.

Tato netušená starostlivost nachází své nejnaléhavější zastánce na nepravděpodobných místech a ti, kteří tak ostře kritizovali předválečný boj, dnes provedli naprostý obrat. Naši noví patroni nemají konkurenci ve svém odhodlání, že ženám nebude v zásadě nic odepřeno, i kdyby jim v praxi měla být odepřena většina věcí nezbytných pro jejich existenci.

Pro ženu, která se zúčastnila oného historického boje a považovala volební právo pouze za symbol a věřila, že s jeho pomocí by mohl být možný nový a lepší svět, je tento druh protekce stejně nechutný jako byl ten před generací. Myslí si, a to oprávněně, že je to podvod, že ti, kteří v těch úmorných letech nikdy nezvedli ruku, aby jí pomohli, ale naopak ji měli ve zvyku popisovat jako bezpohlavní virga nebo zklamanou starou pannu, by se v hodině úspěchu měli snažit zneužívat její pohlaví v zájmu reakčního a dekadentního systému. Taková drzost je možná jen proto, že ti, kdo se k ní uchylují, zcela nepochopili a stále nepochopili význam tohoto boje a požadavek politické svobody vyložili jako touhu po osobní licenci.

Nastal čas, kdy je třeba znovu stanovit principy, které jsou základem tohoto pozoruhodného a rozhodného projevu uspořádané změny, a to nejen v postavení žen, ale i v akceptovaném postoji k nim.

Co tedy bylo základem vášnivého vzrušení, které pohnulo srdcemi tisíců žen a vedlo jejich hlavy v oněch bouřlivých letech? Nebyla to, jak si tolik lidí představovalo, hanebná touha po individuálním sobectví ani boj ve prospěch žen pouze za jejich vlastní pohlaví. Naopak, od vůdců až po nejnižší řadové členy to byla základní víra, že ve světě obývaném muži a ženami a v politickém systému ovládajícím osudy obou pohlaví, bude země, která ze svých rad vylučuje vliv, názory a talent více než poloviny svého obyvatelstva, do té míry znemožněna vypracovat si nejlepší systém vlády. Pokud byli muži oběťmi chaotických ekonomických podmínek, ženy trpěly s nimi. Pokud byly společenské podmínky, za nichž muži vedli téměř beznadějnou existenci, nesnesitelné, byly stejně tak i pro jejich ženy.

Rozhlédli se po velkých městech své země, od severu k jihu a od východu k západu, a viděli bytové podmínky, o nichž se muži i ženy shodli, že jsou ostudou moderní civilizace; sledovali trh práce a s obavami hleděli na přízrak nejistoty, která pronásleduje námezdně pracující a která je vlastní starému systému. V politické oblasti si všimli

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

že jak v oblasti vnitřní, tak zahraniční politiky se záležitosti vedly takovým způsobem, že to nahánělo hrůzu každému, komu hluboce záleží na Británii nebo si uvědomoval dekadenci, která již začala narušovat všechny strany státu. Postavily se a požadovaly, aby ženy byly povolány za stejných podmínek jako muži, aby jim pomohly, než bude příliš pozdě.

Toto povstání bylo zkrátka výzvou starým antagonismům a výzvou ke spolupráci v rámci státu.

V tomto pojetí praktického občanství se ženský boj velmi podobá nové filozofii fašismu. Fašismus je vskutku logickým, i když mnohem velkolepějším, pojetím závažných otázek, které nastolily militantní ženy předchozí generace. Ani zde body podobnosti nekončí. Ženské hnutí, stejně jako fašistické hnutí, bylo vedeno za přísné disciplíny a napříč veškerou stranickou příslušností; jeho stoupenkyně pocházely ze všech tříd a stran. Apelovalo na ženy, aby zapomněly na vlastní zájem; aby se vzdaly malicherných osobních výhod a privilegií chráněné hrstky ve prospěch mnoha; a aby se společně postavily proti křivdám a nespravedlnostem, které byly vlastní systému tak katastrofálnímu pro blahobyt rasy. Stejně jako fašistické hnutí si i toto hnutí zvolilo svého vůdce a jakmile si ho vybralo, dalo mu absolutní pravomoc řídit jeho politiku a osud, projevujíc loajalitu a oddanost, která v historii této země nikdy nebyla překonána. Navíc, stejně jako fašistické hnutí, čelilo brutalitě ulic; posměškům svých odpůrců; mylným představám dobře naladěných; a zášť politiků. Snášela nenávist stávající vlády a nakonec osamělost vězeňské cely a hrůzy násilného krmení. Jejím řečníkům stojícím na otevřených prostranstvích a rozích ulic bylo odepřeno právo na svobodu projevu; jejím zastáncům, kteří prodávali svou literaturu, bylo pliváno a haněno; jejím delegacím bylo hrubě zacházeno. Sufražetky se staly sportem každého bujarého člověka, který se snažil vzít zákon do vlastních rukou. Aby byla analogie přesnější, žádná pomluva nebyla příliš odporná a žádná pomluva příliš nízká, aby se dotkla morálního charakteru jejích vůdkyň nebo cílů a záměrů žen, které jim dlužily věrnost.

Tak se stalo, že ženy sjednocené v takovém sdružení si nedělaly iluze o politických a stranických frázích, a když se posvátná slova „demokracie“ a „individuální svoboda“ stala běžným místem na rtech jejich kritiků, vzpomněly si, že se to dělo za liberální vlády a zastánci strany, která z demokratického systému udělala vrchol své politické moudrosti. Že za ní byly zařazeny mezi zločince, šílence a děti. Tvrdily, a to s jistou přesvědčivostí, že pokud je toto demokracie, pak od ní ženy nemají moc co očekávat.

Jejich zkušenosti jakožto psanců demokratického systému byly nic ve srovnání s tím, čemu čelili, když se ocitli jako vážení občané pod jeho pochybnou ochranou.
Je pravda, že si na velmi krátkou dobu jednou za pět let zasloužili právo na individuální svobodu, ale jakmile dali na volební lístek ten osudný křížek a zavřeli za sebou dveře volební místnosti, od té chvíle se ocitli před demokratickým strojem zcela bezmocní.

I když nám bude řečeno, že za tohle jsme bojovali, chvilka zamyšlení ukáže, že to bylo považováno pouze za symbol. Ženy se nikdy nedopustily osudové chyby a nepředstavovaly si, že protože muži volili, byli nutně svobodní. Je charakteristickým znakem dnešní neinteligentní ženy domnívat se, že žena je svobodná, protože také volí, nebo že demokracie může kdy nabídnout cokoli jiného než pečlivé a organizované vykořisťování mužů a žen, kteří jí dovolují existovat.

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

Vzhledem k omezenému volebnímu právu na konci války bylo ženám také uděleno právo vstoupit do parlamentu a volby na konci podzimu 1918 jim daly první příležitost. Stranický systém již začínal vykazovat první známky rozkladu a podle neúprosného zákona trestné spravedlnosti byla strana, která dala vzniknout demokracii v Británii, na úplném ústupu před svými nevděčnými potomky. Nicméně ženy se v prvním návalu svého triumfu obracely k tehdy existujícím stranám buď jako voličky, nebo jako potenciální kandidátky.

Moje vlastní nedůvěra ke stranické politice mě vedla k opatrnosti při obracení se tímto směrem a raději jsem kandidovala jako nezávislá, přičemž jsem tentokrát prohrála se všemi ostatními kandidátkami, kromě jedné. Výjimkou byla hraběnka Markievicz ze Sinn Féin, která sice byla nechvalně známou a zapřisáhlou nepřítelkyní Británie, ale v demokratickém systému shledala za naprosto jednoduchou záležitostí zajistit si zvolení do parlamentu země, o které se otevřeně chlubila, že ji zničí, rozloží a zdiskredituje. Pokud si dobře vzpomínám, nakonec se jí nepodařilo najít odpůrce. Další příklad nebyl o moc povzbudivější, neboť první ženou zvolenou za anglický volební obvod byla občanka amerického původu, která neměla žádné kvalifikace k zastupování britských žen v jejich vlastním parlamentu, kromě toho, že se provdala za britského občana, který byl po smrti svého otce nucen kandidovat do horní komory. Odpůrci ženského hnutí s téměř neskrývaným uspokojením poukazovali na toto rozuzlení a snažili se tuto dámu označit za ubohý příklad ženské nezodpovědnosti. Nemusely být tak osobní, protože nebyla o nic lepší ani horší než kterákoli jiná žena zvolená do britské Dolní sněmovny díky letům úsilí a boje militantních žen. Je smutným faktem, i když nicméně pravdivým, že následné zvolení stranických žen do Westminsteru nepřineslo ani špetku rozdílu ani mužům, ani ženám, a ačkoli se do řad našich volených zástupců připojilo mnoho schopných žen, jejich vliv na osud Británie nebo jejího impéria byl zcela zanedbatelný. Stejně jako jejich mužští kolegové jsou jen ozubenými koly ve stranických kolech demokratického systému, pochodují do kuloárů na pípnutí stranického biče, bezmocné před kolotočem oficiální mašinérie, která se valí dál, drtí veškerou iniciativu a nezávislost před sebou a redukuje každého, kdo mu dluží věrnost, na pouhou šifru pro prosazování jeho politik a opatření. A pokud to platí pro Parlament – a kdo to může popřít? – platí to ještě více pro voličky. I ona je chycena v tomto neúprosném systému, skutečnou otrokyní své stranické organizace.

Těm, kdo toto zpochybňují, je třeba položit otázku: Jakou moc má poslankyně nebo volička v současném systému změnit jakoukoli politiku jakékoli dosud zvolené vlády? Tvrdí i ten nejnadšenější obdivovatel současného systému, že ženy, bez ohledu na to, ke které straně patří, jsou spokojeny se stávající situací v této zemi? Jsou ochotny dodržet ekonomické podmínky, v nichž počet zaměstnaných dosáhl neuvěřitelného počtu dvou až tří milionů, beze změny? Spokojí se s podívané na opuštěné oblasti, které v srdci každého žijícího člověka zasévají zoufalství? Jsou lhostejné k úpadku zemědělských oblastí a těžkému stavu zemědělského průmyslu a nestarají se o otřesné bytové podmínky, které všechny strany shodně odsuzují?

Pokud se obrátíme k rozsáhlé oblasti imperiální a zahraniční politiky, lze tvrdit, že většina britských žen si přeje rozpad Impéria, respektive směr současné zahraniční politiky údajné národní vlády, v níž se v jejich jménech a tajně uzavírají pakty a závazky s otevřenými nepřáteli této země, zatímco my zároveň zůstáváme bezbranné, a to nejen pro účely naší bezprostřední obrany, ale i pro případ, že by vznikla potřeba tyto závazky dodržet? Víme vůbec, k čemu nás vedou?

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

zavázané; co tato politika kolektivní bezpečnosti obnáší, nebo co je ta zlověstná moc, která ji diktuje? „Demokracie je zemí hojnosti, o které sní bezskrupulózní finančníci," říká Georges Sorel. Mají ženy s právy nějaké pravomoci kontrolovat vnitřní nebo zahraniční politiku diktovanou za účelem uskutečnění tohoto snu? Pamatujme si, že až přijde čas zaplatit účet, budeme jako ovce hnány na porážku, bezmocné před výsledky této politiky. Jakou má hodnotu takzvaná svoboda, pokud nám nemůže dát moc změnit tyto závažné otázky?

Pokud je pravda, že průměrná volička si nic z toho nepřeje, proč si to dovoluje, pokud je svobodná v demokratickém systému? Pokud tuto svobodu má, není dvojnásobně a trojnásobně vinna, když je trpí ještě o hodinu déle? Toto je zkouška jejího nároku na zodpovědnou roli ve vládě své země. Pokud získala potřebnou moc a svobodu v rámci stávajícího systému, obvinění, že není schopna hrát občanskou roli v záležitostech své země a ve skutečnosti není způsobilá k odpovědnosti, je prokázáno až na vrchol.

Nic z toho není pravda. Pravda spočívá v tom, že v současném zastaralém systému neexistuje svoboda ani pro muže, ani pro ženy. Co spoutá muže i ženy, je to, že stranický systém je v úpadku, a to je o to patrnější od udělení volebního práva dospělým v nespoutané demokracii. Po celém světě nastala stejná dekadence, nevyhnutelným během času a okolností, změna ze světa chudoby na svět neomezené hojnosti činí uspořádané plánování nejen nezbytným, ale i životně důležitým pro existenci. Za těchto změn jsou metody starého světa zastaralé a musí ustoupit novým. Mají-li být ženy hodné svého místa v radách národa, musí jako realistky čelit novým světovým podmínkám, které se kolem nich shlukují. Dříve či později si musí vybrat. Toto rozhodnutí je závažné, protože na něm bude záviset postavení žen po značnou dobu. Není proto lehké, aby dobře zvážily dějiny světa.

Ženě se otevírají dvě cesty. První je, že by měla dál bojovat s rozpadajícím se systémem starého světa a spokojit se s tím, že bude služebnicí profesionálních politiků různých stran, ke kterým se přidala. O tom lze říci, že ho dlouho a věrně zkoušela, a pokud by pod tímto systémem mohla dosáhnout nějaké praktické změny směrem k sociální, politické nebo ekonomické svobodě, bohužel selhala. Nyní musí zvážit, zda chyba spočívá v ní samotné, nebo v systému, ke kterému se stále drží. V této souvislosti si všimne, že jednotlivé strany postupně mizí. Liberální strana upadla do soumraku minulosti; Konzervativní strana se rychle rozpadá a my víme z ujištění jejího vlastního vůdce, že neexistuje žádná naděje na znovuzískání nezávislosti. Stejný osud čeká i Socialistickou stranu, protože i ona musí jít stejnou cestou, která vcucala ostatní dvě strany do tekutého písku sociální demokracie.

Musí proto hledat nějaký lepší systém; systém, který by více odpovídal moderním podmínkám.
Co nahradí chátrající budovu minulosti?

Každý student politologie si uvědomuje, že spor nyní leží mezi fašismem a komunismem.
Pokud jde o britské ženy, komunismus je pro ně málo lákavý. Abychom nešli dál, je to filozofie destrukce a negace přirozených instinktů ženství. Je protikladem všech principů a praktik, kterých si ženy cení a vyžadují.

Fašismus se zdá být jediným řešením. Obsahuje v sobě všechny principy, které jsou obzvláště vhodné a přizpůsobitelné genialitě britského charakteru. Nabízí skutečnou svobodu a volnost všem lidem a

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

ženy dobré vůle vůči této zemi. Aby nedošlo k nedorozumění, definujeme tyto tak často volně používané termíny slovy, s nimiž se žádný demokrat nebude hádat, protože jsou převzaty od apoštola nefalšované demokracie, Johna Stuarta Milla.

„Jediným cílem," napsal, „pro který je lidstvo oprávněno individuálně či kolektivně zasahovat do svobody jednání kteréhokoli ze svých členů, je sebeobrana. Jediným účelem, pro který lze oprávněně uplatňovat moc nad kterýmkoli členem civilizovaného společenství proti jeho vůli, je zabránit újmě na jiných."

Toto je přesně fašistické pojetí individuální svobody a je to zjevně pojetí, které ženám dává všechny příležitosti, které mohou legitimně požadovat ve svém budoucím statusu občanek. V žádném jiném systému nejsou tyto principy ztělesněny. Navíc v aparátu korporátního státu fašismus ženám zajišťuje rovné postavení s muži, protože v něm drží jediný prostředek, kterým jim umožní řídit a kontrolovat podmínky, za kterých budou žít; fašismus tak sám dokončí práci, kterou v jejich prospěch zahájily militantní ženy v letech 1906 až 1914. Kromě toho je zachrání z poskvrněné atmosféry korupce, která je vlastní stranickému systému, a poprvé jim dá příležitost, prostřednictvím aparátu jejich vlastních speciálních korporací, s určitou nadějí na úspěch řešit ty velké otázky, které se tak úzce týkají jejich vlastních životů a životů jejich dětí.

V ekonomické oblasti zajistí jistotu se stejnou mzdou za stejnou práci, onu věčnou kost.
sváru, který rozdělil pohlaví s tak hroznými následky pro průmysl.

V sociální sféře odstraňuje všechny třídní bariéry, zatímco v politické sféře zajišťuje spravedlnost a
rovnost poprvé v historii ženského boje.

A co je nejdůležitější, fašismus navždy zlikviduje strašidelný přízrak války tím, že odstraní základní příčiny, které existují a mají svou podstatu v internacionalismu, nástroji vytvořeném za účelem umožnění „bezskrupulózním finančníkům" zneužívat onu „zemi hojnosti" zvanou „demokracie", o které sní.

Aby toho všeho bylo možné dosáhnout, bude fašismus vyžadovat, aby ženy stejně jako muži nabízely disciplinovanou spolupráci při budování uspořádaného státu, a fašismus právem uloží všem občanům státu odpovědnost a povinnost pracovat v harmonii, nikoli v zájmu žádné skupiny nebo třídy, ale ve prospěch všech jeho obyvatel. Bude vyzývat ženy stejně jako muže, aby podřídily všechny sobecké individuální výsady, aby ti méně šťastní mohli být pod jeho ochranou v bezpečí před vykořisťováním.

Tohle je fašismus. Všechno ostatní je jen přelud. Dá se snad říct, že britské ženy se nemohou povznést k této velké události v dějinách své země? Ti, kdo by jim nabádali odmítnout tuto příležitost, jsou nepřáteli nejen žen, ale veškerého pokroku a civilizace. Ty ženy, které prožily zkoušku velkého boje předválečných dnů, si alespoň zasloužily právo postavit se lidu, který je znovu zotročil v područí minulosti a spoutal je v systému, který jim všem upírá příležitost hrát čestnou roli v nezbytné reorganizaci jejich země. Britské ženy nikdy nezklamaly ani nezakolísaly, když je Británie potřebovala. I ony, spolu s muži své generace, vztyčí prapor britského fašismu a nesouc ho vysoko nad chaosem a špinavými hádkami stranického systému, urychlí onen den, kdy se jejich národ znovu zrodí. V onu vítěznou hodinu si skutečně zaslouží hrdé právo vzdát hold obnovené Velké Británii a konečně odpočívat v míru, bezpečí a prosperitě jejího suverénního lidu.

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

Drahocenné akry

od Joriana Jenkse

Ti, kteří by mohli být v pokušení domnívat se, že protože Británie nemá pozemkovou politiku, nemá s ní ani pozemkový problém, by měli pečlivě zvážit tato znepokojivá fakta.

S výjimkou Belgie a Holandska je Británie nejhustěji osídlenou zemí světa; a protože podíl přirozeně neúrodné půdy (např. horské) je na těchto ostrovech mnohem vyšší než v nížinách, zdá se nepopiratelné, že máme na obyvatele méně půdy vhodné pro produkci potravin než kterákoli jiná země.

Británie je jedinou civilizovanou zemí na světě bez ustálené politiky ochrany, rekultivace a zlepšení půdy. Ani jedna vláda nepodnikla žádné kroky k zastavení každoroční ztráty zemědělské půdy, která od konce první světové války nyní činí přes 2 miliony akrů, tj. 7 % z celkové rozlohy.

Británie je unikátní vysokým podílem svých obyvatel, kteří jsou odtrženi od veškerého kontaktu se svou rodnou půdou, a vysokým podílem starých, konzervovaných potravin v národním jídelníčku.
Vědci začínají objevovat důsledky této umělosti, jako je podvýživa, nervové poruchy a sociální nepokoje.

Zahraničnímu pozorovateli by se dalo odpustit, kdyby došel k závěru, že se svým zvráceným britským způsobem snažíme stát se předmětem vysoce nebezpečného experimentu, totiž zjistit, zda lze zdravě udržovat národní život v plně urbanizované a prakticky parazitické komunitě, která je v samotných životních potřebách závislá na úsilí a dobré vůli jiných národů. Mohl by se dále domnívat, že do tak nejisté situace nás vnutila nepřízeň našeho podnebí nebo chudoba naší půdy. A jeho postoj k nám by byl spíše soucitný než obdivný.

Jak bolestivé je pak muset přiznat, že tato alarmující situace pramení z jediné příčiny, a to z bezcitného a vytrvalého zanedbávání základních principů. Nemějme se mýlit. Naše klima není nepříznivé; naopak, je to jedno z nejrovnoměrnějších na světě. Naše půda není chudá; naopak, je to v průměru jedna z nejproduktivnějších na světě. Ale za své hříchy máme politický systém, který se odmítá dívat dál než do příštích voleb, který je nošen všemi zainteresovanými stranami, které se snaží usilovně pracovat, a každým pomýleným ekonomem, který si musí udržovat akademickou pověst.

Je tou nejhlubší chybou domnívat se, že je naším přirozeným osudem být výrobci, dopravci a bankéři pro zbytek světa a že taková situace znamená neustálý odliv surovin a potravin. Na krátkou dobu se tato hypotéza jistě stala barvitější díky skutečnosti, že řada šťastných náhod nám dala značný náskok před ostatními národy v rozvoji těch služeb, za které byl svět v té době ochoten zaplatit téměř jakoukoli cenu. Rychlý a téměř univerzální nástup průmyslového a finančního nacionalismu však smetl náš dočasný monopol a učinil tuto hypotézu nejen neudržitelnou, ale rozhodně nebezpečnou. Čím déle se jí držíme, tím méně jsme schopni čelit faktům moderního života. Každé gesto směrem k neodvolatelnému „oživení mezinárodního obchodu“ odkládá nevyhnutelný den zúčtování, kdy se musíme postavit na vlastní nohy a zhodnotit své vlastní...

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

zdroje.

Protože je hlavním zdrojem životně důležitých potřeb, je jeho pečlivý a osvícený rozvoj předpokladem národní prosperity. Protože je národním dědictvím, kulturním i materiálním, je jeho ochrana slavnostní národní povinností.

Stojí za to si připomenout, že až do poměrně moderní doby byly tyto skutečnosti obecně uznávány, i když ne vždy správně interpretovány. Vlastnictví půdy bylo považováno nejen za něco, co poskytuje velká privilegia, ale i velkou odpovědnost, sociální i finanční. Vládnoucí třídy pocházely téměř výhradně z pozemkových rodin. Zemědělství bylo uznáváno jako hlavní průmyslové odvětví a jeho blahobyt byl otázkou národního významu.

Teprve když byla chudá pozemková aristokracie nahrazena nově nastolenou a do značné míry cizí plutokracií, která vzešla z chaotických financí napoleonského období, došlo k vážnému zhoršení národního postoje k půdě. A teprve když viktoriánský exportní kapitalismus začal čerpat své obrovské příjmy z dovozu, britské zemědělství nedokázalo držet krok s rozvojem britské manufaktury. Jakmile se však ustálila doktrína, že zisky organizovaného kapitálu jsou měřítkem národní prosperity, neorganizované zemědělství se mohlo marně obracet na Westminster s žádostí o pomoc nebo vedení.

A tak je dnes studie britského venkova téměř studií zaniklé civilizace.
Hluboce zařezané cesty, které po generaci nejezdily koly, rozlehlé živé ploty, které po desetiletí neviděly železo, starobylé stopy po pluhu stále viditelné na hustě porostlých pastvinách, stodoly a chalupy v každém stádiu rozkladu, kostely postavené pro kongregace pětkrát větší než současné farnosti, tiché vodní mlýny a rozpadající se panská sídla: to vše hovoří o ztraceném venkovském obyvatelstvu, které se kdysi aktivně věnovalo tomu nejmužnějšímu ze všech úkolů.

Je samozřejmě pravda, že lepší půda se stále obdělává, a často se obdělává dobře, ačkoli počet těch, kteří na ní mají přímý zájem, rok od roku klesá. A tu a tam se najde odvážný dobrodruh, který vsadí všechno na prasata nebo drůbež, ovoce nebo mléko. Nad velkou částí krajiny však visí zhouba metod „z ruky do úst“, zrozená z nedostatku důvěry a projevující se v zanedbaných pastvinách s nedostatkem nevýrazného dobytka. Atmosféra je tak apatická, že i marnotratné a nepříjemné vpády spekulativního stavitele jsou přijímány sotva s trochou nelibosti, kterou by takové znesvěcení vyvolalo před několika generacemi.

Je důležité si uvědomit rozsah škod, které byly způsobeny nenahraditelnému národnímu bohatství. Teoreticky je půda nezničitelná, pokud ji samozřejmě neodplaví moře, což je proces, který lze mimochodem pozorovat na několika místech našeho pobřeží. Může se s ní však stát několik věcí, které ji učiní prakticky nepoužitelnou z hlediska produkce potravin, a to je pro národ nejdůležitější hledisko.

Zaprvé, obdělávaná půda, ať už orná nebo pastvina, se může rychle propadnout do dezolátního stavu, kdy neprodukuje nic jiného než mizernou úrodu pro dobytek a ovce, a i ty se vytratí, pokud králíci dorazí dříve. Zlověstný nárůst plochy vrácené jako „extra pastviny“ v období, kdy se obdělávaná plocha neustále zmenšuje, dostatečně jasně ukazuje, co se děje. Většinu našich extra pastvin tvoří samozřejmě vrcholky hor a vřesoviště. Ale celý nedávný nárůst a mnohem více kromě toho se skládá z neupravené půdy, která by se obdělávala v jakékoli jiné evropské zemi nebo dokonce v našich vlastních dominiích, ale kterou zde nelze obdělávat tváří v tvář přetrvávajícímu zanedbávání ze strany úřadů.

Politici typu Inskip nás rádi přesvědčují, že tuto opuštěnou zemi lze převést do ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

produkce v nouzi. Zdá se, že zklamání z minulé války je nenaučilo, že půdu nelze náhle urychlit do produktivity tím, že ji lechtáte několika traktory a trochou nekvalifikované práce. Rekultivace půdy je vysoce kvalifikovaná práce, která vyžaduje několik let trpělivé práce, než lze dosáhnout výsledků. Lze ji velmi užitečně začlenit do dlouhodobé zemědělské politiky; ale jako prostředek k produkci potravin v nouzi je prakticky bezcenná.

Za druhé, stavební práce, ať už rezidenční nebo průmyslové, každoročně spotřebovávají velké množství půdy a sterilizují tolik, kolik skutečně využívají. Jen Anglie a Wales od roku 1929 ztratily 421 000 akrů zemědělské půdy, z nichž pouze 159 000 akrů se znovu objevilo jako extenzivní pastviny; téměř celých zbývajících 262 000 akrů přešlo do chřtánu stavitele, přičemž velká část z ní je rovná a úrodná orná půda ve vysokém stavu obdělání.

Je třeba si uvědomit, že ztráta zemědělské půdy se neomezuje pouze na plochu, kterou skutečně zabírají továrny, domy a zahrady. Je nutné vybudovat silnice a rekreační plochy a vždy se nacházejí, zejména v nově zastavěných oblastech, velké bloky pusté půdy. Navíc zemědělská půda na okraji zastavěné oblasti nebo zemědělská půda, která byla moderním způsobem osázena izolovanými obydlími, značně trpí. Vrabci a krysy se objevují v tisících; brány a ploty se boří; toulaví psi drancují hospodářská zvířata a drobné škody se enormně zvyšují. S příchodem levné silniční dopravy a následným tlakem na rozvoj předměstí musí takto postižená plocha, i když je stále vrácena jako zemědělská půda, dosahovat stovek tisíc akrů.

Není možné se vyhnout závěru, že Británie plýtvá svým národním dědictvím v době, kdy běh světových událostí klade důraz na to, aby si chránila každý akr. Těm, kteří by toto prohlášení mohli považovat za alarmující, by se mělo pečlivě prostudovat nedávné dílo profesora R. G. Stapledona s názvem Půda: Nyní a zítra. Autorita se domnívá, že „naše zemědělské plochy se rychle zmenšují a nevyhnutelně se zmenšovat musí, a pokud nebude učiněno nějaké rozhodnutí o minimální ploše, která by měla být za každou cenu zachována pro produkci potravin, a nebudou přijata vhodná opatření, nejpozději za dvě stě let se zemědělská půda Anglie může zmenšit na polovinu.“

Dvě stě let se může zdát jako dlouhá doba, ale najde se někdo dostatečně odvážný, aby tvrdil, že naše děti, natož naše vnoučata, budou schopni čerpat neomezené zásoby potravin z Ameriky a protilehlých končin? Chceme se zapsat do historie jako generace, která rozptýlila národní majetek a zanechala své potomky tváří v tvář elementárnímu problému hladovění? Viktoriánský exportní kapitalismus nám odkázal Zchátralé oblasti; máme být zodpovědní za novou sadu Zpustošených oblastí?

Další úvahy o nutričních a ekonomických aspektech našeho pozemkového problému by nás zavedly hlouběji do diskuse o mnoha funkcích zemědělství jako nedílné součásti národního života.
Je proto nutné se odmlčet, abychom mohli prodiskutovat stejně důležitý kulturní aspekt.

Je pravda, že tomuto aspektu se již v rámci urbanistického hnutí věnuje určitá pozornost, a to střídavě a jednostranně. Samotný název tohoto hnutí však odhaluje jeho omezení. Komunita, která byla povzbuzována k tomu, aby zapomněla na význam svého zemědělství a považovala dovážené zásoby potravin za přirozený jev, začala považovat venkov za pouhý doplněk měst, jakýsi oslavovaný veřejný park. Existuje skutečně velké nebezpečí, že se venkovská Anglie může stát bezcharakterním „otevřeným prostorem“ stejným způsobem, jako se velká část hrabství Home Counties stala bezvýrazným zahradním předměstím.

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

Vrozená touha urbanizovaných lidí uniknout z hlučné a kontaminované atmosféry svých měst nemůže vyvolat nic jiného než soucit. To, že tito lidé s radostí stráví polovinu neděle polykáním benzínových výfukových plynů na přeplněné hlavní silnici, aby mohli druhou polovinu strávit na čerstvém vzduchu, je žalostně významné. Škoda je, že tolik z nich se zdá být neschopných uchopit plody svého podnikání, aniž by si je zkazili.

Venkov totiž nemůže plnit svou kulturní funkci, pokud si nezachová svůj vlastní charakter, a tento charakter je neoddělitelný od jeho materiální či zemědělské funkce. Město nemůže uniknout městu, pokud si ho s sebou vezme, stejně jako intelektuál nemůže dopřát své mysli dovolenou, pokud si s sebou na venkovské procházky bere své argumenty. Pohled na vesnici přesídlenou do předměstí těmi, kteří přišli „žít na venkov“, je stejně ubohý jako pohled na skupinu intelektuálů, kteří kráčejí v plném proudu řečí, zatímco kolem nich se odehrává deset tisíc aktivit zajímavějších a důležitějších než jejich vlastní. Jak to nedávno řekl jeden farmář: „Nevadí mi, že chodí po mých polích. Nevadí mi, že na můj účet venčí své bláznivé psy. Nevadí mi ani to, že šplhají přes brány, které by mohlo otevřít dítě. Ale když si pomyslím, že ušli přes tři kilometry dobré zemědělské půdy a ani jednou je nenapadlo podívat se, co se děje, mám pocit, že moje zdvořilost byla zbytečná.“

To, co můžeme nazvat postojem „veřejného parku“, se projevuje i vážnějšími způsoby než lhostejností k venkovským aktivitám. Stejně jako si uličník myslí, že není na škodu házet kameny po kachnách, když se ošetřovatel nedívá, existují tisíce vzdělaných dospělých, kteří nevidí nic špatného v drobném narušení pozemku, když je malá nebo žádná šance na odhalení. A kumulativní účinek drobných narušení pozemku vytváří nepříjemnou situaci v čtvrtích, které upřednostňují lidé, kteří unikají z reality.

V Německu se ovocné stromy sázejí v živých plotech podél silnic a půda se obdělává až k okraji lesa. V Anglii je takový postup naprosto nemožný, protože by organizované nájezdnické skupiny oloupaly stromy a úroda by byla ušlapána na šířku řetězu. Brit nemusí být nutně méně čestný nebo destruktivnější než Němec; jednoduše byl do té míry deruralizován, že jeho smysl pro hodnoty a kodex morálního chování končí s posledním lampou. Lidé, kteří by byli šokováni představou, že by z pultu obchodu ukradli tužku za cent, nevidí nic nemorálního v tom, že se prorazí půl tuctu živých plotů, aby se ukradly houby.

Venkov nabízí svým návštěvníkům tolik skutečného bohatství, že zřejmým způsobem, jak překonat současné politováníhodné tendence, je ukázat lidem, kde toto bohatství spočívá. I nyní existuje mnoho těch, kteří dokáží a také oceňují léčivý balzám samoty, duchovní útěchu míru a bezpečí, pohlcující zájem neustále se měnících polí a lesů; ale je jich příliš málo.
Nikdo dobrovolně neublíží ani nepoškodí to, na čem cítí osobní zájem, a prvním krokem k zachování venkova je národní úsilí o rozvoj toho, co profesor Stapledon nazývá „venkovským smýšlením“.

Fašistická vláda se bude přirozeně muset vypořádat s pozemkovým problémem v jeho celistvosti, neboť půda je jedním ze základů, na nichž je postavena její koncepce živého národa. Její deklarovaná politika rozvoje zemědělství sama o sobě vytvoří naléhavý problém tím, že podnítí spekulativní aktivitu na trhu s nemovitostmi, a s touto aktivitou bude nutné se přísně vypořádat, než bude možné plně rozvinout zemědělskou politiku.

Fašistický postoj k půdě lze vyjádřit několika větami.

Půda nesmí být nadále považována za spekulativní komoditu. Její hodnota musí být spravedlivě oceněna a veškerý přírůstek musí být sdílen těmi, kteří pomohli jej vytvořit, včetně

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

Stát.

Využívání půdy musí být předmětem pečlivého dlouhodobého národního plánování. Stavební činnost musí být v co největší míře omezena na oblasti s nízkou zemědělskou hodnotou.

Vlastnictví půdy musí být co nejvíce rozptýlené, cílem je velký počet malých, bezpečných rodinných pozemků. Bude to však také znamenat odpovědnost a ti, kdo svou půdu zneužívají, budou považováni za sociální nepřátele.

Veřejný přístup k pozemkům musí být zlepšen rozšířením a lepším vymezením polních cest, kempů a zastávek u silnic. Zároveň musí být revidován zákon o neoprávněném vstupu a venkovské komunitě musí být poskytnuta lepší ochrana před zásahy a škodami. Možná bude nutné zřídit sbor strážců.

Válka musí být vedena proti takovým škůdcům, jako jsou králíci, havrani a holubi; a ačkoli nebude docházet k žádné diskriminaci polních sportů, nesmí se dovolit, aby tyto sporty zasahovaly do zemědělských ani rekreačních aktivit.

Veřejnost musí být vzdělávána k respektu a oceňování venkova a k inteligentnímu zájmu o jeho aktivity.

Jako rasa nejsme příliš skloni k sentimentálnímu vyprávění o zemi. Slovo vlast používáme jen zřídka, vlast nikdy. Století laissez-faire liberalismu a finančního konzervatismu vyprodukovalo krátkozraký komercializovaný postoj k naší půdě.

Přesto Británie našich snů, fyzické ztělesnění našeho národního ducha, není Británií ulic a továren, ba ani parků a veřejných budov, ale Británií usměvavých údolí a zvlněných pahorkatin, obdělávaných polí a útulných usedlostí. Město je městem po celém světě; a města světa se každoročně přiklánějí ke standardizaci. Venkovská Británie je však naše vlastní, neoddělitelná od našeho národního charakteru. Musíme ji žárlivě uchovávat, ne v muzejní atmosféře Stratfordu nad Avonou, ale v přirozené energii produktivity.

Jen málo z nás je od půdy vzdáleno více než několik generací. Trocha převýchovy tiskem a rozhlasem by z nás znovu udělala venkovany, alespoň ve chvílích volného času: ne vzdělání profesionálního učitele, jehož „zemědělství“ se skládá z užitečných, ale poněkud fádních elementárních věd, ale vzdělání, které by nás s otevřenýma očima a zvídavou myslí poslalo na cesty a polní cesty. Úvod do historie a každodenního života na venkově by nejen povzbudil měšťana k ocenění problémů zemědělství, ale také by jeho venkovské výlety naplnil poutavým zájmem. Inteligentní venkovské smýšlení by se mohlo stát nejlepším možným protijedem proti stresu městského života, protože Matka Země může poskytnout útěchu duši i tělu.

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

Hitlerův Berchtesgaden idyla Nového Německa od Joan Morgan

Ei když Bavorsko dobře znáte, a i když máte na paměti, že Wittelbachové s celým Bavorskem a Führer s celým Německem si v Berchtesgadenu vybrali svá letní sídla, nic vás na toto místo, které se dokáže stát zároveň srdcem starého Bavorska i duší nového Německa, dostatečně nepřipraví. Všechno, o čem jste snili o Bavorsku v jeho nejpohádkovější podobě a národním socialismu v jeho nejlepší podobě, je vtěsnáno do tohoto horského tržního města, které se pyšní zhruba stejnou populací jako nejnovější londýnský bytový dům.

Poté, co vlak opustí Bad Reichenhall, se táhne hlouběji a hlouběji do hor, až máte pocit, že vás zcela obklopí, jak se budete vinout hlubokým údolím, které je klínem Německa vraženým do Rakouska. (Je možné a docela vzrušující se dostat do Rakouska pěšky kterýmkoli ze tří směrů.)

První dojem je dojem pohybu. Všichni od dvou let výše jsou na špičkách v jakémsi očekávání. Ať už je to kvůli nadmořské výšce, bavorské dobré náladě nebo faktu, že tudy každou chvíli může projet Führer, jsem nikdy nezjistil; faktem zůstává, že vzduch je plný vitality.

V tomto rozkošně hudebně-komediálním prostředí se národní socialismus jeví jako velmi zábavná hra.
Kromě občasných setkání, která jsou jednoduchá a podivně inspirativní, si nejste tak vědomi hluboké mystické závažnosti toho všeho; nesmírnosti splněného úkolu a úkolu před vámi.

Máte pocit, že SS s jejich atraktivní uniformou, kontaktem s Führerem a zdravým životem v krásném prostředí je velmi příjemné zaměstnání a SS je vskutku skvělá organizace, otevřená všem věkovým kategoriím a třídám na společné půdě vlastenectví.

Zde, více než kdekoli jinde v Německu, vidíte, jak každý, od nejstaršího člena SS až po nejmladší dítě prodávající odznaky Zimní pomoci, má na zemi podíl; nikdo netrpí duševně ničivou agónií z pocitu, že je nechtěný. Každý úspěch je jeho úspěchem; každá neúspěch je jeho. Uvědomujete si, jak národní socialismus, obnovením naděje, oživením víry v budoucnost jejich země, dal lidem něco, pro co žít.

Staletí starý život tohoto místa pokračuje dál jako vždy, plus národní socialismus; a proto je život v Berchtesgadenu nepřetržitou show. Když opona padne po jednom dějství, začíná další. Slyšíte monotónní hukot, jak se kolem okna valí stovka venkovských žen v národních krojích s malými černo-zeleno-červenými pletenými kabátky, kterým říkají Berchtesgadners. S nimi je kněz a pohybují se pomalu, zpívají a sklopenýma očima. Později slyšíte pronikavé hlasy mladých BDM (Hitlerových dívek) pochodujících v krátkých hnědých kabátech, nebo oddíl Hitlerjugend, obrovští mužní chlapci nesoucí prapory. Ve vzduchu je neustále cítit pochodující píseň.

Když všechno ostatní selže, mají požární cvičení. Stovka hasičů (nebo jeden na každých třicet obyvatel) v tunikách, přilbách a helmách plus-fours se směle předvede před vaším oknem. Neděle je však dnem. Na náměstí Markt Platz, které je vrcholem města, se shromažďují rolníci; muži, kteří se mezi sebou předhánějí v nesmírnosti kartáčů v zelených kloboucích, na jedné straně fontány ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

s bavorským lvem, na druhé straně ženy s plochými černými klobouky, sedícími na věnečcích z copů. V deset se odcházejí na pivo a polévku s klobásami do Neuhausu (menšího bratra Hofbrauhausu) s pivní zahrádkou pod kaštany, kde vám vyvětrají ložní prádlo na plotě Wittelsbachského zámku, jeho pivnice s nepřekonatelnou gemütlichkeit, kde se straničtí vůdci třou rameny s průvodci; živé centrum živého města.

Grand Hotel, dostatečně velkolepý pro každého. Kurhaus s vynikajícím orchestrem a hostujícími herci z Mnichova. Selské divadlo s jeho surovým vtipem a atraktivní hudbou. Jsou tu taneční kluby; Hofschaffer s intimní atmosférou, parketem s kapesníky, přeplněným nad rámec snů londýnského vrchního hotelového hosta, a Kur Cafe, kde tančí obrovští, elegantní chlapci z SS Bodyguard v prostorách bývalé královské vily Bavorského rodu. Jsou tu umělci, Fritz Richter se svými podivnými inspirovanými dřevoryty a jeden z prvotřídních krajinářů moderní alpské školy.

Vyjít ven do otevřeného prostoru: nejprve je tu Führerův dům na vrcholu světa se skleněnou stěnou s výhledem na horský pochod, posazený na tak strmém místě, že se zdá, jako by se nakláněl dozadu. Dům dominuje údolí, stejně jako Führer dominuje městu.

Je tu Königsee, nejkrásnější ze všech alpských jezer, sytě zelenou barvou, ze všech stran lemované strmými horami. Je tu Zauberwald, kouzelný les, kde se potok z Hintersee valí mezi zelenými plyšovými skalami.

Je tu solný důl, kde se (v této zemi uniforem) obléknete do černé tuniky a bílých kalhot (což zdaleka není tak elegantní a slušivé, jak to zní) a sjíždíte na saních k podzemnímu jezeru s náhrdelníkem světel a svastikou na druhém konci. Je tu Schloss Platz s válečným památníkem.

Jsou tu alpské louky s přírodním sledem barevných schémat, jeden týden růžové, další týden modré a žluté, které by dohnaly k závistivému pomatení květinářství v Londýně, Paříži a New Yorku.

Jsou tu lesy, jednotvárné, táhnoucí se rovně a mohutně až k hranici sněhu. Hory; krásný Watzmann, druhý nejvyšší v Německu; bezútěšný Goll a drsný, legendami opředený Untersberg. Pro odvážné je tu osvětlená ledovcová díra, šest tisíc stop vysoko uvnitř Untersbergu, a také Almbach Klamm, řvoucí, úchvatná soutěska, kde se zdá, že klesáte mnohem hlouběji, než stoupáte, která končí teprve tehdy, když se vzdáte naděje, a spadá pod hlavičku „emocionální zážitek“ a ne „krajina“.

V Berchtesgadenské zemi vás vítají stejně „Grass Gott“ a „Heil Hitler!“ Není divu, pozdrav Bohu za to, že stvořil něco tak krásného, a ať žije Hitler, že to zachránil pro lidi, kteří to milují víc než život.

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

Severská světová federace od Vidkuna Quislinga

VŮDCE NORSKÉHO NASJONAL SAMLING

A Starý svět padá, nový se rodí. Současně s naším třetím výročním shromážděním ve Stavangeru v loňském roce byl v bývalém „šlechtickém klubu“ v Moskvě zahájen sedmý Světový kongres Komunistické internacionály, a to po sedmileté uplynutí od posledního světového kongresu v roce 1928.

Kongres trval od 25. července do 21. srpna. Jeho hlavním účelem bylo zhodnotit, čeho židovské mezinárodní marxistické spiknutí dosáhlo během těchto sedmi let uvnitř i vně Sovětského Ruska, pokud jde o realizaci Stalinova programu bolševizace světa, který byl předmětem diskuse na předchozím světovém kongresu.

Za druhé, potvrdila taktiku svého programu zničení sil národního odporu a zažehnutí ohně komunistické světové revoluce. Zvláštní důraz byl kladen na taktiku tzv. jednotné a lidové fronty, jejíž vývoj jsme byli svědky ve Francii, Španělsku, Belgii a jinde. Jsme s ní dobře obeznámeni i zde v Norsku v tzv. „krizové dohodě“ s farmářskou stranou a v nové kamuflážní taktice Strany práce prostřednictvím přijetí buržoazního a národního převleku. Další záležitost, která se přímo dotýká naší země, totiž účast Sovětského Ruska ve Společnosti národů, je také příznakem téže taktiky lidové fronty, která je již dlouho začleněna do programu Komintemu.

Letos, když se my z Národního sboru setkáváme na našem každoročním shromáždění, vidíme, že svolání dalšího světového kongresu.

Akcionáři zkrachovalého koncernu Společnosti národů tentokrát pořádají mimořádnou valnou hromadu, aby na podzim, kdy se shromáždění koná na své obvyklé výroční schůzi, projednali likvidaci podniku nebo jeho možnou rekonstrukci.

Zmiňuji tyto události, které se odehrály současně s našimi dvěma posledními národními shromážděními, nejen pro jejich velký význam, ale také proto, že velmi jasně ilustrují zahraničněpolitickou situaci, které dnes čelíme.

Na jedné straně máme neúnavně aktivní světový bolševismus, který je z historického hlediska pouze alarmujícím symptomem konce starého světa a vytrvalým úsilím zlověstných mocností vnutit světový vývoj jejich vlastní cestou zkázy, tedy směrem k univerzální materialistické republice pod židovskou diktaturou.

Na druhé straně nacházíme bezcílné pokusy starého světa řešit naléhavé požadavky současnosti, požadavky na mír a spolupráci mezi národy. Celá záležitost je mařena střetem individuálních zájmů, stejně jako je vnitřní národní spolupráce, kterou situace vyžaduje, ničena třídním bojem a sobeckými stranickými konflikty. Tento proces rozpadu je doprovázen nepokoji a krizemi, válkou a občanskými spory.

Internacionalistické mocnosti zasahují a celá záležitost postupně upadá do marxismu a destrukce, stejně jako je buržoazně-liberální stát postupně pohlcován ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Marxismus, jak tak jasně vidíme v naší vlastní zemi. Uprostřed toho všeho stále mladý rod lidstva raší novými výhonky; národní hnutí renesance a sjednocení ohlašují novou éru, přinášejí nový stát a nový světový řád. Nový řád probíhá i v této zemi.

SANKCE A ROZPAD LIGY

Dalším významným faktem je, že kolaps této buržoazní parlamentní kapitalistické instituce, Společnosti národů, není způsoben pouze její vlastní nezdravostí a skrytými aktivitami marxismu nebo zásadními a formálními chybami v organizaci Společnosti.

Byla zničena fašistickou Itálií, jedním z představitelů organizovaných komunit nové doby. Navzdory padesáti sankčním státům a odporu celého demokratického a marxistického světa a světovému veřejnému mínění, které bylo mobilizováno proti fašismu a Itálii, se národní jednota ukázala jako nejsilnější síla.

Aniž by se jakkoli ztotožňovali s italským fašismem nebo italskými zájmy, zaujali vedoucí představitelé Národního sněmu od samého začátku jasný a jednoznačný postoj k etiopskému konfliktu. Postavili se pro neutralitu Norska a proti jeho účasti na tzv. sankcích.

V tomto ohledu jsme byli ovlivněni výhradně ohledy na zájmy naší země. Domnívám se však, že veřejné mínění se zde, stejně jako na mnoha jiných místech, stalo obětí propagandy, která ve skutečnosti sloužila zcela jiným zájmům než vysokým ideálům, které se snažila vštípit.

Naše hnutí se však nepostavilo na žádnou stranu. Požadovali jsme neutralitu Norska a demonstrovali pokrytectví a bezcílnost celé sankční hry. Dnes můžeme říci, že jsme situaci správně vyhodnotili.

Z vojenského hlediska jsme měli pravdu. Navzdory všeobecnému mínění jsme správně ocenili význam moderních válečných materiálů, stejně jako sílu odporu Etiopie a Anglie, a v neposlední řadě i nesmírnou morální a materiální sílu vytvořenou v lidu organizovaném pro jednotné úsilí na historickém a národním základě.

I politicky jsme usoudili správně. Zbytečnost a vážné chyby v odhadech sankční politiky jsou nyní zřejmé. Podívejte se na tragické rozpaky mocné Anglie kvůli její krátkozraké politice Ligy národů; je to největší morální a praktická porážka, kterou Britské impérium utrpělo od ztráty Ameriky.

Sovětské Rusko, tento nový a pozoruhodný člen Společnosti národů, vidělo v sankční politice možnost rozpoutat si spor nejprve s Mussolinim a poté s Hitlerem, ale když jejich kalkulace začaly selhávat, lstiví bolševičtí Židé se tiše stáhli do pozadí a sami vyvázli bez trestu, čímž nechali britskou vládu, aby nesla vinu a trpěla hanbu.

NACIONALISTICKÁ POLITIKA A MEZINÁRODNÍ SPOLUPRÁCE

Norsko se poprvé od druhé světové války muselo v zahraniční politice vypořádat s tvrdými fakty, která mu velmi ztěžují pokračování v obvyklé omezené politice.

V této souvislosti bych rád zdůraznil fakt, který je v této zemi bohužel podceňován:

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

totiž, že životy lidí jsou ovládány zahraniční politikou, a nikoli domácí politikou.
Vedle vlastní „vůle k životu“ národa jsou jeho vnitřní podmínky a struktura ovládány mezinárodními podmínkami ekonomiky a moci. Tyto podmínky jsou vytvářeny primitivními a panovačnými potřebami národů a států, jejich bojem o existenci a o prostor k životu. Vliv státu v zahraniční politice však vždy odpovídá stupni rozvoje jeho vnitřní síly.

Nutnost soběstačnosti v případě války a především přestavba struktury světové ekonomiky tedy jednoduše nutí komunity, aby se ekonomicky organizovaly jako národní dělnické státy. Změněné podmínky na celém světě nutí každý národ jednat se svými sousedy jako s organizovanou ekonomickou jednotkou s plnou a schopnou kontrolou všech svých zdrojů a možností je co nejlépe využívat. V tomto ohledu je současná krize především krizí přestavby světové výroby a obchodu.

Neexistuje však žádný inherentní rozpor mezi požadavkem doby na tyto sjednocené a silně charakterizované ekonomické národní jednotky a požadavkem na plánovanou mezinárodní spolupráci, která je s neodolatelnou silou poháněna ekonomickými příčinami i ohledy na zachování míru.

Právě formování takto organizovaných národních osobností povede k poctivému
a efektivní mezinárodní spolupráci, bez zaujatosti nebo útlaku.

DVA NEPŘÁTELSKÉ TÁBORY V EVROPĚ A VE SVĚTĚ

Situace je taková, že ve světě a zejména v Evropě se formují dva nepřátelské tábory, stejně jako před světovou válkou. Sovětské Rusko, Francie a Československo, podporované mezinárodním židovstvem, které je podněcuje k válce proti nacistickému Německu, již staví jednotnou frontu proti této zemi a snaží se Německo ještě více obklíčit, a to jak politicky, tak vojensky.

Za těchto podmínek je postavení Norska extrémně zranitelné, jelikož se nachází na křižovatce Ruska, Německa a Anglie a jeho vnitřní politika je již v moci marxistů.

Rusko se z velké evropské mocnosti s asijskými zájmy stalo velkou asijskou mocností s evropskými zájmy, zejména směrem k Atlantiku. Ale především je základem světové revoluce.

Světový bolševismus se snaží proměnit Norsko a s ním i celou Skandinávii v pravé křídlo své evropské útočné fronty proti Německu a Anglii. Tento plán obsahuje pro naši zemi zlověstné možnosti. V případě konfliktu mezi Německem a Sovětským Ruskem povede celá perspektiva Labouristické strany k tomu, aby se Norsko postavilo na stranu bolševiků v opozici proti Německu, a to bude v rozporu s naším slibem neutrality.

Tranmal, nezodpovědný diktátor Labouristické strany, se v poslední době v tomto směru vyjádřil dostatečně jasně. Dokud budou Norsko a Sovětské Rusko členy současné Společnosti národů a Německo ne, zdá se, že nám v tomto směru vážně hrozí válka, neboť v případě německo-ruského konfliktu jsme povinni povolit Rudé armádě a letectvu volný průjezd zemí.

Za současných podmínek v Evropě existuje také možnost, že Německo a Anglie začnou válku. K tomu může dojít například v souvislosti s konfliktem mezi Německem a

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

trojspolku Francie, Československa a Sovětského Ruska, přičemž Československo je téměř citlivějším místem než Rakousko. To, že Francie poté vstoupí do války proti Německu, by dalo Anglii důvod k válce, což je nyní ještě jistější než před enormním rozvojem letectví.

Taková válka mezi Anglií a Německem je pro Norsko katastrofální možností, neboť od té doby světové války se celá situace zcela změnila.

Prostřednictvím Společnosti národů jako nástroje britské světové politiky bychom pak byli donuceni rovnou vstoupit do války, a i kdyby se Společnost národů rozpadla, podle autority, jako je lord Lloyd, bychom byli jistě vystaveni trestnému bombardování, pokud bychom, jak tomu bylo ve světové válce, dovolili našemu obchodnímu loďstvu přepravovat zboží pro Anglii, na čemž by ona sama nepochybně trvala nyní stejně jako tehdy.

Norská Labouristická strana – Vládní strana – aktivně podporuje tuto politiku namířenou proti Německu. Pokud s tím Norsko souhlasí, znamená to, že jsme nenávratně vtaženi do této válečné politiky proti vůli nejméně 99 procent norského lidu. Norsko nemůže a nebude pochodovat, pokud nebude v ohrožení naše vlastní svoboda a naše vlastní hranice.

MÍR S ANGLII A NĚMECKEM

Již jsem zdůraznil, že mír mezi Německem a Anglií je pro naši zemi životně důležitý. Především musíme zabránit tomu, aby se Německo a Anglie ocitly na opačných stranách v nové válce. Pro nás by to bylo osudné; ba dokonce by to znamenalo zkázu.
Proto záleží na nás, abychom udělali vše, co je v našich silách, pro vytvoření míru a porozumění mezi těmito dvěma zeměmi, které jsou stejně jako my severského původu a názorů. I když v tomto ohledu nemůžeme mnoho udělat a musíme si dávat pozor, abychom se nevměšovali do záležitostí jiných zemí, musí být naší bezprostřední povinností všemi spravedlivými prostředky postavit se těm, kteří se snaží vyvolat svár mezi těmito našimi příbuznými, obvykle na základě falešných a nečestných důvodů.

Známe mocnosti, v jejichž zájmu se toto úsilí skutečně vyvíjí. Jednou z nich je světový bolševismus. Cílem norské zahraniční politiky by mělo být usilování o mír a smíření mezi Německem a Anglií bez ohledu na stranické zájmy. Je naprosto zřejmé, že to zájmy Norska vyžadují. Jediný způsob, jak se vyhnout válce a chaosu, závisí na udržení míru a porozumění mezi těmito našimi velkými sousedy na jihu a západě, s nimiž máme také největší obchodní spojení.

Asi před 40 lety existovala, stejně jako nyní, příležitost k poctivému pokusu o vytvoření trvalého porozumění mezi velkými severskými národy. Tato příležitost byla zanedbána nebo odmítnuta a katastrofa, která po tomto opomenutí následovala, se dotkla celého světa. Každý, kdo se nyní odváží prosazovat stejnou katastrofickou politiku, to musí dělat s otevřenýma očima.

Ale každý, kdo chápe dobu, ve které žijeme, se musí přimět k silnému a pozitivnímu protiopatření.

Další rozhodující úvaha nás vede ke stejnému závěru jako u hlavních linií naší zahraniční politiky. Dekadentní liberalismus a jeho potomek a dědic, marxismus, směřují své cíle proti národním společenstvím, především proti severským.

Vědomě či nevědomě je cílem této politiky rozbít přirozený národní

organizace národů za účelem realizace mezinárodní světové republiky. ******ebook converter
DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Pak bude zničena vnitřní soudržnost národů. Stanou se kořistí toho národa, který je na rozdíl od všech ostatních národů rozptýlen po celé zemi a žije jako parazit na ostatních národech; právě proto potřebuje takové uspořádání, aby mohl uskutečnit své vášnivě toužené ovládnutí světa. Neboť v tomto ovládnutí spočívá tajemství židovského nacionalismu a imperialismu.

Souboj mezi judaismem a severským duchem je nevyhnutelný, protože marxismus a internacionalismus jsou ve skutečnosti židovským nacionalismem a imperialismem, spiknutím inspirovaným a vedeným judaismem proti jednoznačně severské evropské civilizaci. Je jasné, že rozkladné procesy současnosti jsou nejvážnější hrozbou pro ideály života a že nejsilnější antagonismy naší doby se zúžily na boj mezi judaismem a seversko-evropským principem. V tomto případě si musíme uvědomit, že nejúčinnější lék na současnou dekadenci a podzemní aktivity marxistického materialismu bude nalezen v národní renesanci našeho lidu na vitalizujícím či vitálním základě severské rasy a charakteristického temperamentu.

A na druhé straně musí existovat v nejširším slova smyslu užší kulturní, ekonomická a politická spolupráce mezi severskými a seversky orientovanými národy po celém světě: ve skandinávských zemích, v Holandsku, Flandrech, Britském impériu, Německu a v dalších zemích, kde jsou členové severské rodiny poměrně méně početní.

Význam slova „severský“ se tedy neomezuje pouze na skandinávské národy, ale vztahuje se na všechny velké severské rasy, a nyní neuvažujeme o nejisté severní spolupráci.

Naopak, je to na jedné straně nutný důsledek poznání, že zachování národního charakteru a organizace je nejdůležitější životní otázkou pro všechny tvořivé národy. Pouze tímto způsobem je možné zajistit svobodný a mírový rozvoj severské kultury a jejích charakteristických rysů, a to jak v národní, tak i v univerzální sféře. Zároveň je to jedna z podmínek hluboce zakořeněného uznání hodnoty a kulturního přínosu jiných ras, a tím ochrání všechny národy před rozpadem a chaosem.

Na druhou stranu je nevyhnutelným důsledkem skutečnosti, že mezinárodní spolupráce, která musí být v této době vybudována, by měla být nejlépe založena na severských národech, které jsou si tak úzce spjaty rasou, jazykem, kulturou a zájmy. Mají stejnou životní úroveň a podobný pohled na život a jsou také geograficky seskupeny.

I z ekonomického hlediska jsou si navzájem nejlepšími zákazníky.

UNIE SEVERSKÝCH NÁRODŮ

Blokové sjednocení těchto národů, unie severských národů, bude neporazitelná. Taková unie bude mnohem schopnější než zkrachovalá liberalisticko-marxistická Ženevská liga působit jako opevnění proti světovému bolševismu a vytvářet záruky pro mírový rozvoj světa. Cesta k organizovanému lidstvu bude ležet ve spojení velké severské rodiny národů v takovém blokovém sjednocení se společnou měnou, vnitřním volným obchodem a společnou celní politikou; jejich cílem bude zatáhnout do tohoto systému další země a skupiny mocností.

Taková zahraniční politika bude nejlepší zárukou postavení Norska ve světě a proti bolševismu. A ku prospěchu našemu i ostatním vytvoří pole působnosti v zahraničí.

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

kvůli přebytku energie, který je v této zemi třeba očekávat, pokud naše vlastní zdroje nebudou dostatečné.

SPOLUPRÁCE ZALOŽENÁ NA NÁRODNÍCH HNUTÍCH

I když zdůrazňujeme společný severský osud, nesmíme podceňovat význam a úspěchy ostatních ani naše společné lidskosti; a především nesmíme podceňovat důležitost běžné evropské a univerzální spolupráce. Toto mezinárodní společenství však musí být založeno na systému národních států. Musí být vytvořeno národním povznesením lidí v Evropě a po celém světě, a nikoli jako výsledek liberalistických a marxistických experimentů, jako je Společnost národů, PanEvropa a Sovětské Rusko, sídlo světové Sovětské republiky.

Dějiny života ukazují, že veškerý pokrok závisí na spojení svobody a diskriminace se společenstvím a organizací. Univerzální monarchie a světové republiky končí anarchií a rozpadem. Hegemonie jednoho národa je katastrofální pro ostatní i pro něj samotného.
Směs všech národů a ras podobná Babylonu, což je cílem liberalismu a marxismu, znamená zničení individuálních charakteristik a hodnot každého z nich. Historie nás učí, že skutečná harmonie je výsledkem segregace a rozvoje.

Lidský instinkt po organizovaném formování směřuje k národnímu životu a spolupráci národních jednot. Z tohoto důvodu všechny mezinárodní instituce, které vycházely z liberalismu a marxismu, selhaly ve svých údajných cílech, kterými bylo zajistit dobré porozumění mezi národy a podpořit jejich pokrok.

Vzhledem k neúspěchu liberalistických idejí Ligy a mezinárodního marxismu je naléhavě nutné vytvořit nové společenství národů s evropským a celosvětovým charakterem, založené na nových myšlenkách organizace společenství, které byly stanoveny kongresem nového řádu v Montreux ve dnech 16. a 17. prosince 1934. Prvním hlediskem kongresu je úcta k duchovním a národním hodnotám.

Místo pokryteckých a technických metod staré diplomacie musí nastat spontánní a čestná spolupráce mezi všemi mladými a zdravými národními hnutími a jimi znovuvytvořenými národními státy, aby se dosáhlo všeobecné duchovní obnovy a politického a ekonomického oživení po celém světě. V rámci tohoto univerzálního plánu se však národy, které pocházejí z jednoho kmene a sdílejí stejnou kulturu a civilizaci, musí seskupit v souladu se svými nejbližšími zájmy.

HNUTÍ SEVERSKÉHO SVĚTA

Hlavní zásadou, na které Národní sněmovna zastává svůj postoj, je, že naše politika, kromě toho, že musí splňovat požadavky, které moderní změny učinily nezbytnými, musí být v souladu se vším, co naše rodina národů potřebuje a po čem touží. Je zbytečné očekávat národní oživení, pokud neroznítíme oheň severského ducha a nebudujeme na duchovním a zodpovědném pohledu na život.

Nelze očekávat žádný pokrok, pokud neudržíme severský kmen nemíchaný; pokud tak neučiníme
Pokud si zachováme naši osobitost, ztratíme ji a směřujeme k národnímu zániku.

Takzvaná severská myšlenka, že severský národ lze obnovit pouze vybudováním nového státu

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

v souladu s moderními požadavky a na dvojím základě národního původu a duchovního pohledu má v příslušných severských zemích neustále rostoucí vliv a platnost a již hraje důležitou roli v praktické politice.

Zárodek a půda pro celoseverskou spolupráci tedy již existují. Aby se však tato myšlenka mohla dostatečně rychle šířit, musí najít jednoznačný a adekvátně organizovaný výraz.

Za těchto okolností se domnívám, že nastal čas, abychom přistoupili k podpoře kulturní, hospodářské a politické spolupráce mezi severskými národy a dalšími národy se severským pohledem na svět s těmito cíli:

- Vznik mezinárodního severského hnutí.
- Vznik Severské unie národů.

Aktivní účast na práci pro uspořádání světa a jeho mírový rozvoj; a pro zajištění místa a přínosu naší vlastní země v rámci revolucí a nových ústav, které nyní probíhají. Tato spolupráce musí jako obvykle začít v oblasti idejí, aby mohla být politicky dosažena na pevném ekonomickém základě.

Pokud by se tedy stávající měnová základna mohla rozšířit do podoby zavedené měnové unie mezi severskými národy a pokud by se prostřednictvím politické fiskální spolupráce podařilo mezi těmito národy vytvořit celní unii, byl by tím důkladně položen základ pro politickou realizaci našich deklarovaných cílů: velké unie severských národů ve světovém společenství.

Tato ideálka byla po značnou dobu součástí programu Národního sdružení (National Samling). Z toho vyplývá, že panseverská spolupráce ve skutečnosti znamená další prohloubení spolupráce severních států v užším slova smyslu: Norska, Švédska, Dánska, Finska a severských ostrovů v Severním moři. Postavení Dánska a Finska je mnohem zranitelnější než postavení Norska a Švédska, takže Norsko je v každém případě vyloučeno z dobrovolného spojení svého osudu s těmito zeměmi bez podpory, kterou by získalo z mírového a jistého vztahu s Anglií a Německem. Jakmile je však toto zajištěno, je také žádoucí, aby severní země zaujaly své místo jako přirozená skupina v severském světě – ve spolupráci s Brity, Němci, Nizozemci a ostatními.

V této souvislosti bych rád zdůraznil skutečnost, že to nemění nic na věci, pokud mnoho lidí v této zemi zjistí, že musí nesouhlasit s různými detaily britské a německé politiky.
Podmínky, které dnes vyžadují spolupráci s těmito našimi příbuznými a mezi nimi, jsou důležitější než ty, které by nás mohly oddělovat.

Mohou se také najít tací, kteří namítají proti jakékoli naší zahraniční politice a považují naše vlastní záležitosti za to, co si dokážeme zvládnout. Rád bych jim připomněl, že charakteristickým rysem naší doby je skutečnost, že se svět stává jedním velkým ekonomickým celkem a že žádná země si již nemůže vystačit sama o sobě; je závislá na ostatních; a pokud je taková spolupráce v současné politice životně důležitá pro naši zemi, je stejně tak důležitá i pro naše hnutí. Jelikož síly pracující na našem národním zničení jsou mezinárodně organizované, jsme povinni se s nimi vypořádat organizací, která míří nad rámec národních zájmů. Plně efektivní organizaci tohoto druhu lze vybudovat pouze na společném životně důležitém základě našich národů, na severském principu.

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

SEVERSKÝ PRINCIP

Severský princip spočívá na severských tradicích, severském myšlení a konstruktivní spolupráci, na rozdíl od židovského liberalismu a marxismu, které prosazují své destruktivní cíle prostřednictvím nenávisti, závisti a třídního boje pro své vlastní cíle. Jeden je spojencem Božského, druhý ďábelského.

Duchovní síla severského principu je proto silnější a hlubší než marxisticko-materialistický pohled na existenci, který ohrožuje naši rasu a civilizaci zničením. Ve skutečnosti je to náš vnitřní národní princip, kterého se musíme držet a který musíme s neúprosnou důsledností realizovat.

Jsem také přesvědčen, že když rozpoznáme hluboké pravdy historické minulosti i historické současnosti a vidíme velké věci, kterých dosáhli lidé severské rasy od počátku dějin až do dnešní doby, kdy jsou mocnější než kdykoli předtím; a když jsme zároveň přesvědčeni, že Boží vůle se zjevuje v historickém průběhu světového vývoje, musíme, aniž bychom podceňovali význam a přínos ostatních, smířit věřit v pokračující historické a božské poslání severských národů ve světě. Stejně jako v minulosti musí být posláním naší velké rodiny národů zbavit se zastaralého světa a vytvořit nový svět, který může posunout celou lidskou rodinu na vzestupnou úroveň.

Národní sbor vyzývá všechny lidi severské rasy a názorů v každé zemi – Nory, Švédy, Dány, Islanďany, Brity, Němce, Nizozemce a všechny ostatní osoby severské krve a ducha – aby se sjednotili v rámci Severského světového hnutí s cílem vytvořit mír a spolupráci mezi všemi severskými národy po celém světě a pokračovat v boji za spásu a pokrok naší civilizace.

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

Interpretace fašismu od Clauda Suttona

Termín ASCISMUS, ve smyslu, v jakém bude použit v tomto článku, je nepraktický a nevhodný pro popis světového hnutí, které se v naší době objevilo, aby soupeřilo s marxismem a liberální demokracií o věrnost mužů. Nepochybně by se měl omezit na pojmenování zvláštní formy, kterou toto hnutí nabylo v Itálii. Nicméně populární mysl, která cítí, že v italském fašismu se objevilo něco nového a celosvětového významu, setrvává v používání tohoto termínu v širším smyslu.

Fašismus není mezinárodní jako komunismus, v tom smyslu, že by byl dogmatem, které má být vnuceno každému národu bez ohledu na jeho historii a okolnosti. Je to spíše základní podobnost názorů, kterou lze rozpoznat v různých moderních národních hnutích a kterou lze vnímat jako nutnost vyplývající ze situace, v níž se naše evropská kultura v současnosti nachází. My v Anglii sdílíme společné kulturní dědictví Evropy; stejně jako nás nejhluboce ovlivnily myšlenky Francouzské revoluce, tak nás musí hluboce ovlivnit i myšlenky fašistického hnutí a reagovat na tyto myšlenky svým vlastním, specifickým, národním způsobem.

Dva faktory, které všude vedou k zrodu tohoto hnutí, jsou úpadek liberální demokracie a vzestup marxismu.

Stačí jen letmá znalost historie, abychom si uvědomili, že na liberální demokracii není nic nevyhnutelného ani věčného. Ve srovnání s jinými formami vlády nebyly demokratické vlády ani běžné, ani stabilní, ani nepřinesly lidské kultuře tolik trvalé hodnoty jako aristokratické a monarchistické vlády. Samozřejmě je možné – a často se to dělá – definovat demokracii tak, aby zahrnovala všechny snesitelné formy vlády, ať už jakékoli – například popsat Anglii za královny Alžběty nebo za Pittových monarchů jako demokracii. To je však hrubé zneužití jazyka a znehodnocení intelektuální hodnoty. „Demokracie“ by neměla být používána k označení každé vlády, která vládne se souhlasem téměř všech ovládaných; ani vlády, která vědomě usiluje o blaho celého lidu; ani vlády, která je tolerantní k rozmanitosti názorů a podporuje svobodnou diskusi; ani vlády, která vládne podle ustálených a známých zákonů, které jsou nestranně uplatňovány. Mnoho demokratických vlád v těchto ohledech nápadně selhalo; mnoho nedemokratických vlád tyto ctnosti projevilo ve vysoké míře. Je absurdní nazývat „demokracií“ jakoukoli vládu, která není tyranská; Demokracie je jedna specifická historická forma vlády, která někdy fungovala k všeobecné spokojenosti, jindy ne. Jejím hlavním rysem se zdá být rozhodování o všech důležitých otázkách většinovým hlasováním, ať už celého lidu, nebo velkých zastupitelských shromáždění.

Demokracie, jak ji známe v západní Evropě a Americe – kterou dále budu nazývat „liberální demokracií“ – je specifickým produktem Francouzské revoluce a je založena na specifických teoriích některých vlivných myslitelů té doby. Základní filozofie lidské přirozenosti, na které je založena, nebyla myslícími lidmi vždy akceptována a není důvod předpokládat, že její vliv na lidské mysli bude věčný. Naopak existuje značné množství důkazů, že tato filozofie „práv člověka a občana“ již nenese ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

přesvědčení a že systém vlády založený na něm je proto odsouzen k zániku.

Stejně jako jiné politické filozofie nezískala všeobecné přijetí bez boje. Ale kdo dnes dokáže rozpoznat nějaký rozdíl mezi konzervativci, liberály a pravicovými (nemarxistickými) labouristy, pokud jde o jejich ideály nebo obecný charakter metod, kterými je chtějí realizovat?

Jaké jsou filozofické předpoklady nebo axiomy tohoto systému liberální demokracie?
První je, že všichni lidé jsou si rovni, alespoň do té míry, do jaké musí mít stejný podíl na vládě. Druhým je, že vláda existuje pouze proto, aby zabránila jakémukoli člověku zasahovat do rovné svobody ostatních (J. S. Mill); nebo jak mi to důrazněji vyjádřil jeden student: „vláda existuje pouze proto, aby umožnila každému člověku jít do pekla po svém“. Za třetí, že taková individuální svoboda vede k největší možné spokojenosti všech.
[1]

Fašismus je založen na popření všech těchto principů. Na první odpovídá, že si všichni lidé nejsou rovni ve své schopnosti kooperativního podnikání – a vláda je kooperativním podnikem.
Muži se výrazně liší, pokud jde o jejich odvahu, spravedlnost, loajalitu, pravdomluvnost a další charakterové vlastnosti, které jsou vyžadovány pro jakýkoli korporátní podnik. Tyto vlastnosti nejsou monopolem žádné třídy ani závislé na vzdělání v běžném slova smyslu. Někteří muži v nich výrazně zaostávají – například všichni starobolševičtí vůdci, máme-li věřit jejich doznáním; kdokoli z nás by se je pokusil vyloučit z moci v jakékoli organizaci, za kterou byl zodpovědný.

Politická reprezentace musí být založena na selektivním systému skutečných skupin, jejichž členové se navzájem osobně znají. Dobrý politický systém by se ani neměl snažit zajistit, aby všechny názory měly stejnou váhu.

K druhému principu poznamenává, že stejná svoboda je nemožná, protože ne všichni lidé chtějí dělat totéž; že každý právní systém předpokládá určité pozitivní představy o tom, co je objektivně dobré nebo špatné pro každého; že tento princip je buď bezvýznamný, nebo katastrofální.

K třetímu, že vzhledem k povaze člověka a společnosti nelze dosáhnout největšího možného uspokojení systémem maximální individuální svobody; ani toto „největší štěstí největšího počtu, každý má hodnotu jednoho a nikdo ne více než konec života“. Lidé se více zajímají a měli by se více zajímat o blaho své vlastní rodiny, svého povolání, svého
[2] jedna“– sousedství, svého národa; a dobrá vláda by měla tuto skutečnost zohledňovat. K těmto bodům se vrátíme později.

Liberální demokracie je lenivá filozofie. Místo toho, aby si člověk ujasnil, co by se mělo dělat, a houževnatě bojoval za to, aby to prosadil, dobrý demokrat čeká a sleduje, kterým směrem se většina vydá, s jistotou, že hlas mas je hlasem Božím. Nesmíme se ani snažit přesvědčit dnešní lidi, že hnací síla liberální demokracie všude vyprchala. Jen málo lidí jejím sloganům bezvýhradně věří. Polovina jejích dnešních zastánců jsou ve skutečnosti bázliví marxisté. Jejich vyhlášeným cílem je rovné bohatství pro všechny a demokracie je pouze prostředkem k jeho dosažení. Láskyplně si představují, že tohoto cíle lze dosáhnout pouhým hlasováním, bez násilí, alespoň v daleké budoucnosti. Často prozrazují své pohrdání individuální svobodou jako takovou. Jsou závistiví, ale starají se o svou kůži. Takoví jsou liberálně-laboratorní sociální demokraté.

Jaký je filozofický základ bezbožného spojenectví mezi komunisty a demokraty,
kdekoli se na scéně objeví fašismus? Na tento problém musíme nyní zaměřit svou pozornost.

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

Komunismus – nebo lépe marxismus, neboť mimo Komunistickou stranu existuje mnoho marxistů – je zcela produktem individualistické, egalitární filozofie liberální demokracie. V historii byla častá revoluční hnutí méně šťastných tříd; toto hnutí převzalo specifickou ideologii rané viktoriánské éry, v níž se zrodilo. I ono chápe komunitu jako soubor a společenské štěstí jako souhrn. Přijímá první dva principy liberální demokracie; všichni lidé jsou si rovni – ačkoli neexistuje Bůh – a proto by měli mít nejen stejná politická práva, ale i stejné bohatství.3 Štěstí má být opět dosaženo tím, že se každému dá stejné bohatství a pak se s ním naloží, co se mu zlíbí; jakmile je dosaženo ekonomické rovnosti, stát má „zaniknout". Nejdůrazněji však odmítá třetí princip liberální demokracie, že tento šťastný stav věcí nastává tím, že se lidem nechá na pokoji. Laisser-faire je konečným cílem, jakmile je dosaženo ekonomické rovnosti; ale toho musí být dosaženo násilnou diktaturou proletariátu, tj. nekvalifikovaných továrních dělníků.

Její ústřední doktrínou je třídní boj mezi proletáři a kapitalisty. Setrvává v nahánění celého lidstva do těchto dvou ohrad, ačkoli žádný ekonom už nebere vážně teorii „nadhodnoty", na níž bylo toto rozlišení založeno. Jak neskutečné jsou tyto dvě ohrady! Mezi skupinami skutečně existuje konflikt a takový konflikt je podstatou živé komunity. Ale velkou část obyvatel moderního státu, kteří žijí ze společného výnosu své práce a z majetku potřebného k tomu, aby tato práce byla plodná, nelze vtěsnat do žádné z ohrad jinak než násilím. A nejsou snad konflikty zájmů mezi měšťany a venkovany, mezi továrníky a finančníky, mezi řemeslníky a nekvalifikovanými dělníky, mezi rasovými a náboženskými skupinami stejně reálné a zásadní jako tento údajný konflikt mezi kapitalisty a proletariátem?

Hlavním tématem marxismu je třídní boj, v němž jsou přípustné všechny metody. Proto se politika, ať už zvedne hlavu, stává tak zahořklou a špinavou, že ničí veškerý smysl pro morální jednotu národa, která dříve zmírňovala konflikty mezi skupinami. Proto je třeba s ní bojovat na život a na smrt.

Ale, řekne se, nebylo komunistickým experimentem v Rusku dosaženo ničeho hodnotného? A neexistuje žádná podobnost mezi „diktaturami" komunismu a fašismu?

Vývoj komunismu v Rusku nelze pochopit, pokud nerozlišíme současnou fázi „bolševismu na ústupu", jak se jí říká, od dřívější fáze, v níž měl doktrinární komunismus plnou moc. Tato dřívější fáze se vyznačovala bezprecedentní destrukcí lidských a materiálních zdrojů národa – farmářů, techniků a učitelů, dobytka, strojů, budov a uměleckých pokladů – v zájmu teorie třídního boje. Stejný jev se projevil ve Španělsku a jinde, kde se bolševismus chopil moci. Když po zhruba deseti letech dosáhla produkce tak nízké úrovně, že se zdálo, že je dosaženo hranice lidské únosnosti, byly doktríny z velké části opuštěny; a s pomocí kapitalistických úvěrů, zahraničních techniků a strojů a stachanovského nátlaku dělníků se začalo znovu budovat. Změna srdce jistě zdaleka není úplná. Jedním z jejích příznaků se zdá být současný konflikt mezi Stalinem, robustním a nedoktrinárním banditou z Kavkazu, a židovskou bandou, která dosud ovládala Rusko a nyní je z velké části eliminována. Rusko se nevzdá Kominterny a marxistického ideálu světové revoluce. Zdá se však, že samo mlčky opustilo vyrovnávání bohatství a diktaturu proletariátu a buduje mocnou...

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

nacionalistický stát. Za Stalina se objevují známky jakéhosi stydlivého fašismu s výčitkami svědomí. Pokud tohle měl být konec, za jakou cenu ho bylo dosaženo! [4]

„Fašismus“ vznikl z úpadku liberální demokracie a jako reakce na hrozbu bolševismu. Na rozdíl od bolševismu se nejednalo o uvedení akademické teorie do praxe; vznikl v reakci na skutečnou situaci, a proto jej lze chápat pouze ve světle dvou světových hnutí, která má nahradit. Původně se jednalo o jakousi instinktivní reakci evropského člověka na síly nepořádku, materialismu, plutokracie a kosmopolitismu. S komunismem se shoduje v tom, že absolutně popírá existenci předem dané harmonie, která z největší svobody každého z nich činí největší štěstí ze všech výsledkem. To je však vše, co má s komunismem společného. Pokud jde o „štěstí“, které má stát zajistit, zaujímá radikálně odlišný pohled od komunismu i liberální demokracie. Národ chápe jako organickou jednotu mnoha různých funkčních skupin; každá z nich představuje určitý jedinečný přínos pro národ s vlastním typem života, který je třeba podporovat. Pokud jsou narušeny správné vztahy mezi těmito skupinami, nemůže ve státě panovat trvalé štěstí ani zdraví. „Mohli bychom,“ řekl Platón, „učinit naše hrnčíře mnohem šťastnějšími tím, že bychom jim dovolili ležet na lehátkách u ohně, jíst a pít a otáčet kruhem, kdykoli by se jim zachtělo. Ale neradte nám, abychom to dělali, protože naši hrnčíři by už nebyli hrnčíři ani naši rolníci rolníky.“ [5]

...

Navíc chápe národ, slovy Burkeho, jako „partnerství nejen živých, ale živých s mrtvými a s těmi, kteří se ještě nenarozeni“. Pokud je to něco, co přetrvává, s lidskými a přírodními zdroji, které mohou být plýtvány nebo které mohou být zúrodněny.

V každé z „fašistických“ zemí se k moci dostalo hnutí s vůlí co nejlépe využít národní majetek, tak jako to starý šlechtický statkář dělal ze své vlastní rodiny a majetku.
Tomu se říká náboženství krve a půdy.

Je zřejmé, že tato hnutí nemohou uznat neomezená práva většiny. Nemohou například dovolit současné většině měšťanů vyhladit venkovské obyvatelstvo, ani si užívat co největšího současného bohatství na úkor budoucí moci. Zla, která přináší vláda krátkozrakých většin – úpadek veřejné poctivosti a ducha svépomoci, úpadek rodiny, duševní a fyzické zdatnosti, úpadek pozemků, lesů a lodí – lze vyléčit pouze tím, že se vůdcům dá velký prostor a nezávislost.

Fašismus evidentně musí a také věnuje své hlavní úsilí posilování nejslabších článků národního řetězce, tj. zlepšování podmínek těch skupin, které jsou nejvíce utlačovány. Nemůže však připustit rovnost mezi líných a aktivních, mezi imaginativní a rutinní prací, a to ani jako vzdálený ideál. „Fašismus potvrzuje neměnnou, prospěšnou a plodnou nerovnost lidí.“ (Mussolini.)

Liberální demokracie je paralyzována rivalitou funkčních skupin, jejichž existenci předstírá, že ignoruje. Fašismus si jich vědom a zakládá na nich svůj zastupitelský systém, protože věří, že jejich potenciální konflikty dokáže zvládnout prostřednictvím posíleného národního smyslu pro jednotu a „principu vůdcovství“, principu individuální odpovědnosti. „Demokracie“ – princip kontroly anonymní většinou – „je zkoušena v průmyslové oblasti stejně jako v politické.“ [6]

V ekonomické sféře je cílem fašismu, v souladu s jeho obecným pohledem, dosažení co největší bezpečnosti a stability pro všechny výrobce – nikoli maximální svobody volby.
******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

pro spotřebitele. Za tímto účelem musí být mezinárodní obchod v zájmu národního plánování omezen na podřízené a pomocné postavení. A etické úvahy – úvahy o tom, jaký druh života by měl být podporován nebo odrazován – musí často převážit nad ekonomickými.

Ve fašistickém nacionalismu není nic, co by bylo neslučitelné s dobře chápanými zájmy jiných národů. Jeho zahraniční politika je založena na principu starat se o své a být skutečně připraven bojovat za určité, dobře známé a pouze za tyto životně důležité zájmy. Přirozeně se staví proti demokratickým, rovnostářským a univerzalistickým principům Společnosti národů. Chce přátelskou spolupráci s těmi koordinovanými národy, s nimiž má skutečně společné zájmy, založenou na plánovaném odstranění možných příčin třenic. Chce vedení v mezinárodních záležitostech stejně jako doma. V Evropě je jeho úkolem obnovit Evropský koncert, který zakladatelé Společnosti národů zničili.

Konečně se můžeme pokusit odpovědět na tak často slyšenou námitku, že fašismus podřizuje jednotlivce zcela státu, živou bytost neskutečné abstrakci. Odpověď na tuto otázku je implicitně obsažena v předchozím. Vláda, jak si fašista představuje, neexistuje pouze proto, aby zvyšovala štěstí jednotlivých občanů. Je správcem trvalé národní kultury a materiálních zdrojů, které tvoří její nezbytný základ. Bez ní by jednotlivec nebyl ničím; ani se jí nemůže zbavit, i když opustí území státu; je to souhrn rodových tradic, které ho odlišují od člověka doby kamenné. Vláda, která zajišťuje harmonický rozvoj různých skupin nositelů kultury a brání jim ve vzájemném vyhlazování, má nárok na naši věrnost. Stát je však pouhým strojem, pouhou „nádobou“, jak řekl Hitler, pro lid, chápaný jako trvalá biologická a kulturní entita. Fašismus není étatiste; na rozdíl od Hegelovců neuctívá stát jako takový.

Z historického hlediska představuje analogie se starověkou evropskou státní formou, jaká byla „předtím, než se Orontes začala vlévat do Tibery“ – před vzestupem abstraktního individualismu a touhy po spáse v posmrtném životě. Opět představuje analogie s feudalismem s jeho koncepcí, že vláda musí být založena na osobní loajalitě člověka k člověku – prvotní teutonskou ideou comitatus . Dále připomíná cíl středověkých cechů regulovat výrobu v zájmu všech kategorií výrobců. Stejně jako každé velké hnutí má i toto hnutí kořeny v minulosti. Není to však pouhé nahlížení do zastaralých systémů. Je nepochopitelné bez v podstatě moderních pojetí národnosti, rasy, dobrovolných obchodních sdružení, oddělení vlastnictví od řízení, myšlenky odpovědnosti bez zavinění, interagujících kultur na rozdíl od „jednokolejné“ civilizace – a mnoha dalších.

[7] Je skrz naskrz moderní a výtvor naší doby. Před pěti lety se mnohým z nás zdálo, že neexistuje žádná jiná možnost než mezi nepříliš přijatelnými alternativami individualistické liberální demokracie a marxistického socialismu. Nyní existuje třetí alternativa.

---

[1] Tento třetí axiom, jak zdůraznil M. Haldv, má dvě podoby. Podle jedné verze maximální společenská spokojenost automaticky vyplývá z maximální individuální svobody, bez ohledu na zákony a instituce společnosti. Podle druhé verze jsou k dosažení této nejvyšší sumy uspokojení nezbytná určitá právní omezení. Většina autorů se nedrží zcela důsledně jedné nebo druhé verze; ale nemají pochybnosti o cíli ani o prostředcích – individuální svoboda omezená co nejméně.
(E. Halevy: Rozvoj filozofického radikalismu.)

[2] J. Bentham: Principy morálky a zákonodárství. Follett: Nový stát, s. 27.

[3] Naproti tomu Aristoteles. Politika III, 9 a 12:"Spravedlnost je rovné zacházení s rovnými a nerovné zacházení s nerovnými. Lidé opomíjejí jeden nebo druhý faktor, jak se jim hodí; neboť nejsou dobrými soudci ve své vlastní věci.“ To by nás však nemělo zbavit povinnosti soudit tak dobře, jak jen můžeme.

[4] Stalin sám se jeví jako velmi odlišný typ než „starobolševičtí“ židovští šéfové Ruska. Je pozoruhodné, že ti dva skutečně

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

Velcí muži, které ruská revoluce zrodila, nebyli Židé. Neznáme však rozsah vlivu Stalinova...
tchán, Lazar Mojžíšovič Kaganovič, který se zdá být druhým mužem ve státě.

[5] Platón: září 420 e. Burke: Úvahy o francouzské revoluci.

[6] Miller a Campbell: Finanční demokracie, nedávný výzkum dvou ekonomů z Liverpoolské univerzity o fungování Britské průmyslové společnosti.

[7] A. Toynbee: Studie historie. Sv. I, s. 149 a další.

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

Válka ve Španělsku
od generálmajora J. F. C. Fullera

HJAKKOLIŽ jsem se jako voják nebo novinář zúčastnil čtyř válek, konkrétně války v Jihoafrické republice, světové války, italsko-habešské války a nakonec současné španělské války, zjistil jsem, že každá z nich je mimořádně odlišná.

Důvod je zřejmý, jejich příčiny se liší; přesto v obecné mysli to tak není.
Je zřejmé, že tyto příčiny zase do značné míry ovlivňují podobu války.

Například v případě poslední z těchto válek se obecně uznává, že její příčiny jsou politické; to znamená, že se jedná o střet dvou vládních systémů, které zastávají jasně definované, ale neslučitelné názory. Je to pravda? Myslím, že ne; protože ačkoli politika hraje v žádném případě nevýznamnou roli, klíčovou roli jistě hraje kultura, což, pokud bych měl pravdu, znamená, že příčiny této války jsou mnohem hlubší než politická pěna, která pokrývá její povrch.

Proto jsem toho názoru, že nepochopíme, co se děje, pokud se na to nebudeme dívat jako na střet mezi kulturami, stejně jako na střet mezi politickými teoriemi a ozbrojenými silami.
Z těchto kultur existují tři:

Zaprvé, reakční Španělsko dějin – stagnující církev, upadající aristokracie a umírající buržoazie. Zadruhé, revoluční Španělsko – reakce proti této setrvačnosti, kterou reprezentují socialisté, anarchisté a komunisté, kteří si své ideály z velké části vypůjčili ze zahraničních zdrojů – Marx, Bakunin, Trockij a další. Zatřetí, hypotetické Španělsko budoucnosti; o kterém nesnil Primo de Rivera, jen o málo víc než vojenský diktátor, ale jeho syn José Antonio, kterého nedávno zavraždila rudá vláda.

V roce 1933 tento mladý muž, ačkoli ve skutečnosti nezaložil španělské fašistické hnutí, upevnil Falange Espanola de las JONS (Juntas Offensivas Nacional Sindicalista – Výbory aktivních národních syndikalistů) a dal jí život a formu. Její chartu rozpracoval v dvaceti sedmi bodech, které lze shrnout do čtyř hlavních nadpisů takto:

Národní základy. Španělsko je nejvyšší realitou všech Španělů. Veškerý separatismus je zločin.
Cílem je tedy jednota Španělska a tato jednota nejenže nepřipouští mezinárodní izolaci ani zahraniční zprostředkování, ale vyžaduje také vštěpování vojenských ctností a vytvoření mocné armády a flotily.

Politické základy. Stát má být totalitního charakteru, v němž budou zrušeny všechny politické strany. Korporativní systém má nahradit parlamentní. Je požadována politická disciplína, nicméně soukromá iniciativa je nezbytná, pokud je slučitelná s kolektivními zájmy národně-syndikalistického státu.

Ekonomické základy. Kapitalistický systém, „který ignoruje potřeby lidí, dehumanizuje soukromé vlastnictví a redukuje dělníky na beztvaré masy vystavené bídě a zoufalství“, je zavržen. Stejně tak je zavržen marxismus. Silní již nemají ovládat slabé.
Uznává se soukromé vlastnictví a také právo na práci. Životní úroveň rolníků má být zvýšena zakládáním rodinných hospodářství a zemědělství a chov dobytka mají být racionalizovány.

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

Morální základy. Základy státu jsou jednota, disciplína a vojenský výcvik.
Vzdělávání má být organizováno tak, „aby žádný talent nebyl ztracen kvůli nedostatku ekonomických prostředků“. Katolický duch, osvobozený od politiky, má být začleněn a život má být považován za povinnost, „kterou je třeba žít v duchu vznešené služby a oběti“.

VÁLKA VE ŠPANĚLSKU

Na rozdíl od mnoha informací napsaných v britském tisku mělo toto hnutí s vypuknutím povstání v červenci loňského roku jen málo společného. V té době bylo ještě v plenkách, ale během posledních osmi měsíců jeho růst byl zázračný. Dnes se počet jeho členů a sympatizantů blíží milionům, z nichž 180 000 je formováno do domobrany. Rozsah tohoto růstu dobře ilustruje skutečnost, že hnutí nyní vydává devatenáct deníků a třicet týdeníků.

Když vypuklo povstání, cíl generála Franca se zdá být poněkud vágní.
Byla to vzpoura proti nesnesitelným podmínkám – ve skutečnosti pořádku proti anarchii; neboť život a majetek již nebyly respektovány a kostely byly denně rabovány nebo páleny. Jeho cíl, jak se zdá, byl téměř výhradně vojenský, a to obnovit pořádek, ale pro jakou formu vlády to bude, není jisté. Kdyby jeho vítězství bylo rychlé, s největší pravděpodobností by vedlo k nastolení vojenské diktatury typu Primo de Rivera.

Po přistání ve Španělsku se setkal nejen s naprostým zmatkem, ale i s naprostým nedostatkem jednoty a cíle mezi frakcemi, které usilovaly o jeho podporu. Například Accion Popular neboli strana Gila Roblese byla horlivě katolická a prosáklá křesťanským socialismem; neměla žádnou definovanou politiku, byla politicky amorfní a nástrojem církve. Pak tu byli Requetes neboli karlisté, jejichž mottem bylo „Bůh, vlast a král“. Věřili v absolutní suverenitu, korporátní stát a byli ostře odpůrci parlamentu. Kromě nich existovali monarchisté – a další frakce, z nichž nejdůležitější byla Falanga. Všechny tyto různé strany a hnutí musel vstřebat.

Prozatím to nebylo obtížné, protože Rudí si vynutili konsolidaci. Španělsko, směs demokratů, republikánů, komunistů, anarchistů a kdovíjakých, je proto jejich jediným nepřítelem Španělsko, které je přitahováno k Německu a jeho spojenci Itálii, stejně jako Francii přitahuje Rusko a jeho polospojenec Anglie. Ve skutečnosti se opět vede tajná válka proti Německu s cílem zajistit si Francii, stejně jako se to stalo před rokem během italsko-habešského konfliktu.

O tomto vnitřním boji se v tisku slyší jen málo; ale jeho název je „nevměšování“, což ve skutečnosti znamená nespolupráci s Burgosem a francouzskou spolupráci s Valencií za účelem útoku na Německo. Pokud by mezinárodní „blokáda“ Španělska byla nestranná, není pochyb o tom, že by zvýhodňovala nacionalistickou věc; ale zdaleka tomu tak není, protože čestnost není charakteristickým znakem moderní Francie.

Ačkoli je vždy velmi obtížné, zejména za války, zjistit pravdu, není pochyb o tom, že francouzská pomoc rudým byla nadměrná a zisková, protože každá pomoc byla placena zlatem. Kamkoli v Bílém Španělsku člověk jde, slyší se stejný příběh, a to, že francouzská pomoc rudým byla mnohem důležitější než ruská. Že od loňského července Francie přepustila přes Pyreneje třicet až čtyřicet tisíc rudých mezinárodních bojovníků a že tento obchod stále pokračuje. Že Francouzi tiskli španělské pasy jen v Bordeaux a že poskytují předem datované smlouvy pro „specializované“ pracovníky, aby jim umožnili vstup do Rudého Španělska. A dále, že velké množství mezinárodních příslušníků je přepouštěno přes ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

hranici jako repatriovaní uprchlíci nebo jsou posíláni do katalánských přístavů jako členové nákladních lodí, na kterých cestují. Munice je posílána přes Andorru; nákladní automobily převážející benzín denně překračují hranici; ve Francii existuje rudá letecká škola a zbraně jsou pašovány do Bilbaa.

Navzdory tomu všemu je rozhodně velká šance, že National Spain vyhraje, protože Francova politika je kreativní, zatímco politika Reds nikoli.

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

Projev generála Franca

Vysílání 1. října 1936, O převzetí pravomocí hlavy státu

GPOZDRAVY vám všem, kteří posloucháte válečné zprávy doma, jste na frontě a myslíte na své domovy, jste v rudých oblastech a s touhou očekáváte příchod našich vojsk, nebo jste za našimi hranicemi a úzkostlivě sledujete naše štěstí – pozdrav z mikrofonu Rádia Kastilie!

Nebudu mluvit o válce, protože státní závazky, které, jak předpokládám, vyžadují, abych vám něco řekl o práci, která nás čeká.

Nemusíme diskutovat o žádné utopii ani rozdělovat naplnění našich nadějí do pevných fází. Abychom však mohli hovořit o našich záměrech, je nutné nejprve krátce prozkoumat minulost, abychom mohli využít našich zkušeností a užitečně uskutečnit svá rozhodnutí.

Španělsko, jehož jméno vzývám s veškerou oddaností své duše, trpí po mnoho let mnoha neduhy, z nichž ne nejméně zhoubným byl vliv nevyrovnaných intelektuálů, kteří se snažili snížit prestiž myslitelů naší rasy a dívali se za naše hranice, aby do Španělska přinesli nejrůznější exotické a destruktivní myšlenky, které se zakořeňovaly v jiných zemích. Demoralizující literatura, demagogické doktríny, hořký rasismus, infiltrace poraženeckých myšlenek a překrucování dějin – to vše a mnoho dalšího otřáslo základy našeho vlastenectví, takže jsme ztratili hlavní charakteristické rysy našeho lidu, styděli jsme se za svou přítomnost, zapomínali na svou minulost a báli se své budoucnosti.

Poté, co tito lidé dosáhli morálního pádu rasy, nebylo pro ně těžké dát zemi do dražby a prodat ji nejvyššímu zahraničnímu dražiteli. Náš obchod začal vykazovat pasivní bilanci místo pasivní a s plody naší půdy se zacházelo, jako by patřily nějaké dobyté kolonii, zatímco se podporoval pseudopacifismus, aby se oslabila paže jakéhokoli možného vysvoboditele. Objevili se falešní proroci, kteří zasévali nenávist a třídní válku a slibovali půdu rolníkům, diktaturu dělníkům a autonomii našim provinciím.

Tito lidé, naprosto cyničtí, kdyby se dostali k moci, by vzali rolníkům půdu, dělníkům svobodu a provinciím veškerou naději na autonomní flexibilitu.

A nyní naše Nové Španělsko, berouc v úvahu rozsah svého úkolu, jde vpřed ke svému osvobození, odhodlané v duchu společenské spolupráce ukázat, že znovunastolení práva a pořádku je předchozí podmínkou a jistou cestou ke svobodě, jejíž výhody plynou ke všem jeho lidem, uvnitř i vně hranic mateřské země.

Španělsko se organizuje převážně podle totalitního konceptu, v němž jeho původní instituce zajistí jeho národnost, jednotu a kontinuitu. Uplatňování těchto nových metod autority neznamená, že náš režim bude mít výhradně vojenský charakter; naopak náš systém zavede hierarchický režim, v němž najdou svůj projev všechny schopnosti a energie země.

Osobnost španělských provincií musí být respektována v souladu se starou národní tradicí v době naší největší slávy; vždy za předpokladu, že to přispívá k národní jednotě.

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

Španělská obec znovu získá svůj historický význam, aby mohla vykonávat
jeho starodávné funkce jako jednotky v našem veřejném životě.

Poté, co jsme zrušili všeobecné volební právo s jeho katastrofálními místními i národními dopady a jeho útlak skrze odbory a politické zájmy, postaráme se o to, aby se vůle národa projevovala prostřednictvím těch technických a korporativních orgánů, v nichž se potřeby a ideály země nejlépe rozvíjejí.

S růstem síly nového španělského státu bude dosaženo i decentralizace, aby se okresy, obce, sdružení a jednotlivci těšili co největší svobodě v rámci nejvyšších zájmů státu.

Ve svém sociálním aspektu dostane práce absolutní záruku, že nebude otrokem kapitalismu, za předpokladu, že nebude používat ty hořké a bojovné metody, které znemožňují vzájemnou spolupráci. Dělník si zaslouží svou mzdu: nejenže bude zajištěna jistota mzdy, ale budou zachovány i veškeré dosud zajištěné různé mezd. S uznáním práv dělníka bude platit jeho odpovědnost za loajální spolupráci s prvky, které vytvářejí národní bohatství.

Všichni Španělé budou povinni pracovat podle svých schopností. Nový stát nemůže
přiznat jakékoli parazity.

Stát dá katolické církvi její náležitá práva a výsady, a tím bude respektovat naši tradici a víru velké většiny španělského lidu; stát však nepřipustí vměšování jakékoli vnější moci do specifických funkcí vlády.

Pokud jde o příjmy, stát zajistí spravedlivé rozdělení daní a dbá na to, aby
jejich břemeno padá na ramena těch, kteří ho nejlépe unesou.

Pokud jde o zemědělství, rodinné hospodářství bude realizováno usazením pěstitele na půdě, nikoli nějakým hypotetickým systémem vlastnictví, ale přímou a stálou pomocí, jejímž cílem bude poskytnout rolníkovi jeho nezávislost. Trvalým rysem naší práce bude zaměření na tento cíl. Zemědělský dělník bude dostávat část toho, co město dnes absorbuje jako úhradu za své obchodní a administrativní služby.

Pokud jde o mezinárodní záležitosti, doufáme, že budeme žít v míru se všemi národy a otevírat široký horizont přátelství s celým světem. Z toho existuje jedna důrazná výjimka: nebudeme mít žádný kontakt se Svazem socialistických sovětských republik, jehož politika měla tak katastrofální následky pro lidstvo a civilizaci.

Jsem si jistý, že tato země hrdinů a mučedníků při řešení svých těžkostí napíše další slavnou stránku dějin a najde řešení, které nebude odvozeno ani z východu, ani ze západu, ale bude skutečně španělské.

Španělé, ať žije Španělsko!

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

Směrem k ekonomické ortologii od Ezry Pounda

DO povaze tzv. ortodoxní ekonomie, tj. o tom, zda by měla být považována za upřímné bádání, nebo za zločinný a zavádějící podvod, lze dnes říci, že je zastaralá nejméně o 50 let. Mezi stoupence ortodoxie lze dnes počítat pouze prostoduché, slepé a kariéristy jednající ve zlé víře.

Každý, kdo se vážně zabývá nějakým tématem, si nemůže patnáct let uvědomit viditelné a běžné jevy.

Říkat, že ekonomie není věda, je pouhý defétismus a může vést pouze k zmatku. V polovině minulého století se letectví a rádio ještě nedaly nazývat vědami (ačkoli jistý Loomis na konci roku 1864 uspěl v přenosu elektrických signálů z jedné lodi na druhou bez použití drátů).

Co dnes dokážou seriózní muži, je rozlišovat mezi tou částí ekonomie, kterou je věda (oblast poznání – epistém), a tou částí, kterou je techné neboli oblast dovednosti (příliš často darebáctví).

Dalo by se říci, že umění řídit loď není skutečnou vědou: přesto věda o
Navigace existuje a zdokonaluje se: od jednoduchého lodního kompasu až po gyroskop.

Zdá se přirozené, že v ekonomických pracích panuje zmatek, vezmeme-li v úvahu, že studium ekonomie ve skutečnosti prováděli empirici, muži, kterým chybí seriózní terminologická příprava. Vezměme si například seriózní a poctivé autory anglosaského světa, kteří vybudovali živou ekonomickou vědu. Soddy, nositel Nobelovy ceny za fyziku; Douglas, inženýr, šéf Westinghouse v Indii; Larranaga, silniční inženýr; Orage, novinář konvertovaný Douglasem; Kitson, vynálezce Kitsonovy lampy; Gesell, obchodník; atd. Všichni praktičtí muži!

Říct, že objevili Měsíc, by nic neznamenalo, ale znovuobjevili skutečný Měsíc, zatímco profesoři pokračují ve své dětské hře s měsícem jako rekvizitou; iluzionisté, kteří dokáží obelstít publikum pouze uvnitř svých kabin.

Abychom si udělali představu o myšlení zakladatelů takzvané ortodoxní ekonomie, vezměme si například Ricardovu frázi (samozřejmě bez mrknutí oka, že uznával hodnotu papírových peněz): „Neexistuje komodita, jejíž výroba by nevyžadovala více či méně práce.“ Zdálo by se, že David Ricardo nikdy nebyl v kurníku a že vejce bylo z jeho ekonomického systému vyloučeno. Pouhé jako měřítko nutriční hodnoty (životní hodnoty) vejce předcházelo cenovému indexu. Přímým pozorováním přírodních jevů se průměrný člověk mýlí méně než tím, že si plní hlavu logaritmy a bankovní mytologií. A nedělám si srandu! Hodnota vejce roste a klesá v závislosti na hladu a sytosti.

Aristoteles nám odkázal slovo s nejasným a složitým významem: Xpeia, užitečnost, žádoucí, které Rackham, přirozeně z Cambridge, překládá jako poptávka. Scholiast nás v tom neosvěcuje. Aristoteles měl pravdu, ale chtěl říct, že hodnota peněžní jednotky „má hodnotu toho, co za ni můžete získat“. Naprostá pravda, ale nelze to nazývat vědeckou terminologií.

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

Student může jít do knihovny a prohlédnout si 500 falešných ekonomických pojednání, aniž by našel jediné, které by začínalo euklidovskou tabulkou definic nejběžnějších, základních a nezbytných pojmů pro diskusi o ekonomických otázkách.

Začněme například pojmem „peníze“. Aristoteles je definuje špatně, respektive je nedefinuje vůbec, ale mluví o nich, aniž by je skutečně definoval. A lidstvo zůstává v tomto stavu polozapomenutí po 20 století.

Pokusím se uvést několik definic, ačkoli si uvědomuji, že nebudou k velkému užitku, dokud nějaká akademie nebo kongres, nebo ještě lépe skupina seriózních a autoritativních odborníků neuzná platnost tohoto lexikografického díla.

Neražené zlato nejsou peníze; směna měnového zlata za jiné zboží je v podstatě druhem barteru: směna určitého množství zboží nebo určité hmotnosti zboží za kov, který byl předem zvážen a změřen.

Základní vlastností peněz je, že jsou měřitelné a schopné sloužit jako míra. I při směně kotouče z drahého kovu za zboží je to otisk státu, který určuje, že se jedná o peníze. Vláda, která by řekla: „Nemůžeme stavět silnice, protože nemáme peníze,“ by byla stejně směšná jako vláda, která by řekla: „Nemůžeme stavět silnice, protože nemáme kilometry.“

Zkusme definovat, co peníze jsou. „Peníze jsou měřený nárok.“ Peníze jsou titul nebo měřený nárok. „Peníze jsou obecný nárok.“ Peníze jsou titul, který není specifický (jako železniční jízdenka, šek na hostinec, lístek na parník, který opravňuje k přepravě, stravě, kajutě atd.). Jsou obecné. Peníze jsou navíc směnitelné, to znamená, že je lze převést z jedné osoby na druhou bez formalit. Nejsou úročeny jako státní dluhopis, železniční dluhopis nebo dluhopis jakékoli „anonymní společnosti“.

Zamysleme se nad pojmem „úvěr“. Říká se, že člověk má úvěr, když se věří, že bude schopen platit v hotovosti, a když se předpokládá, že se nebude snažit platbu vyhnout nebo ji odložit. „Dluh“ není přesným opakem slova „úvěr“. Ve skutečnosti je úvěr často možností dluhů a ne vždy nutně znamená opak již vzniklého dluhu. Jsme tedy konfrontováni s nejednoznačným pojmem.

Nakonec se zamysleme nad „inflací“. Mezi polopravdami ortodoxních předstírání je několik málo založených na přirozených a opakovaných jevech. Takzvanou inflaci je třeba v první řadě odlišit od skutečné inflace, ke které dochází, když jsou peníze vydávány „odpovídající“ zboží nebo službám, které nikdo nechce, nebo v množství převyšujícím požadované množství. Peníze nemají žádnou hodnotu, pokud jsou vydávány „proti“ (tj. v pseudo-korespondenci se) zbožím nebo službami, které nelze dodat nebo sehnat. Například vydávat peníze „proti“ granátu, který explodoval v roce 1917, by byla inflace a peníze samotné by neměly žádnou hodnotu, protože nikdo granát nechce a nikdo ho nemůže dodat.

Stručný seznam platných definic by průměrnému člověku umožnil uniknout podvodům a naprosto zatracené a prohnilé proradnosti velkých lichvářů a monopolistů.

Ve skutečnosti, s definicí, nebo spíše se seriózním a spravedlivým pojetím peněz, Soddy po vydání řady obskurních knih (obskurních pro čtenáře, ačkoli mimořádně hlubokých a drahých pro profesora Soddyho) píše v knize Tomorrow's Money : „Stejně jako je nemyslitelné, aby soukromí lidé měli pravomoc vybírat daně, je absurdní, aby si banky, navzdory všem ústavním zárukám proti tomu, pouhým trikem uzurpovaly tuto funkci.“

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

parlamentu a bez jakéhokoli oprávnění provádět nucené srážky z majetku komunity.“

Rozlišujme mezi dnešní italskou situací a situací anglosaských zemí. Rozlišujme mezi zeměmi, kde hojnost bohatství vytváří krize, a zeměmi, kde je vážný nedostatek určitých surovin; vraťme se trochu zpět a nastíněme historii „nové ekonomie“, která přesto zahrnuje tolik starých znalostí či vědomí.

V dnešním ekonomickém myšlení existují čtyři aktivní proudy: (1) douglasismus; (2) gesellismus; (3) kanonická ekonomie, která má svůj původ u S. Ambrose a vyvinula se se S. Antoninem; (4)
Korporátní ekonomika se svou politikou zlepšování (odvodňování bažin atd.), bitva o obilí, úspory, rodinné šeky, potravinové šeky, pracovní šeky, státní kontrola, hromadění atd.

Ortologická ekonomie, kterou bychom měli zavést, musí brát v úvahu určitá fakta zastíněná takzvanou ortodoxií. Zboží má nestejnou trvanlivost, židle, sýr: díla Fidia, Praxitela nebo Botticelliho mají různou trvanlivost. Primitivní člověk používal jeden nástroj, zatímco civilizovaný člověk jich používá tucet.

Zdá se mi, že musíme sestavit seznam seriózních mužů, kteří dnes spolupracují na ekonomické vědě, i když jsou to empirici, i když ve své činnosti učinili jediný objev a nekoordinují jej s historií a se spravedlivými a platnými myšlenkami jiných škol, jiných dob nebo jiných ekonomických sekt.

Uvědomme si hned, že ten a ten pozoroval sílu páry zvednout poklici konvice na čaj. To je cenné, i když vynálezce nevydal encyklopedii ani rozsáhlé pojednání o fyzice.

Uznejme, že C. H. Douglas sám objevil nedostatečnost kupní síly distribuované (a uvnitř) průmyslového systému. Jeho továrna distribuovala kupní sílu pomaleji, než vytvářela „ceny“, tj. zboží uvedeného na trh. Proto bylo za měsíc vytvořeno množství cen větší, než byla distribuovaná kupní síla.

Delikvent, imbecil a monopolista, kteří žijí z hladovění jiných, by rádi krájeli člověka podle jeho kabátu. Douglas místo toho viděl možnost emise kupní síly odpovídající množství zboží, které je možné dodat a které si lidé přejí. V tom bylo málo nového a mnoho poctivého. David Hume již viděl, že prosperita nezávisí na množství peněz, které daný národ vlastní, ale na skutečnosti, že toto množství by se mělo zvyšovat. Upřesněme, že nárůst musí být pomalý a konstantní.

Mezi užitečné autory jmenujme MacNaira Wilsona, který vzdělával svou veřejnost, aby si uvědomila, že banky nepůjčují peníze, ale pouze slibují zaplatit. (Slib zaplatit.) Gesell, vycházející z hlediska volné směny, znovu připomněl brakteáty středověkých biskupů.
Svým poplatkem za prodlení (známky, které musí být každý měsíc připevněny k bankovce, aby si zachovala svou deklarovanou hodnotu) zamýšlel stimulovat rychlost oběhu a starosta Unterguggenberger ve Wörglu prokázal účinnost tohoto systému.

Gesell zničil mrtvou část Marxe svou lapidární frází: „Marx nikdy nezpochybňoval...“
peníze.“ To znamená, že Marx nikdy nezpochybňoval podstatu peněz ani je neanalyzoval.

Výhody Gesellova systému jsou přinejmenším následující: (1) v pseudodemokratických zemích může osvobodit národ, tj. vládu a lid (včetně všech výrobců, ať už zaměstnavatelů nebo zaměstnanců), od moci bank a lichvářů.

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

Přesto žádný čistokrevný gesellit nikdy neuvažoval o penězích za prodlení z pohledu státu – a korporací.

S měsíčně přidávanou známkou úměrnou jednomu procentu hodnoty bankovky by oběh 8⅓ miliard poskytl státu roční příjem ve výši jedné miliardy, prakticky bez výdajů na výběr, který by probíhal automaticky a téměř zcela bez byrokratických manipulací a vměšování.

Místo hromadění dluhů (astronomických dluhů) pomocí státních dluhopisů, jak to udělal Roosevelt, by se každý státní dluh, každý nárok na státní bohatství, místo zdvojnásobení, za 100 měsíců zrušil. (Angličané stále platí daně za bitvu u Waterloo.)

Státní dluhopisy by mohly být i nadále drženy v soukromých rukou jako způsob spoření pro ty, kteří chtějí zajistit stáří a své rodiny, ale byly by považovány za státní dividendu pro důstojnou třídu občanů, nikoli za nevyhnutelnou nutnost pro vládu, která chce využít svůj úvěr.

Trvám na tom: stát nemusí platit „nájemné“ za svůj úvěr; to znamená, že si nemusí půjčovat od velkých profesionálních lichvářů, jak se to dělá téměř v každé zemi z nevědomosti a předsudků; například v mé nešťastné zemi, ve Francii v její současné vážné morální krizi, v Anglii silou tradic přijímaných bez vědomí nových událostí ve světě.

Druhá generace sociálních věřitelů, po empiricích a vynálezcích, dala vzniknout Butchartovi, který na popud A. R. Orage vydal první knihu ekonomické ortologie s názvem Peníze. S druhým dílem s názvem Zítřejší peníze byl Butchart méně úspěšný; ve skutečnosti shromáždil sedm autorů s různými názory, všichni chvályhodní, ale nepodařilo se mu přimět jednotlivé autory, aby si navzájem přečetli eseje a porovnali je. Kniha je cenná především pro dotisk některých Douglasových spisů a pro stránku Soddyho, která již byla v tomto článku citována.

Mezi populárními spisovateli je třeba jmenovat Irvinga Fishera a Christophera Hollise. Je však třeba rozlišovat; Fisher je novinář (oficiálně profesor, ale v srdci novinář), který píše dobře.
Čtyřicet stran jeho Známkového spisu si zaslouží pozornost každého seriózního člověka, stejně jako profesorů.
Fisher se do bitvy příliš hluboce nezapojuje. Možná je optimistický a snaží se přesvědčit velké americké lichváře, aby se spokojili s půl kilem masa, místo aby si zabavili poslední kousek a gram.

Christopher Hollis napsal knihu velké hodnoty, Dva národy, a pokračuje v boji za veřejnost v rozmanitých knihách, v nichž lze říci, že má šťastný úchop; je ve skutečnosti jedním z mála ekonomů, kterým se daří zpracovávat měnovou vědu a různé problémy lichvy takovým způsobem, že se jejich knihy prodávají a dosáhnou třetího vydání. Tyto fáze patří k lidovému vzdělávání, které je dostatečně nezbytné v zemích, kde přetrvávají takzvané „většinové“ vlády.

Wyndham Lewis nazývá anglickou vládu falešnou starožitností. Ačkoli byl primárně literárním spisovatelem, satirikem, nedávno přispěl knihou vysoké sociologické hodnoty, určenou pro vybranou veřejnost: Počítejte své mrtvé, jsou naživu (příprava na další Velkou válku o ničem). Neuvádím ji jako ekonomii, ale abych naznačil rytmus, s nímž tyto problémy pronikají do díla žijících spisovatelů první třídy. Čtyři nejlepší američtí básníci se dnes zabývají finančními problémy (již ne starými „růžovými“ Webbitovými, Fabianovskými, Manchesterovskými nebo Villardovskými), stejně jako ve skutečnosti velcí spisovatelé jako Dante, Shakespeare, Aristoteles, Hume, Berkeley, Montesquieu atd.
******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Další myšlenkový proud, který se zaměřuje na tyto myšlenky, se objevuje v dílech těch, kteří posílili základy severoamerické republiky, tj. v dílech Jeffersona, Jacksona, Van Burena. Mého Jeffersona a/nebo Mussoliniho, v knihách W. L. Woodwarda, Nové americké dějiny, v článcích otce Coughlina a Bucka, nebo konkrétněji v nejlepší části Coughlinovy knihy, která se jmenuje Peníze (str. 211-213).

Bylo by těžké říci, které anglické a americké časopisy by si měl cizinec přečíst, neboť intelektuální život v těchto zemích se projevuje v prchavých publikacích, které vycházejí jen dva nebo tři roky (nebo i méně) a pak náhle přestanou existovat nebo se zvrhnou v jakousi literární či ideologickou byrokracii, nabývají ochranného zabarvení a oddávají se uměle vyrobeným myšlenkám. Musíme však poznamenat, že angličtí fašisté před rokem zahájili vydávání velmi vitálního socioekonomického periodika: The Fascist Quarterly. Toto je jediný anglický časopis, ve kterém jsem si mohl přečíst texty ostatních přispěvatelů, mezi nimiž jsou generál Fuller, Joyce, Wyndham Lewis, A. K. Chesterton a J. Jenks.

Hugo Fack, který má velkou zásluhu na tom, že v Texasu na vlastní náklady vydal Geseliho knihu Přirozený ekonomický řád , když si velcí vydavatelé nemysleli, že by taková publikace byla dobrým obchodem, barví svůj malý časopis Cesta ven myšlenkami, které zbyly z knihy Ekonomie nedostatku, a to navzdory vydání Loebova Grafu hojnosti (viz Odon Porova recenze v Rivista del Lavoro, březen 1936).

Mezi těmito sektami liberálního původu neexistuje svoboda projevu. Ani publikace gesellitů, ani oficiální publikace douglasismu neumožňují otevřenou diskusi o ekonomických myšlenkách. Zdá se, že jsou hypnotizováni a ztuhli jako dekadentní mušle. Hádají se mezi sebou. Douglas si myslí, že kolky na penězích z prodlení představují utlačující daň – zbytečnou a trvalou, i když srozumitelnější než „zrušení“ Douglasova úvěru nebo než jeho sleva a jiné prostředky ke zrušení vydaného úvěru.

Gesellité jsou téměř sadisticky rozzuřeni pomyšlením, že celá rasa může těžit z práce těch, kteří již zemřeli, a z vědeckých objevů. (Hodnota se odvozuje z práce, ale velké množství práce vykonali naši předchůdci, kteří nejedli, ne proto, aby konzumovali její plody.)

Fíkovník (douglasovský) nepoukazuje na pokrok nedouglasovců – k gesellitům ani k korporátnímu systému. Nový anglický týdeník je ponořen do anglického předměstského temperamentu, a proto je spíše zabarven tímto bledým životem než specifickou a definovanou ideologií. Nová demokracie (New York) byla užitečná, ale již neexistuje. Coughlin vykonává dílo lidové výchovy prostřednictvím týdeníku pro širokou veřejnost, nikoli pro zasvěcené (Sociální spravedlnost). Ale v měsíci červnu roku XV nacházím v jeho novinách zprávy, které buď nejsou jinde otištěny, nebo jim je věnováno jen pár řádků, skryté mezi sloupci skandálů a kamufláže. Od redaktorů periodik obecného charakteru často dostávám výzvu: Nemůžete psát o ničem jiném než o ekonomii?

Toužím po shovívavosti seriózního čtenáře: mluvil jsem o příliš rozmanitých věcech.

Tento článek se skládá ze dvou částí: v první jsem ekonomy téměř prosil, aby zvážili naléhavou potřebu přesné terminologie; ve druhé jsem stručně poukázal na určitá díla, útržkovitá, ale upřímná, vybraná z řady rozptýlených autorů, která nejsou, ale mohla by být koordinována, pokud by se našlo jádro složené z techniků připravených převzít lexikografickou odpovědnost.

Důrazně říkám, že bez zdravé etiky nemůže existovat žádný rozumný, žádný vědecký ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

ekonomie. Zvažovat pouhý dynamismus bez zohlednění cíle a předmětu měnové politiky by vedlo k chaosu. Směr vůle je jednou ze složek studia ekonomické vědy. Badoglio, který říká: „Naším zlatem je vůle a paže našich vojáků,“ je spíše ekonom než všichni profesoři v Londýně.

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

Příčiny propadu od A. Ravena Thomsona

Já Několikrát jsem psal ve Fascist Quarterly a British Union Quarterly o nadcházející depresi, která měla následovat po krátkodobém oživení, podníceném starými ekonomickými gangy. Ukázal jsem, jak obchodní cyklus boomu a propadu fungoval posledních sto let, od založení kapitalismu, a jak pravidelně vykazoval průměrnou délku devíti let, která občas klesala na sedm nebo stoupala na jedenáct. V průměru měl být dalším krizovým rokem rok 1938 s pravděpodobností odložení na rok 1939 kvůli neobvyklé hloubce deprese. Ve skutečnosti krize vznikla o rok dříve než obvykle a další propad již začal v roce 1937.

To překvapilo i ty z nás, kteří byli přesvědčeni, že „prosperita“ nemůže trvat dlouho. Teprve v posledním čísle čtvrtletníku jsem se zabýval vlivem znovuzbrojování a levných peněz na nadcházející krizi a ačkoli jsem si uvědomoval, že nadměrné spekulace způsobily předčasný boom, domníval jsem se, že impuls znovuzbrojování nás provede alespoň do podzimu 1938, kdy jsem tvrdil, že válka o spotřebování nahromaděné výzbroje sama o sobě zabrání recesi. Varoval jsem dokonce před nebezpečím, že finančníci budou záměrně usilovat o válku jako alternativu k recesi.

Ve skutečnosti jsem podcenil váhu, kterou má americká ekonomika v upadajícím světě finanční demokracie, a absenci jakéhokoli velkého programu znovuzbrojování v Americe.
Právě z Ameriky, stejně jako při posledním propadu, vyzařuje nová deprese a veškerá podpora zisků z přezbrojení nestačí k tomu, aby zabránila Throgmorton Street reagovat na dramatický propad hodnot akcií na Wall Street.

Ačkoli tento předčasný propad, podobně jako ten z roku 1907, může být menší intenzity, a tudíž menší ranou pro kapitalistickou stabilitu než pozdější a intenzivnější neúspěch, má jednu výhodu, že k němu došlo dříve, než se válečným štváčům podařilo, přes veškeré úsilí, uvrhnout nás do války. S prohlubováním deprese se veřejný zájem vrátí od zahraničních záležitostí k naléhavým domácím problémům a nebezpečí mezinárodního konfliktu se bude snižovat. Nebezpečí války jako prevence propadu již pomine.

PANIK NA WALL STREET

Navzdory snaze našeho tisku to ututlat, panika na Wall Street byla letos na podzim stejně silná jako na podzim roku 1929. Rozhodujícím faktorem byl pokles poptávky po oceli pro investiční účely a akcie United States Steel a dalších ocelářských společností vedly k poklesu hodnot. Začátkem letošního roku se akcie US Steel kótovaly za 129¼ za 100 dolarů. I po dubnové zlaté krizi byla jejich hodnota výrazně nad 100. Trvalý pokles v září přinesl USA...

Ocel na 80. Pak přišel říjnový propad, kdy ceny padaly den za dnem. Americké akcie klesly.
Ocel přes 70. léta na 68. Krátký nárůst a poté v „černé úterý“ panické výprodeje poslaly cenu na 54. Od té doby došlo k dalšímu oživení, které vrátilo US Steel zpět na zhruba 65, ale již v listopadu cena opět klesá na 50. léta kvůli novým zprávám o snížené produkci oceli, která nyní dosahuje méně než 50 procent kapacity.

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

To vše nelze zavrhnout jako pouhou „nervozitu“ na burze. Za propadem na Wall Street stojí zásadní příčiny. Poptávka po spotřebním zboží je sice zatím dobře udržovaná, ale poptávka po investičním zboží rapidně klesá. Nadprodukce, i když ještě neprobíhá, je v každém případě potenciální a průmyslníci přestávají rozšiřovat továrny. V důsledku toho jsou producenti investičního zboží, do kterého nyní ocel vstupuje ve stále větším podílu, již těžce zasaženi a pokles hodnoty akcií ocelářských společností, který dezorganizoval trh, není pouhým tržním manévrem, ale rozumným očekáváním snížených zisků při snížené produkci.

MŮŽE ROOSEVELT POMOCI?

V ocelářských městech, jako je Pittsburgh, již roste nezaměstnanost, což bude mít samozřejmě vliv na poptávku po spotřebním zboží a dvojnásobný dopad na investice.
Amerika je opět na dobré cestě do klasické deprese, ještě než se z té předchozí řádně zotavila. Pokud Roosevelt zasáhne, k čemuž se zatím zřejmě zdráhá, bude plavat proti proudu, jak se Hoover snažil v letech 1929 až 1932. Tentokrát nebude snadné, stejně jako v roce 1933, nasměrovat Ameriku na vlnu všeobecného světového oživení. Tentokrát bude muset mocný prezident napnout veškerou svou sílu.

Měnové manipulace, veřejné práce a tak dále nebudou stačit k řešení krize, ve skutečnosti Roosevelt v rámci svých pravomocí může pomoci pouze gigantickými státními nákupy, které mohou být tak intenzivní, že převážnou část amerického průmyslu převedou do vlastnictví vlády.
Jelikož Roosevelt nemá žádnou moc prosadit fašistickou alternativu státní kontroly průmyslu, jeho New Deal je zdiskreditován a z velké části zničen rozhodnutími Nejvyššího soudu, může být donucen ke komunistické metodě zavádění státního kapitalismu. Jak dalece jeho židovští poradci v tomto směru pracují, teprve uvidíme. USA a SSSR se k sobě mohou ještě více přiblížit jako dvě velké materialistické republiky, v nichž je židovská kontrola prvořadá.

BRITSKÁ REAKCE

Naši konzervativní politici nás navzdory všem důkazům o kolapsu burzy ujišťují, že neexistují žádné známky nadcházející „recese“ (speciální slovo vytvořené pro uklidnění veřejnosti), že Británie není postižena stejnými ekonomickými problémy jako Amerika a že znovuzbrojení nás z toho vyvede. To všechno je nesmysl, protože všechny finanční demokracie jsou úzce propojeny mezinárodními financemi a Wall Street je a zůstává finančním centrem světa.
Ať se tam stane cokoli, bude to mít nutně následky i jinde, stejně jako v roce 1937 jako v roce 1929.
Nezdůrazňovali jsme koneckonců „sjednocení velkých demokracií“ prostřednictvím trojstranné dohody? Nevyjednává naše vláda za potlesku stran „staré bandy“ užší obchodní vztahy s Amerikou? Tento poslední manévr se zdá být asi stejně užitečný jako plavec, který úmyslně objímá tonoucího muže, dobrý, pokud je naším cílem záchrana židovsko-amerických financí, špatný, pokud chceme zachránit Británii před potopením ve vlnách nové deprese.

Pokud jde o znovuzbrojení, zdaleka nás nezachránilo před depresí, ale nepochybně způsobilo problémy, a to nejen tady, ale i v Americe. Spekulanti, kteří si samozřejmě užívají plné svobody demokracie, viděli v znovuzbrojení a možnosti války nespočetné příležitosti k zisku a s využitím mimořádně levných peněz začali skupovat zásoby všeho druhu, o kterých se domnívali, že je národy, které se znovuzbrojení potřebují, nebo které by se v době války mohly stát nedostatkovými.
V důsledku toho ceny všech komodit, zejména kovů, vzrostly během osmnácti měsíců o částky dosahující v některých případech až 100 procent: spekulativní boom, který v historii neměl obdoby během ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

období míru, překonané ve skutečnosti pouze během nejhorších období poslední války.

Naštěstí pro nás se spekulanti přehnali. Válka, kterou očekávali, se omezila na Španělsko a Čínu, a to navzdory snahám levicových válečných štváčů, a stejně jako všichni, kdo se snaží uchvátit produkty, se brzy dostali do rozpaků kvůli obnovené výrobě, přitahováni ziskovějšími cenovými hladinami. Ve skutečnosti zcela podcenili obrovskou produktivní kapacitu moderního průmyslu a byli smeteni záplavou komodit, které vyšší ceny produkovaly. K nadprodukci v porovnání se současnou spotřebou je nyní zapotřebí jen velmi málo stimulů. Obrovský stimul bezprecedentního růstu cen zcela zaplavil nejen samotné spekulanty, ale i legitimní obchod, který se navzdory znovuzbrojování nedokáže s přebytkem vyrovnat. Ve skutečnosti již existují obnovené požadavky na snížení kvót výroby, a to ještě předtím, než hospodářská krize plně propukne. Jak se takové snížení projeví v nezaměstnanosti a následném nedostatku kupní síly, necháme na našich čtenářích, aby si představili.

Už teď je o 80 000 více nezaměstnaných než v srpnu.

ZÁKLADNÍ PŘÍČINA

Pod všemi těmito vnějšími příznaky, s jejich reakcí na znovuzbrojování a válečné obavy, se skrývá jedna základní příčina, kterou je chronický rozdíl mezi moderní průmyslovou výrobou a všeobecnou lidovou spotřebou. Dokud tento absurdní rozpor existuje, náš ekonomický systém je zjevně vystaven inherentní nestabilitě, která ho zahrnuje do opakujících se boomů a propadů finančního kapitalismu. Vskutku, jak věda neustále zvyšuje sílu výroby a odborářství je bezmocné dále zvyšovat mzdy pracovníků proti rostoucímu odporu finančních kombinátů, tento rozpor se stále zvětšuje a, jak poznamenal Mosley, boomy se s úpadkem kapitalismu zkracují a propady se prodlužují a prodlužují.

Základní příčinou toho, stejně jako každé deprese, je nedostatek kupní síly v rukou mas lidí a krize je v tomto případě vyvolána neobvykle brzy bezprecedentním růstem cen, který nejen podpořil přebytek výroby, ale také dále omezil kupní sílu lidí, jejichž mzdy nedokázaly držet krok s rostoucími životními náklady. Výsledný propad lze trvale napravit pouze nikoli úspornými opatřeními a snižováním mezd, jak se domnívá „stará banda“, ale veřejnými pracemi a konstruktivním zvyšováním mezd, dokud stát a lidé společně nespotřebují produkci moderního průmyslu. Je pravda, že stát v současné době prostřednictvím znovuzbrojování spotřebovává produkci neobvyklým tempem, ale ani to v žádném případě nevyváží nedostatek kupní síly většiny lidí, kteří jsou ochuzeni v důsledku nedávného nárůstu cen komodit.

NÁPRAVNÉ LÉKY

Obecně diskutovanými řešeními jsou měnová reforma a ekonomické plánování. První z nich ztratil svůj nejsilnější argument, protože peníze jsou v roce 1937 stejně levné jako drahé v roce 1929, a přesto je propad stejně hrozný jako dříve. Měnové problémy jsou zjevně druhořadé vzhledem k primárnímu problému ekonomického nepřizpůsobení spotřeby výrobě a žádná forma měnové teorie není dobrá, pokud nevysvětluje, jak se peníze dostanou ke spotřebiteli. Sociální úvěr má v tomto směru svůj zájem a zaslouží si zvážení, ale zastánci sociálního úvěru musí uznat potřebu extrémní autority ke svržení současné finanční diktatury. V této souvislosti jsou opatření, která vláda sociálního úvěru v Albertě přijala ke kontrole bank a dokonce i tisku, velmi významná. ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Ekonomické plánování je samozřejmě nezbytné, ale opět je zapotřebí autorita a vyvstává otázka, jak si tato autorita získá svůj titul. Podle finančníků, kteří stejně jako Israel Moses Sieff upřednostňují PEP, průmyslový a distribuční kombinát, má pravomoc plánovat plynout z kapitalistického nákupu a sloučení. Ve skutečnosti plánování nákupem . Podle socialistů, kteří upřednostňují znárodnění výrobních, distribučních a směnných prostředků, má pravomoc plánovat plynout z státní konfiskace majetku v rámci státní správy. V tomto případě plánování konfiskací .

Britská unie upřednostňuje méně materialistický způsob získání pravomoci k plánování, nikoliv společným kapitalistickým nákupem nebo státním kapitalistickým konfiskací soukromého majetku, což jsou si velmi podobné, ale zmocněním lidu k vnucení ekonomického plánu soukromým i veřejným podnikům. Plánování na základě souhlasu. Způsoby, kterými se státní moc a soukromé vlastnictví slučují do převážně samosprávného ekonomického systému, lze studovat v řadě již publikovaných knih o korporátním státě. Je však třeba si uvědomit, že korporátní stát existuje proto, aby rozděloval průmyslové produkty lidem, a finance jsou tomuto hlavnímu cíli zcela podřízeny. Zejména je zakázána veškerá spekulace a nadměrné výnosy z kapitálu, aby se zabránilo nestabilitě a aby se spravedlivý podíl na produktu dostal k výrobci.

IZOLACE PŘED DALŠÍMI PROPADY

Korporátní stát musí nejen vyvážit produkci kapitálového a spotřebního zboží, ukončit nestabilitu spekulativních investic a umožnit lidem konzumovat produkty moderní vědy; musí také chránit národ před vnější konkurencí levné zahraniční pracovní síly, která v současnosti pochází z Japonska. Za tímto účelem musí být zavedena politika izolované říše, která vyhradí imperiální trhy pro domácí trh a imperiální průmysl a nabídne dominiím a koloniím plně chráněný podíl na poptávce po surovinách na domácím trhu.

Pouze těmito prostředky lze realizovat kompletní plán pro naše ekonomické záležitosti a pouze tak můžeme našim lidem zaručit, že se opakuje otřesný propad, který jim nyní hrozí. Nikdy už by panika na Wall Street neměla uvrhnout britský průmysl do deprese. Izolujme se, jako to udělalo Německo, proti šíleným výkyvům kapitalistického světa a plánujme své záležitosti s plným vědomím, že žádný neznámý faktor mimo naši kontrolu nemůže náhle zničit vše, co jsme dokázali. Politika Britské unie korporátního státu v rámci izolované říše sama o sobě nabízí ochranu před boomem a propadem a rozdělení plodů moderního vědeckého vynálezů mezi britský lid.

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

Revoluce zrazena Ezrou Poundem

Zrazená revoluce je v podstatě „naše“ americká revoluce z roku 1776, nikoli v jejích lokálních a specifických fázích, a už vůbec ne jako zcela zbytečné rozdělení anglické RASY.

Ať už z tohoto rozdělení vzešlo cokoli dobrého, bylo to naprosto zbytečné a z velké části nedobrovolné. Pro Británii rozhodně nebylo žádným přínosem. Byla to možná první velká rána, kterou vaší zemi způsobili zastavárníci, které sem vpustil Cromwell.

Devatenácté století bylo přesně tak, jak ho nazývala La Tour du Pin, přesně tak, jak se Maurras a francouzští royalističtí klauni snažili zapomenout, že ho La Tour du Pin nazývala. Bylo to století lichvy. Bylo to století rozkladu. Bylo to století nižší než jakékoli jiné, které si dokážu představit jako dobou ZRADY pojmů, dobou, kdy se kazili a znečišťovali významy slov.

ZRAZENÁ REVOLUCE není revoluce zrazená během jednoho či dvou let jedním či dvěma chybnými kroky Stalina nebo jakékoli jiné vlády.

Zrazená revoluce byla revolucí zrozenou z leopoldinských reforem v Toskánsku a zcela zřetelnou v Jeffersonově procesu, který vyvrcholil vítězstvími – až příliš prchavými – Andyho Jacksona a Martina van Burena.

Před nimi se leopoldovské reformy vyvinuly v koncept autarkie a v přesvědčení, že OBILÍ národa existuje primárně proto, aby národ (v osobě každého a všech svých občanů) JEL.

Tuto revoluci zcela jasně zradily generace Dana Webstera, Biddlese, Morganů, Baruchů, kamuflážních agentů všech odstínů, Trockých, Wallaceů, Perkinsů, dvou skupin Rooseveltových poradců, organismů jako Morgenthau, od kolébky prodchnutých lichvářskými předsudky, lakomých židů.

Na tomto termínu trvám. Semitský jed je v semitském já, zmírněný semitskou nestabilitou,
Semitské kolísání od jednoho excesu k druhému.

Tato nestabilita z něj činí nebezpečí pro statické a paralyticky smýšlející rasy. Ale v celém Rooseveltově ohavném, nebezpečném a podvratném doprovodu to byl Žid M. Ezekiel, kdo se svými 2 500 dolary ročně jako první vykročil k ekonomice HOJNOSTI .

Tato kniha je nepříjemná, je tak vyhýbavá, jak jen může být semitský text, vyhýbá se problému skutečných peněz. Je to židovský kompromis, má veškerou touhu J. Simona po hladkém jednání a všeobecném klidu, ALE je lepší než Wallace a Perkins. A každý rozumný objektivní antisemita také připustí, že fakta, s nimiž se Mordechaj Ezechiel snaží dosáhnout kompromisu, vyplývají ze zprávy výboru v čele s agresivním Židem Loebem (Hemingwayovým stydlivcem).

Pokud se domníváte, že by celá rasa měla být potrestána za hříchy některých svých členů, připouštím, že vyhnání dvou milionů Židů z New Yorku by nebylo přehnaným trestem za škodu, kterou židovské finance způsobily anglické rase v Americe.

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

Ať už soudruh Wyndham Lewis řekl cokoli o tom, že Židé docela dobře vládnou Anglii, Židé Ameriku NEVLÁDNOU uspokojivým způsobem, ale židovský finančník není naším nejhorším zlem.

Naším nejhorším zlem je aryo-kike, který se dokáže držet špinavé linie bez odchylky či náznaku odbočení, bez jakýchkoli židovských momentů lítosti, vzrušení nebo potřeby opulentního předvádění se.

Rasa může být zodpovědná za své nejhorší jedince. Židovská rasa po věky nepřevzala odpovědnost za vymáhání vlastních zákonů. V evangelijním příběhu, ať už jej bereme jako fakt nebo ilustrativní fikci, byla poprava Ježíše provedena přenesením viny na někoho jiného. Vymáhání práva bylo na Římanech. Pokud má být člověk antisemita, ať je objektivně antisemita. Ať shromáždí co nejvíce faktů a nepřehlíží je.

Žid si sám přivodil antisemitismus NEDOSTATEKEM ORGANIZACE, odmítáním
převzít odpovědnost.

Pokud si Žid přeje žít v sousedském světě mezi OSVÍCENÉ národy, musí se podřídit kázni méně příjemných porušovatelů židovského zákona. Pokud vím, po 2000 let se k tomu vůbec nechtěl chovat. Žádná jiná rasa si nepřeje, aby o ni někdo utíkal nebo aby ji dobýval, alespoň ne na Západě. Pokud si to bráhmani zaslouží, zaslouží si označení „špinaví negři“, a stejně tak možná i někteří čínští epigoni, nekonfuciáni.

Rooseveltův kabinet má dvě nemoci. Newyorskou lichvu, která je spojena s veškerou lichvou v Londýně a odtud s Basilejem a pařížskou kanalizací.

Ale má také tu ariovskou lakotu a lacinost Perkinsů. To je lakota „kulaté hlavy“ a má kulatou vytrvalost, falešnou morálku lakoty, zrozenou pravděpodobně ze závisti, ale v každém případě zavrženíhodnou.

„Tucet ekonomů“, které v listopadu 1937 uvedl NY Tribune jako rady Rooseveltovi k ukončení recese, si nezaslouží žádnou lidskou lítost za rady, které dali, ať už byly dány z hrubé nevědomosti nebo z čiré zlomyslnosti.

„Posílit veřejnou důvěru“ atd. Tito muži měli příležitost vypořádat se s problémem srovnání kupní síly veřejnosti s dostupným potřebným zbožím, ale nevyužili ji a nestojí za soucit stejně jako Neimeyer, Baruch nebo kterýkoli zeť korporátní lichvy.

Podívejte se na tohle a na tamto!

Pokud jde o organizovaný stát, máme daň z kapitálu ZALOŽENÝCH SPOLEČNOSTÍ.

Tento ohromný krok sotva způsobil rozruch v udržovaném tisku v pseudodemokratických zemích. Ufňukaní rudí to nevítali jako triumf idejí. Listy o půjčkovém kapitálu to vydávaly za daň ze soukromého majetku.

Žádný z velkých deníků nerozlišoval mezi majetkem (pozemky, domy, nábytek) a nárokem na „úrok plus majetek“ nebo na úrok „a na úplné držení, pokud úrok není splacen včas“. Přirozeně tak neučinily, jsou odkazem, mrtvou a hnijící rukou z hrobu, z běžného příkopu 19. století.

Toto století zradilo slova. Znečistilo každou zářivou myšlenku století před ním. Voltaire, deista, byl označen za ateistu.

SVOBODA – která znamenala právo dělat to, co NEZRANĚNÍ druhým, byla maskována jako
právo krvácet ostatním.
******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

ROVNOST v Jeffersonových ústech znamenala, že muži mají před zákonem stejná práva; že se žádný muž nenarodí s nepřekonatelným handicapem. Měla příchuť Burnsova „člověk je mužem na to“, ale v Jeffersonově době to neznamenalo ani všeobecné volební právo. Volební právo mohlo být odměnou za zásluhy.
Nebylo to definováno tak striktně jako členství ve straně, ale nebylo to na slepou uličku naháněno.
Než mohlo být toto duševní zdraví očerněno a poskvrněno, musela horda lichvářů zradit samotné komunikační prostředky. Jazyk musel být torpédován. Každé slovo, které bylo zušlechtěno, muselo být vyprázdněno, aby zakrylo plíživé gangstery bankovního „Leihkapitalu“.

SVOBODA je nemožná bez řádu a řád pramení z organizace.

Zemědělský národ, jakým byl většinou Jeffersonův, nepotřeboval okamžitě cechovou organizaci, tak jako ji potřebovala a vyvíjela středověká města. Žádný systém není spolehlivý a nenáročný na čas. Vyviňte dokonalý společenský mechanismus a uveďte ho do provozu a synové pekla začnou sekat; pijavice začnou sát krev a havěť zamoří kouty ponechané bez dozoru.

Míra, do jaké utajovaný tisk zmátl anglosaské čtenáře v Anglii a USA, je patrná z dopisu, který mi včera přišel a nyní leží na stole, od muže, který v žádném případě není imbecil. Cituji ho, abych ukázal, co se dá dělat:

Christopher Hollis ve své nejnovější knize uvádí, že Mussolini dal Itálii slušný peněžní systém tím, že odebral soukromým bankéřům pravomoc libovolně vytvářet peníze nebo úvěry pomocí plnicího pera. Naznačuje tím, že vláda kontroluje a způsobuje emisi peněz v Itálii.
Zdráhám se spolehnout pouze na jeho slovo v souvislosti s tak revoluční reformou národního hospodářství, proti které musí bankéři bojovat zuby nehty, a proto se vás ptám, zda je tomu tak. Pokud ano, Itálie by měla být místem, kam se obrátit.

Toto je datováno listopadem 1937, tj. dva roky po italské bankovní reformě. Fakta existují, ale mladý muž byl natolik podmíněn tiskem Leihkapitalu, že jim prostě nemůže uvěřit bez osobního sdělení od přítele.

Pán, kterého jsem právě viděl v kavárně dole, právě přijel z Anglie, nevěděl, že daň se vztahuje na kapitál ZAŘÍZENÉ SPOLEČNOSTI, nikoli na kapitál soukromý. Myslel si, že ví, co se stalo. Četl si krátké oznámení bez diakritiky ve svých londýnských novinách.

Ruská revoluce byla KONCEM cyklu. Pokračovala ve zradě slov v 19. století, používala falešné slovní spojení, jako například „diktatura proletariátu“, ve smyslu diktatury několika málo lidí atd. Bolševici ani teď nechtějí definovat slova. Nechtějí revoluci. Alespoň nikdo, s kým jsem se setkal v tisku nebo v dobách, kdy žádali o odpovědi, to nedělá. Nezačnou bojovat za jasné pojmy, za jasnou definici významů, takže ať už se někomu některé věci, které se snažili zničit, nelíbily sebevíc, prostě nemůže dál stát na místě a být s nimi ukotven.

Nemůžeme, nebo alespoň já nemohu, v současné době získat z Ruska žádné jasné informace o tom, co Stalin myslí finančně. Nikdo ani netvrdí, že on, Stalin, to ví. Alespoň já jsem žádné takové tvrzení neviděl a jeho oponent, pan Bronstein, není o nic jasnější. Proto ta růžová inteligence.

NEzabývají se definováním slov. NEzabývají se shromažďováním informací. Nesnaží se informovat o skutečných událostech na tomto poloostrově, jako jsou Rossoniho činy a jasné...
prohlášení.

„V obilném ammasu je dále politický důvod: Chléb by měl být zaručen každému Italovi bez absurdních cenových skoků, bez nemorálních spekulací.“ Rossoni to připouští.

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

Toto není nová ekonomika, respektive jeho slova zní: „nedosahujeme nové ekonomiky“. Nicméně jsme se rozhodně dostali od přístupu „mrkev před nosem“ („honba“ za štěstím).

V jistém smyslu se jedná víceméně o návrat k systému devíti polí, který obdivoval Mencius. Na druhou stranu to PŘÍMO nerovná peníze masě spotřebního zboží. Na druhou stranu je to efektivní, protože každá poctivá kontrola cen pro veřejnost a veřejné blaho ovlivňuje kupní sílu existujících peněz. Před dvěma lety mi napsal Ital, známý jako Rossoni, nebo možná známější, ale ne ve vládě:

„Dvěma nemocemi moderní společnosti jsou legalizace lichvy prostřednictvím bank a...“
legalizace krádeže v zákonech o společnostech s ručením omezeným.“

Byl to soukromý dopis a nikdy jsem si nebyl jistý, zda ho mohu citovat. Nyní se cítím zcela svobodný tak učinit, protože taková myšlenka už není nerozumná. Ať už byl dopis původně soukromým názorem, nebo náznakem toho, co se v příhodnou dobu stane veřejností, základní myšlenka se v ITÁLII uskutečnila.

Fašistický kurz můžete měřit po stupních:

1. V Consegně, anno XII: „disciplinovat ekonomické síly a srovnat je s potřeby národa.“
2. Milánský projev následujícího podzimu: „produkce vyřešena, ekonomové naléhali na... stát by měl vyřešit problém distribuce.“
3. Autarchii. Doktrína C. H. Douglase. Analogie s Jeffersonovou politikou. Základy zdravé ekonomiky jsou po tisíciletí stejné. „Národ jistě NEMŮŽE řádně a poctivě vyplácet dividendy, dokud nemá co rozdělit.“

Různé možné metody rozložení kupní síly by vyžadovaly celou řadu
tento deník, aby je popsal.

Aby si antidemokrat udržel chválu v pravé míře, musí uznat, že Ústava USA dává vládě USA plné právo centralizovat svou vlastní měnu. Nafukování balónků ohledně ústavnosti není nic jiného než rooseveltské slintaní a baruchovský nesmysl. Kongres USA, kdyby byl čestný a za předpokladu, že mezi stovkami svých opic obsahuje několik desítek mužů, MOHL by zítra stanovit kupní sílu dolaru na jeden bušl nebo jakoukoli částku pšenice, na šest liber nejlepšího hovězího steaku, na dva yardy šněrování nebo čtyři libry vlny určité jakosti, nebo na cokoli, co by se našlo hned po řádném průzkumu národních zdrojů.

Nikdo jiný než lhář nebo člověk bojující o osobní politický prospěch se nemůže snažit toto zakrýt.
V USA těmto reformám NENÍ brána vada verbálních nástrojů vlády, ale kořenová hniloba vůle nebo čirá bestiální ignorance.

Pokud je taková reforma fašismem, musí to být jacksonovský fašismus. Každá země potřebuje nějakou formu řádu. Španělsko-americká válka, kdy jsme my, děti (děti mé doby), procházeli výcvikem, zavedla žargon o otevřeném řádu. Je možné, že poslední ostrovy a americký kontinent vyžadují OTEVŘENÝ řád, nepřizpůsobený Evropě jako kontinentu. Ale v každém případě se pokusme zjistit, co je a co bylo, a zkusme tyto reality oddělit od toho, co nám říkají milordi Bunkum a Wunkum a co nám nechávají vyprávět ve svých novinách.

Disciplína vojáků v otevřené formaci se liší od disciplíny vojáků pod Braddockem, kteří se snažili bojovat s Indiány před rokem 1776. Omlouvám se za vojenská srovnání, pokud jde o slušné chování.
******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

abych to udělal. Ale rád bych nějak vyjádřil svůj názor. Rád bych stanovil skutečné vymezení slov „svoboda“, „řád“, „zodpovědnost“ a „vychytralost“.

Mussoliniho nedávné prohlášení, že „kapitál slouží státu“, je odpovědí na větu Adama Smitha: „Lidé stejného řemesla se nikdy nesejdou bez spiknutí proti široké veřejnosti.“

Zatracená věc na udržovaném tisku a najatých pseudoekonomech je, že nikdy neosvětlují skutečnou velikost spisovatelů, které údajně obdivují a kterým připisují své škodlivé teorie. Tato Smithova věta byla pravdivá.

Devatenácté století se s tím nikdy nesetkalo. Potřebovalo sto let a syna kováře z Romagny, aby našlo odpověď a rovnováhu. Proto vznikly různé korporace, neboli vysoké centrální cechovní organizace, včetně korporace „Prozíravost a úvěr“. Úvěr byl prohlášen za životní krev.

Zbytek tohoto článku se věnuje zodpovězení různých tvrzení poctivých autorů.
Někdo se musí pokusit propojit současné myšlení, musí se pokusit odstranit určité nedorozumění, i když nepatří všechna do stejné části tématu.

Jako poznámka pod čarou v odpovědi na dopis s dotazem, zda si Itálie vytváří vlastní peníze. Itálie si vytváří vlastní peníze, ale úvěr je přirozeným lidským produktem. Dokud jeden člověk důvěřuje druhému, žádný stát nemůže ZCELA zabránit tomu, aby malé kousky individuálního úvěru vyrašily jako tráva, od přírody dobročinná a bratrská.

Itálie NEMÁ státní oltárii. Fráze „uctívání státu“ byla vytvořena z nevědomosti a za účelem propagandy.

Můžete to získat přímo od pramene. Stát v Itálii tu není od toho, aby potlačoval individuální iniciativu, ale aby předcházel zneužívání a nacházel spravedlivé řešení, když soupeřící zájmy nemají dostatek rozumu k nalezení vlastního řešení.

V odpovědi na tucet korespondentů a na závěrečné poznámky dvou tuctů konverzací: ANO, v italském korporátním státě v tuto chvíli existují nedostatky A ty jsou způsobeny pověrami, pozůstatky a špinavými zvyky bývalých monopolistů. V Itálii, stejně jako ve všech zemích, existují lidské prasata a líné a netečné mysli, které se stále potulují ve starém bahně a snaží se sabotovat, snaží se podvádět své sousedy a brání prostým a naivním lidem v dosažení maximálního výsledku pro sebe i pro co největší část veřejnosti, kterou by jejich aktivity mohly ovlivnit.

Ale pevně věřím, že tyto nedostatky budou včas odstraněny. Zatím jsem se nikdy nesetkal s žádnou tendencí, která by odrazovala kohokoli, kdo se vydá bojovat s těmito ubývajícími překážkami nebo „větrnými mlýny“ sám.

„Římský dar je míra“, čímž myslím, že římský génius pro 2 000 a
více let byl géniem pro míru.

Moc státu má své limity (ať už je teorie jakákoli), některé věci stát dělat NEMŮŽE. Neumírněný ruský experiment nyní pilně ilustruje, co se stane, když se stát snaží přetížit svůj Plimsoll.

Stát 19. století se snažil obejít bez zátěže. Mussoliniho Itálie je možná prvním státem, který si vážně klade otázku, kolik svobody lze ponechat v soukromých rukou, aniž by se to stalo semenem zkázy.
Myslím tím, že žádný jiný stát se touto otázkou nikdy vážně nezabýval.

Jeffersonovi stoupenci útočili na zlo privilegií a hnilobu centralizovaných finančních systémů.

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

tyranie. Věděli, že po celou dobu se jim nepodaří dosáhnout přílišného opaku.

Kdybych nevěřil, že fašismus v Itálii znamená nejplnější rozvoj a maximální pole individuální svobody slučitelné se zdravým společenským řádem, byl bych stejně antifašista jako kluci s růžovým čajem a francouzští pseudo-literáti, kteří ještě nevědí, že v Itálii něco začalo. Člověk je oprávněn věřit ve svobodu skrze řád. Je mnohem pravděpodobnější, že jí dosáhnete slušnými dopravními předpisy než kuřecí hlavou nebo dezinvolturou, jako u hrdiny, kterému se podařilo zastřelit vlastního velblouda během útoku na velblouda.

Stejně jako před 25 lety mě znepokojuje nedostatek informací o ekonomických a politických zprávách, nebo řekněme o stavu ekonomického myšlení, znepokojuje nedostatek skutečných zpráv o knihách. Tehdy neexistovalo místo, kde by se člověk mohl snadno dozvědět, co se píše v zahraničí. Vážný antifašista by dnes chtěl vědět, proti čemu stojí a zda jeho oblíbená nenávist odpovídá existující a objektivní realitě.

„Existuje," říká Karl Winter v říjnovém čísle časopisu Civilta Fascista, „antifašismus v demokratickém světě, který je jen postojem a zlou vírou; existuje také antifašismus ignorantský a dobromyslný."

Doporučuji Winterův článek a to, co říká o levici jako konstruktivním prvku v totalitních zemích. Beniamino de Ritis také přispívá do tohoto čísla „CF" článkem o mizení nepřátelství mezi (Severem) a (Jihem) v USA, článkem, který by mohl vést k zamyšlení nad možnostmi nové a uzdravené Evropy.

Opakovaně jsem říkal, že každý, kdo chce inteligentně milovat nebo nenávidět novou Itálii, musí si přečíst alespoň několik italských měsíčníků, jako například Rossoniho La Stirpe, La Revista del Lavoro, Critica Fascista nebo Rassegna Monet aria, kterou editují profesor Spinedi, senátor Bevione a Furio Lenzi.

A konečně, v obdivuhodném článku Montaguea Fordhama v prosincovém časopise BUQ je jeden výraz, který bych rád viděl jasněji definován. Když „pochybuje o hodnotě speciálních peněžních emisí pro spotřebitele jako takové", nejsem si zcela jistý, co tím myslí. Nemohli by si někteří čtenáři myslet, že takové otázky byly součástí Douglasovy základní teze? Nejsou.

Pokud jde o pouhé srovnání celkové kupní síly s dostupným požadovaným zbožím, případný rozdíl by teoreticky mohl být na bezprostředním trhu vyrovnán kýmkoli, kdo by mohl vytvořit a utratil by nové peníze (nebo úvěry).

Spousta odpůrců Douglase viděla, že distribuce těm nejpotřebnějším znamená nejrychlejší utrácení. Britská (zatracená) sociální podpora je jistě poskytována lidem, kteří se NEPOdílejí na výrobě, tedy dočasným nevýrobcům. „Dočasná podpora" je v případě mužů osm let bez práce dost slabá teorie.

Ale Douglasova dividenda se vyplácí, jak si vzpomínám, jak nám pan major řekl, akcionářům jako takovým v zemi. Vyplácí se za práci (většinou vynalézavou, ale také za práci na stavbě zařízení) vykonanou našimi předky, tedy dělníky, kteří již nejedli a nepoužívali domy.

Nevím, zda pan Fordham považuje dětský příspěvek v Itálii za příspěvek poskytovaný budoucím producentům nebo neprodukujícím pro tem; je jistě poskytovaný bezprostředním spotřebitelům a pro tem neprodukujícím.

Existují alespoň následující alternativy, které splňují následující podmínky.

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

Emise úvěrů – pokud se neprovádí jako přímá emise neúročených „měřených pohledávek“, tj. státních dluhopisů (jak je chápal alespoň do roku 1816 Jefferson a všichni informovaní ekonomové od té doby), je vydávána půjčováním a placením úroků a rád bych věděl, kdo by podle pana F. měl takový úrok obdržet, i kdyby byl tak nízký, jako by ho měl pan Roosevelt platit zastáncům starých myšlenek.

Emise vypůjčených úvěrů se zaznamenávají jako dluh.

Problémy s nepůjčenými úvěry jsou peněžní problémy.

Pan Fordham říká „speciální finanční problémy“ a já nechci nespravedlivě interpretovat toto
což znamená „emise zvláštních druhů“ peněz.

Chci však objasnit, že emise moneta d'Avigliano nebo gesellitských mincí s poplatkem za prodlení je emisí odměřených pohledávek, které za 100 měsíců vymizí a nezanechají žádný dluh.

Douglas nazývá měsíční kolky daní, ale já znovu zdůrazňuji, že stát tím, že poskytuje směnnou formu, která je zároveň směnitelným nárokem, skutečně vykonává službu a že měsíční kolky lze považovat za odměnu za takovou službu. V každém případě eliminují potřebu dalšího zdanění až do částky rovnající se 12 procentům obíhajících mincí ročně.

Je to srozumitelnější než kterýkoli z Douglasových storno plánů. Jeho pedagogická hodnota je obrovská. Myslím tím, že i docela prostí lidé, kteří takové peníze použili, mají mnohem jasnější představu o tom, co peníze JSOU, než běžná skupina studentů „ekonomie“ na Cambridge.

Existuje mnoho alternativních schémat pro poplatky za prodlení z nevyužité kupní síly, ale žádné z nich není tak obecně poučné. Například Milhaudův plán by vzdělával pouze několik vývozců a dovozců a několik jejich úředníků.

Pokud emitujete úvěr, peníze nebo dokonce speciální druhy peněz nad rámec dostupného POŽADOVANÉHO zboží, máte přirozeně inflaci, tedy nemoc, která maří účel emise, POKUD nemáte vládní cenové fixace, jak to dnes v Itálii požadují Douglas a OPERATIVE.

Devalvace je podvod a navíc drastické snížení kupní síly obecně. Člověk, který si vybere čas devalvace, může vždycky někoho přemoci.
I když má slušný úmysl, svádí a téměř vynucuje spekulace ze strany podvodníků a těžce zkoušených mužů, kteří se snaží žít v usedlosti merkantilismu a pekle merkantilisticko-lichvářského prostředí.

Vlastníci zlata, kteří jsou zdaleka chytřejší, prohnanější a krvelačnější než široká veřejnost, si celkem přirozeně a (pokud bychom nebyli takoví hlupáci) i poučně zřídili stabilizační fondy, aby se postarali o SVÉ zájmy.

OTROK je ten, kdo čeká, až ho někdo osvobodí.

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

Marxismus, doktrína rozkladu od Francise McEvoye

MARXISMUS je doktrína univerzálního zničení, kterou prosazoval německý Žid Karl Marx a která našla politické vyjádření v Rusku pod označením „komunismus“.
Tento druhý podvod, zbavený pseudovědeckého žargonu o dialektickém materialismu a jeho blábolení pro nachytané – diktatura proletariátu, bratrství lidí a tak dále – se neukazuje jako nic jiného než režim despotického státního kapitalismu, udržovaný vraždami a terorem. V jeho systému kolektivizace je dominantním faktorem kolektivní vampirismus.

Není třeba dodávat, že utopické rovnostářství odnárodněného intelektuála nikdy nikde neexistovalo, ale není to politický takzvaný komunismus, který by této zemi bezprostředně hrozil. To by bylo konečné dovršení, ale než se orientální komisaři dostanou na své, musí být mysli potenciálních obětí na tuto událost připraveny, tedy zvráceny a otráveny do nezbytné míry vnímavosti. V tom spočívá úkol kulturního marxismu, předběžná bolševizace mysli, usnadněná nerozlišující toleranční psychózou liberalismu, která je sociální demokracii vlastní a vede k jejímu konečnému nevyhnutelnému kolapsu.

V Rusku má tedy marxismus prozatím politickou převahu, a tím ovládá všechny sféry činnosti, zatímco zde i v ostatních demokraciích je jeho zkažený vliv zatím patrný především v sociálním a kulturním životě. To je mnohem zákeřnější a zásadně destruktivnější než jakákoli pouhá doktrinářská politická činnost, neboť krédo podvratného materialismu, nenápadně zaváděné do života národa, ničí veškerou spiritualitu, morální hodnoty a národní kulturu. Je to, cituji slova Mommsena, „aktivní kvas kosmopolitismu a národního rozkladu“. Mnoho lidí, jak odpůrců, tak i obětí politického komunismu, stejně jako velké části povrchních mas, se nevědomky vrhá do Saragossského moře kulturního bolševismu na mnoha nezdravých proudech, které infikují současný život.

Četné jsou květiny zla, které lákají hledače senzací a požitkáře...
moderní města s duhovým leskem jejich hniloby!

Porovnejte to, co se dnes nazývá uměním, s úchvatnými výdobytky alžbětinské éry nebo s výdobytky jiných, méně významných epoch, a to až do začátku tohoto století. Ztuhnutí lidové mysli vážně nastoupilo s příchodem průmyslové revoluce a s ní souvisejícím zničením rolnictva. Nyní, když se stalo amorfním, není schopno reagovat na duchovní infekci. Navzdory všemu však 19. století ve svém úpadku stále mohlo ukázat některé velké spisovatele a básníky, dobré malíře a schopné skladatele.

Co je dnes intelektuální potravou lidu, ambrosií naší požehnané demokracie?
Surrealistická malba a sochařství, orgie morbidních a zkreslených představ, která nachází svůj kakofonický protějšek v broukání a horkém rytmu – hudba džungle poskvrněná neurózou nočního klubu. Filmy nabité dráždivostí, kosmopolitismem a propagandou. Knihy a časopisy buď senzační, nebo sexuální, nebo obojí. Noviny plné lží, trivialit a fotografií, které mají spíše upoutat pozornost na těla žen než na jejich tváře. Je zvláštní, že tolik „krásných a okouzlujících slečen té a té“ si vyhrne sukně až k...

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

být vyfotografován.

V ekonomické sféře liberalismus, který je filozofickým leitmotivem všech demokratických stran, dává neomezenou hru predátorským instinktům a ovládnutí či vyhubení slabých a méně lstivých silnými. Apokryfní humanisté, kteří rozhořčeně odsuzují jakékoli uchylování se k fyzické síle, volají po neomezování výkonu hromadné peněžní moci nebo ekonomické tyranie bezskrupulózních „obchodních schopností". A přesto mohou existovat i jiné a opovrženíhodnější formy šikany než hrubé fyzické násilí.

Otroctví a podřízenost nejsou vždy jen fyzické. Jednotlivci, kteří nemají jedinou spásnou milost a žádný talent kromě pouhé obchodní lstivosti, mohou a také nutí jiné nekonečně hodnotnější a nadanější lidi do stavu naprosté ekonomické závislosti. Přenesli boj na půdu, kde vědí, že si jsou jisti vítězstvím, kde vítězí zákoník Mamonu. Za peněžní diktatury je zisk nutně prvním a konečným cílem a masová standardizace v každé fázi života nabízí nejracionalizovanější a proto nejlukrativnější metodu, jak vysát veřejnou dojnou krávu. Národ se ocitá stále více ovládaný finančním a obchodním řetězcovým systémem od kolébky až do hrobu. Morální, duchovní a kulturní ideály nejsou „výnosnými nabídkami". Nelze je „vytlačit" ani „nechat" na burzách. Také lidem, kteří je vlastní, chybí potřebná poddajnost a apatie, aby se stali průvodci standardizovaného vykořisťování a podvodu.

Marxistická duchovní subverze tak kráčí ruku v ruce s komerčním materialismem a „vydělává" na pošetilosti a dekadenci. Jeden precedent se rozšiřuje v další (fráze, která krystalizuje rozpad moderní demokratické mysli), svobodná volnost plodí ještě větší svobodnou volnost a vrcholí nekontrolovaným zneužíváním. Klasický tenký konec klínu se zabořil sem a tam a všude a trhlina se rozšiřovala, až se „skutečný" národ kymácí vstříc svému pádu.

Apoštolové rozkladu nazývají toto „pokrokem". Je to jen pokrok na jejich vlastní určené cestě do pekla. Prostopášný pokrok duchovního bolševismu, hnilobné vnitřnosti marxismu rozežírající životně důležité orgány národa – zlověstné afrodiziakum podávané šamany dekadence pod různými nálepkami demokratické svobody, sebevyjádření a pokročilého myšlení. „Člověk se musí hýbat s dobou" je marné heslo, jako by současná sociální anarchie byla výsledkem „vyšší moci" a jako by se stalo nenapravitelným osudem britského lidu podlehnout změti kosmopolitní degenerace.

Spolu s morálním a kulturním úpadkem vstupuje do současného pole doktrína rasové atrofie a křížení a ti samí destilátoři jedu jsou na předních příčkách v kampani za omezení rasy a zrušení barevných bariér. Lidé z venkova, zdroj národního zdraví a kultury, jsou ekonomicky uškrceni a bariéra jejich instinktivního odporu je odstraněna. Poslední zbytky jsou shromažďovány ve městech jako umělé a nepřirozené prostředí, které z nich dělá součást vykořeněné megapolitické masy, odtržené od přírody, a zvyšuje počet pasivních, slabozrakých obětí finanční demokracie ve prospěch většího zisku mezinárodních obchodních řetězců a kin.

Ani víkendové výlety na venkov nebo k moři, ani bydlení v dvojvilách ve vilové čtvrti nemohou nahradit masové vyhlazování lidí, téměř úplné zničení anglického rolnictva, neboť kromě ekonomických nebezpečí jsou morální, fyzické a kulturní dopady nevyčíslitelné. Tváří v tvář naléhavé potřebě úplné reorientace a přeplánování našeho národního hospodářství nám sociální demokracie dává „zelené pásy" a kampaně za „národní zdraví". Dětinské paliativní léky, hrady z písku a iluzorní nápady. Víkendoví uprchlíci

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

z mechanizované civilizace si město berou s sebou v mysli a odrážejí ho ve svém podvědomém jednání. Doprovází je v jejich řeči a literatuře, v jazzových deskách pro přenosný gramofon a v jejich bezdrátových přístrojích, v jejich městské uhlazenosti a afektovanosti.
Chytrý Alick nahrazuje dávno zapomenutou Amyntas a steatotická Židovka v kraťasech je jeho Amaryllis.
(„Ó, zpěvačko Persefony.“) Hledají Arkádii a nacházejí hostinec u zájezdu. Neslyší Panovy píšťaly na listnatých mýtinách, ale naříkají negroidní jazzovou píseň nebo Internacionálu na opuštěných polích čekajících na „rozvoj“, z nichž víly uprchly.

V takové atmosféře rozkladu vzkvétá marxismus jako ovoce z Mrtvého moře, zatímco lidská slabost, chamtivost, marnivost a neřest jsou podbízeny a zneužívány. Nezdravé chutě a sklony jsou podněcovány sugescí a propagandou „dávání vůdčích sil“ a poté cynicky nazývány „veřejnou poptávkou“. Nejkrásnější z našich dívek předvádějí svá kouzla ve filmech, v mezinárodních tanečních souborech nebo se „striptýzují“ v zahraničních kabaretech před pestrobarevnou spodinou lidstva.

Zbožněním národní degenerace, pokud není kontrolována, je kontrola politickým bolševismem. Marxistický plán spočívá v jejím nenápadném vnucování pod rouškou pseudoidealistického socialismu, když je kolektivní mysl dostatečně otrávena virem kolektivního rozkladu. Marxističtí sluhové podkopávají svět s intenzitou moru ondatr a každý nezodpovědný požitkář, každý apatický egoista a každý hloupý imbecil, který si myslí, že je módní nebo chytré odsuzovat vše tradiční, vlastenecké a zdravé, pomáhá zvyšovat dynamiku našeho národního úpadku.

Nápis je na zdi. Mají lidé oči jen pro burzovní zprávy, sportovní výsledky, denní program ubohých radovánek, zvěrstva a pronásledování a antifašistickou litanii nenávisti? Je příznačné, že právě proti těm, kteří viděli a pochopili znamení tohoto nápisu, je namířeno veškeré toto hyenovité vrčení.

Marxismus těží z každé pošetilosti a slabosti, hledá kloub ve všech brněních a požaduje toleranci a ještě větší toleranci, dokud nenastane čas pro vnucení vlastní nezměrné netolerance.

I kdyby jeho dílo zla zůstalo jen z poloviny dokončeno, zničení duše Británie by jistě bylo příliš velkou obětí na oltáři Antikrista.

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

Nepřítelem je liberalismus od J. K. Heydona

PRVNÍ ČÁST

Národ je přirozená jednota, fungující jako živý organismus díky společné lásce, která spojuje jednotlivce, kteří jej tvoří. Existuje ze své podstaty, neboť člověk je od přírody společenský i individuální; existuje pro společné dobro, které, jak poznal Aristoteles, je vznešenější než dobro individuální; a proto představuje život, který v některých ohledech přesahuje životy jednotlivců, kteří jej v daném okamžiku tvoří.

Říkám „v některých ohledech“, protože pravda je vždy vyvážena mezi omyly, které jeden její aspekt zveličují a druhý ignorují. Je chybou říkat s Hegelem, že národ ve všech ohledech přesahuje jednotlivce, stejně jako je chybou říkat s liberály, že národ není nic víc než aritmetický součet jeho jednotlivců. Pravda leží mezi těmito omyly. Národ je jednota složená z částí, a proto má větší bytí než své části; protože to, co je složeno, má větší bytí než to, z čeho je složeno. Má princip složení, v tomto případě lásku, která aktualizuje potenciály jeho složek, a tak vytváří větší bytí. Navíc větší bytí národa je patrné v mnoha ohledech.

Národ má určitou přirozenou nesmrtelnost, kterou jeho jednotlivci nemají; má určitou míru stvořitelské síly, která je svěřena jeho základním jednotkám, rodinám; má právo vzít život jednotlivci z dostatečného důvodu, což žádný jednotlivec nemá. Z toho je zřejmé, že národ, dokonalé společenství, přesahuje jednotlivce, kteří jej tvoří.

Ale to vše platí pouze v řádu přírody, což je řád, v němž existuje národ.
Člověk, jednotlivec, je na rozdíl od národa nadpřirozená bytost. Nemá žádný přirozený cíl, striktně vzato; má pouze nadpřirozený cíl, kterému je podřízen veškerý jeho přirozený život, ať už osobní nebo společenský. Z toho vyplývá, že národ, který existuje pouze v přirozeném řádu, je podřízen jednotlivci, pokud jde o konečnost. Existuje z přírody právě proto, aby jeho jednotlivci mohli vzniknout a aby jim bylo pak umožněno dosáhnout nadpřirozeného cíle, pro který vznikli.

Tato záležitost je nanejvýš důležitá a fašisté udělají dobře, když si ji udrží v paměti, jinak by mohli ohrozit samotné jádro síly své argumentace. Používání slova „totalitní“ je třeba odmítnout, protože je velmi nejednoznačné, zejména pokud není jasně patrné rozlišení, které jsem právě nastínil. Zatímco komunismus je striktně totalitní a popírá, že jednotlivec má nadpřirozený cíl nebo jakákoli práva vůči občanské moci, fašisté se někdy spokojí s blahosklonným přístupem k náboženství, jako by mohli oprávněně tvrdit absolutní totalitarismus, ale velkoryse se ho v případě náboženských praktik vzdají. Pokud by to odráželo jejich skutečný postoj, rozbilo by to celou sílu jejich věci a ospravedlnilo by to obvinění, že se fašismus v podstatě od komunismu neliší. Mějme na paměti, že národní organismus považujeme za větší než jednotlivce, pouze v řádu přírody a k cíli společného dobra, které je třeba chápat ve světle nadpřirozeného osudu jednotlivců.

I přesto, že je toto jasně uvedeno, je používání slova „totalitní“ stále zastaralé, protože vede k ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Nedorozumění. Naznačuje to, že stát ve smyslu občanské moci vládce by si mohl nárokovat právo dělat takové věci, jako je odebrání dětí z rukou rodičů, pokud by to považoval za vhodné, i když rodiče možná neudělali nic, čím by se zbavili svého přirozeného práva vychovávat své děti. Stát si samozřejmě takové právo nárokovat nemůže, protože je protipřirozené ničit rodinu, a proto to nemůže být pro společné dobro. Fašisté nechtějí vznášet žádné takové nepřirozené tvrzení; někdy se však pro zdůraznění nazývají totalitními, což znamená, že si nárokují naprostou autoritu vládnout pro společné dobro. Toto použití slova je obhajitelné; je však příliš náchylné k zkreslování a dokonce i k nevinnému nedorozumění.

Navíc je zamýšlený důraz zcela zbytečný. Zdravá doktrína občanské moci nepotřebuje žádný důraz, neboť spočívá v tom, že vládce má plnou moc pro občanské dobro ze přirozeného zákona. Žádná moc nemůže být plnější než plná, a na tom je nejlepší nechat věc, kromě zvážení toho, co se rozumí občanským dobrem.

V tomto ohledu je třeba poznamenat, že národní organismus není bez vnitřní struktury. Naopak, je organický v celé své hmotě. Láska je jeho životním principem, od manželské a rodičovské lásky v rodině až po vlastenectví, které dává osobnost národu jako celku; a mezi těmito omezujícími projevy vytváří mezilehlé koncentrace všeho druhu a druhu, politické, kulturní a ekonomické, odpovídající potřebám národa nebo potřebám jednotlivců v různých sociálních, ale i subnárodních funkcích. Člověk může být zároveň manželem, voličem v národní i subnárodní politice, lékařem, akcionářem několika společností, golfistou, přírodovědec, milovníkem umění a mnoha dalšími věcmi; a v každé funkci, v některých z nich národního významu a v některých ne, se ocitá spojen s ostatními jednotlivci poutem společné lásky.

Některé organické koncentrace v národě mají tak zásadní význam, že je můžeme přirovnat pouze k hlavním orgánům lidské bytosti, zatímco jiné jsou spíše okrasné. Vládce je tedy jednoznačně hlavou národa, zemědělství a průmysl jsou jeho rukama a doprava je jeho rudou krví; publicita je národním uchem a armáda je ochrannou kůží; policie jsou možná fagocyty a tak dále. Královská akademie je naproti tomu půvabná důlky, žádoucí a sloužící účelu zdraví a štěstí, ale méně naléhavé.

Jelikož je takový život národního organismu, vyplývá z toho, že svoboda pro každého jednotlivce spočívá v tom, že má možnost dosáhnout harmonické rovnováhy mezi všemi aspekty svého života, které jsou mu vlastní s ohledem na jeho obecnou a zvláštní povahu, ať už jsou tyto aspekty individuální nebo společenské, důležité nebo nedůležité. A co víc, příležitost je v této souvislosti třeba chápat v pozitivním smyslu, protože láska je principem společenského života.

Příležitost není pouhou laissez-faire k provedení úpravy, která může být prakticky nemožná, ale společnost musí člověku poskytnout veškeré možnosti a povzbuzení k dosažení harmonie ve všech aspektech jeho života, aby mu v tom nemohlo zabránit nic jiného než jeho vlastní nedostatek lásky.

Příležitost, v jiném smyslu pouhé absence aktivní prevence, by se snad dala nazvat svobodou, ale zdaleka to není svoboda. Například etika poskytuje různá kritéria, pomocí kterých můžeme alespoň přibližně odhadnout, jaká je spravedlivá mzda dělníka za daných okolností.
Tato mzda nemůže být za žádných okolností nižší než mzda, která uživí muže a jeho rodinu v nuzném pohodlí, a bude vyšší, pokud bohatství vytvořené zčásti mužovou prací bude více než dostatečné k tomu, aby poskytlo holou odměnu všem lidským činitelům zapojeným do tvorby bohatství. Liberální teorie však ignoruje spravedlivou mzdu danou etikou a považuje práci za komoditu, kterou lze na trhu práce koupit co nejlevněji; předpokládá, že přirozená mzda vznikne z volné souhry nabídky a poptávky po práci;

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

a toto je teorie mezd, která je ztělesněna v celé dnešní liberální organizaci Anglie, přestože absolutní laissez-faire byla značně omezena sociální legislativou. Za těchto okolností nemusí být čirý nesmysl říci, že dělník má svobodu odmítnout tržní mzdu a požadovat spravedlivou mzdu, že zaměstnavatel má svobodu platit spravedlivou mzdu a tržní mzdu ignorovat. Ekonomové hovoří o mzdové smlouvě jako o svobodné smlouvě a to může mít smysl, stejně jako má smysl říci, že mohu svobodně vylézt na Měsíc. Dělník má svobodu přijmout nespravedlivou mzdu nebo se připojit k nezaměstnaným; v naší svobodné zemi není být nezaměstnaný trestným činem. A stejně tak je zaměstnavatel svobodný platit nespravedlivou mzdu nebo podlehnout volné konkurenci svých konkurentů a přestat plnit svou společenskou funkci zaměstnavatele. Ale ani dělník, ani zaměstnavatel nemohou požadovat nebo naplňovat spravedlnost a přitom dlouhodobě plnit svou společenskou funkci. Proto si ani jeden z nich neužívá svobody.

Svoboda vyžaduje jako své nejnutnější minimum, aby při plnění společenských funkcí mohla být naplňována spravedlnost, neboť spravedlnost má přednost před láskou. Pokud je láska životním principem společenského organismu a nemůže se projevit v pouhé společenské spravedlnosti, pak je zřejmé, že společenský organismus musí být nemocný a svoboda narušena. Svoboda je společenské zdraví, společenské prostředí, ve kterém má jedinec veškeré možnosti a povzbuzení k dosažení harmonie ve všech aspektech svého života.

Toto je pravá teorie svobody a porovnejme ji s falešnou liberální teorií, uprostřed jejíž smrtelné agónie se anglosaská civilizace stále statečně a uboze snaží vzkvétat. Liberální teorie ve své nejlepší podobě neztotožňuje svobodu s laissez-faire; toto ztotožnění bylo přirozeným vývojem teorie, která byla původně méně zjevně falešná. Ve své nejlepší a nejreprezentativnější podobě liberální teorie chápe svobodu jako rovnováhu mezi osobní svobodou jednání a povinnostmi vyplývajícími ze společenské smlouvy, kterou občané mezi sebou uzavřeli v zájmu dobrého pořádku, jejíž podmínky mají být zjištěny s odkazem na veřejné mínění, neboť hlas lidu je hlasem Božím.

Individuální vlastní zájem je jedinou silou, která je uznávána jako působící, a to obyčejný vlastní zájem, když se uvažuje o osobní svobodě, a osvícený druh vlastního zájmu, když se uvažuje o nezbytných omezeních osobní svobody. Láska do tohoto případu vůbec nevstupuje, protože veškerá oběť osobní svobody, která může být nutná kvůli pořádku, je považována za dostatečně vysvětlenou osvíceným vlastním zájmem.

Tato teorie by mohla fungovat velmi dobře, kdyby byli lidé dokonalí. Byla by umělá a ve své formulaci by byla jednoduše falešná, ale nevidím důvod, proč by neměla přinést stejné výsledky jako pravdivá teorie; protože sobecký zájem ve své dokonalosti má stejný cíl jako láska, a to volbu nejvyššího dobra.

Ale nejsme dokonalí. Jsme v podstatě dobří a milující pravdu, ale ne dokonalí; jsme rozhodně pokřivení směrem k sobeckosti, která se nazývá sobectví, což je opak lásky. Toto pokřivení nestačí k tomu, abychom byli od přírody dobří a krásní, ale je to zřetelná a nepopiratelná vada. Nikdo nepopírá ani nemůže popřít její existenci, ať už se drží křesťanské doktríny o pádu, nebo nás považuje za člověka, který se vyvíjí z opic v nadlidi.

Vzhledem k tomu, že je to tak, mohli byste očekávat, že se liberální teorie odchýlí od dokonalého fungování o tolik, ale ne o více, než o kolik se lidstvo odchýlí od dokonalého osvícení ve svém hodnocení vlastního zájmu; a můžete se ptát, jakou lépe fungující hypotézu můžeme očekávat nebo v kterou můžeme doufat v nedokonalém světě. Je velmi hezké mluvit o lásce jako o životním principu společnosti; ale protože fungování teorie lásky bude ovlivněno naším sklonem k sobectví stejně jako teorie osvíceného vlastního zájmu, co z toho získám, když nahradím jednu teorii druhou?

Takové uvažování by mohlo být mylné, ale bylo by nepravdivé, protože teorie lásky je pravdivá, zatímco

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

teorie osvíceného sobectví, co z toho mám, že falešná teorie funguje lépe než pouhá falešná teorie, protože láska jí stále pomáhá; a připouštím, že pravá teorie nebude fungovat tak dobře, jak by měla, protože láska je kontaminována sobectvím. Ale přes to všechno je stále pravda, že liberální teorie je falešná teorie a falešná teorie v lidských záležitostech musí, jelikož jsme nedokonalí, nutně vést v dlouhodobém horizontu ke zkáze. Musí to tak být, vycházejíc z abstraktních principů.

Ale nemusím se spoléhat na abstraktní uvažování. Liberální teorie je s námi dostatečně dlouho na to, abychom mohli pozorovat, jak zhoubný proces skutečně funguje. Když byla poprvé formulována, možná nedokonalost jejího fungování nebyla větší než nedokonalost lidstva. Ve skutečnosti neměla vůbec žádné významné fungování; teprve když teorie našla vyjádření v ekonomické doktríně a v politické akci založené na ní, její fungování se rozrostlo v liberální organizaci společnosti, která nás nyní drží téměř bezmocné ve svém sevření.

Vyjádření čistě teoretické hypotézy liberalismu v ekonomii a v politice na ní založené bylo otázkou uvažování; a toto uvažování bylo začátkem degenerativního procesu. Dokud bylo srdce svobodné potlačit falešnou teorii, nemohly existovat žádné nízkosti než nízkost lidstva; ale uvažování na základě falešné teorie může vést k nízkosti bez omezení. Zpočátku byla údajná rovnováha mezi osobní svobodou jednání a oběťmi pro pořádek možná jen trochu vychýlená na stranu osobní svobody; ale jak si lidé zvykli na tuto falešnou rovnováhu a začali o této záležitosti uvažovat, jejich sobectví snadno našlo výmluvy pro to, aby váhu trochu více vychýlilo ve prospěch osobní svobody. A tak proces pokračoval, až jsme dospěli k nahé laissez-faire, která byla slavnostně prohlášena za nejvyšší ekonomickou a politickou moudrost.

V té době jsme byli otroky falešné teorie, alespoň jako jednotlivci. Nemělo smysl být dobrosrdečný; neomezená konkurence byla na denním pořádku a byla chráněna zákony země a celé organizace společnosti; dobrosrdečný člověk si mohl jen povzdechnout a říct si, že byznys je byznys, že zákony ekonomiky jsou neúprosnými zákony džungle – jez, nebo budeš sežrán.

Lidská přirozenost však zůstávala dobrá a krásná a výsledky laissez-faire byly otevřeně šokující. Jednotlivec s tím nemohl nic dělat, ale společnost jako celek mohla omezit zákon džungle; a tak se stalo, že se lidé obrátili k politické akci, od které dříve požadovali, aby nechala průmysl na pokoji, a vyzývali ho, aby stále více zasahoval prostřednictvím sociální legislativy.

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

Thomas Carlyle - Národní socialista od Williama Joyce

THOMAS CARLYLE se řadí na první místo mezi britskými mysliteli, kteří ho předcházeli a ve svých spisech ukázali některé z hlavních tendencí fašistické filozofie, a mezi nimi Shakespeare a Goldsmith přispěli velkou měrou; ale v celém obrovském rozsahu Carlyleových spisů není nic, co by se dalo považovat za něco jiného než za produkt nacistické mysli. Sám měl ducha nacistické socialistické mysle dávno předtím, než toto jméno existovalo. Jeho slova jsou vždy slovy vlastence. Jeho vášnivá láska k vlasti by v jeho době mohla selhat v testech vlastenectví, protože nemiloval žádnou abstrakci, ale lid; a právě v tom spočívá základní rozdíl mezi starým a novým vlastenectvím. Staré se zabývá myšlenkami a vnějšími rysy: nové se zabývá samotnou realitou lidu a je vlastenectvím, protože je socialismem v jediném čestném smyslu, který lze tomuto termínu připsat.

Účelem tohoto krátkého článku není psát o Carlylovi, kritizovat ho a přidávat k již tak těžkopádné masě zobecnění, které se nevyhnutelně musí proplétat kolem každého velkého spisovatele. Tím méně je naším záměrem diskutovat o tom, co by neopatrní popsali jako „Carlylovu politiku“. Ať se ti, kteří mají přebytek času, pustí do výzkumů, jejichž cílem je prokázat, že velký autor byl whig nebo tory. Ukázat, že byl jedním z nich, by bylo obtížné; ale kromě této obtížnosti by to bylo zbytečné, protože tyto starobylé termíny neimplikují nic, co existuje v dnešní britské politice. Místo toho, abychom se tedy snažili dokázat naši tezi, jednoduše znovu představíme Thomase Carlyla.

Těm, kteří se s ním nemoudře rozloučili, ať ho promluví sám za sebe a jeho slova poskytnou národnímu socialistovi jak inspiraci, tak potvrzení fašistické teorie. Každý zastánce fašistického národního socialismu si je vědom obvinění, které je proti jeho hnutí neustále vznášeno: že se spikne s cílem zničit svobodu. Snad vskutku žádné obvinění není proti národnímu socialistickému vyznání vznášeno častěji.

Při prohlížení stránek knihy Minulost a přítomnost čteme:

> „Svoboda? Pravá svoboda člověka spočívá v tom, že najde, nebo je k nalezení donucen, správnou cestu a kráčet po ní. Naučit se nebo být poučen, jakou práci skutečně konal, a pak s dovolením, přesvědčením, ba i donucením, se pustit do té samé práce. To je pravé štěstí, čest, „svoboda“ a maximální blahobyt. Pokud svoboda není tím, pak se o svobodu moc nestarám.“

Pravděpodobně nikdy neexistovalo jasnější prohlášení, že bez disciplíny je svoboda nemožná.

Stejně tak zde vidíme jasný požadavek na právo jednat. Jak říká Sir Oswald Mosley: „Počátek svobody je koncem ekonomického chaosu. Jak však lze ekonomický chaos překonat bez moci jednat? Ústavní svoboda musí být zachována, ale tato svoboda se vyjadřuje v moci lidu volit parlament a vládu, a tak si zvolit formu vedení, kterou si přeje. Za to nemůže jít.“ Nebo citovat oficiální manifest

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

Britská unie: Fašismus je vedení národa. Není to diktatura ve starém slova smyslu, která znamená vládu proti vůli lidu. Je to diktatura v moderním slova smyslu, která znamená vládu vyzbrojenou lidem s plnou pravomocí k překonání problémů, které musí být vyřešeny, pokud má národ přežít."

Carlyleova doktrína vůdcovství a autority nezahrnuje ani jeden z postojů, které vůči třídě zaujímaly staré strany. Stejně tak se mu protiví snobství a třídní boj. Dlouhé citace lze jen stěží ospravedlnit, pokud nemají mimořádnou hodnotu, ale zde si dovolujeme citovat dlouhou pasáž, protože je jednou z největších, jaké kdy byly v našem jazyce napsány:

> „Dva muže ctím, a žádného třetího. Zaprvé, pracně unaveného Řemeslníka, který s pozemskými nástroji pracně dobývá Zemi a činí ji mužskou. Ctihodná je mi tvrdá Ruka; křivá, hrubá; v níž však spočívá lstivá ctnost, nepopiratelně královská, jako v Žezle této Planety. Ctihodná je také drsná tvář, celá opálená, zašpiněná, s hrubou inteligencí; neboť je to tvář Muže žijícího jako muž."
>
> Ach, ale o to úctyhodnější pro tvou hrubost, a dokonce i proto, že tě musíme litovat i milovat! Těžce prosený bratře! Pro nás jsi měl tak ohnutý hřbet, pro nás jsi měl tak rovné údy a zdeformované prsty: byl jsi naším brancem, na kterého padl los, a naše bitvy byly tak znetvořeny. Neboť i v tobě ležela Bohem stvořená podoba, ale ta se neměla rozvinout; musela stát pokrytá silnými přilnavostmi a znetvořením práce; a tvé tělo, stejně jako tvá duše, nemělo znát svobodu. Přesto dři, dři: jsi ve své povinnosti, ať je kdo chce mimo ni; dřiš se pro naprosto nezbytné, pro každodenní chléb.
>
> Druhého muže ctím, a to ještě výše: Toho, který je viděn dřít pro duchovně nezbytné; ne pro denní chléb, ale pro Chléb života. Není i on ve své povinnosti; usiluje o vnitřní harmonii; projevuje to, ať už činem nebo slovem, skrze veškeré své vnější úsilí, ať už vysoké nebo nízké? Nejvyšší ze všech, když jeho vnější a vnitřní úsilí jsou jedno: když ho můžeme nazvat Umělcem; nejen pozemským Řemeslníkem, ale inspirovaným Myslitelem, který s nebeskými nástroji dobývá Nebe pro nás! Jestliže chudí a pokorní dřou, abychom měli Potravu, neměli by pro něj vznešení a slavní dřít na oplátku, aby měl Světlo, Vedení, Svobodu, Nesmrtelnost? Tyto dva, ve všech jejich stupních, ctím: vše ostatní jsou plevy a prach, které nechává vítr foukat, kam chce."

Důstojnost práce nebyla nikdy vyjádřena věrněji než v těchto řádcích, které samy o sobě prohlašují Carlyla za velkého národněsocialistického myslitele. O stejném tématu napsalo mnoho nespočet socialistických písařů, ale ani jeden z nich se s tímto tématem takto nezabývá. V nejlepším případě je práce prezentována jako útrapa a v nejhorším jako kletba, přičemž jejich obecný postoj je, že práce je účelná a nevyhnutelná nespravedlnost uvalená na člověka, který se musí vykoupit z hanby tím, že za své služby požaduje nejvyšší cenu. Ale jakkoli vysokou cenu dostane, v socialistické filozofii bude pouze „námezdní otrok". Je proto zajímavé číst, co Carlyle říká o motivech hrdinství a výkonu. Píše: „Je pomluvou vůči lidem říkat, že je k hrdinskému činu podněcuje pohodlí, naděje na potěšení, odměnu – cukrová švestka jakéhokoli druhu na tomto světě nebo na onom." I v nejslabším smrtelníkovi je něco ušlechtilejšího.

> Chudý přísahající voják, najatý k zastřelení, má svou čest vojáka odlišnou od výcvikových předpisů a šilinku na den. Nejchudší syn Adamův netouží po ochutnávání sladkých věcí, ale po konání ušlechtilých a pravdivých věcí a po obhájení se pod Božím nebem jako bohem stvořený člověk."

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

> Jak to dělá, i ta nejnudnější dřina se z ní stane hrdina. Velmi křivdí člověku, který říká, že se nechá svést lehkostí. Obtíže, odříkání, mučednictví, smrt, to jsou lákadla, která působí na lidské srdce. Zažehněte v něm vnitřní dobrosrdečný život a máte plamen, který spálí všechny nižší úvahy."

Takovéto názory by nikdy nemohly mít původ ve finanční demokracii nebo u jejích obdivovatelů. Carlyle, jak je třeba poznamenat, zde diskutuje o motivech hrdinství, nikoli pouhé práce. Naráží na kořen starého marxistického dogmatu známého jako pracovní teorie hodnoty a ničí ho. Ukazuje nejjasnější pochopení toho, čemu by Marx nikdy neporozuměl: že tvůrčí intelekt a hrdinské jednání jsou zcela nesouměřitelné s běžnými pracovními procesy; a že v žádném případě nelze nejušlechtilejší a tedy i nejdůležitější lidské úspěchy zařadit do kategorie pouhého mechanického úsilí.

Dalo by se namítnout, že Carlyle pouze představuje člověka jako nerozumného nebo nerozumného tvora. Pokud je to tak, má Carlyle pravdu.

V některých společnostech se hrdinství zmenšuje na nejnižší hranice. V dnešních finančně demokratických zemích je dokonce židovští finančníci odmítáni a nenáviděni, protože by formovalo národní charakter hrdostí požadující národní nezávislost; ale to, že hrdinský motiv může být spíše pravidlem než výjimkou, se ukázalo v Německu a Itálii, kde, ačkoli celým cílem fašistického systému je zlepšit úděl lidí k nepoznání, drtivá většina lidí je připravena obětovat vše, ne pro materiální zisk, ale pro principy, které považují za posvátné.

Náš autor v jedné velmi pozoruhodné pasáži ukazuje skutečný vztah mezi prací a impériem. Když se tvrdí, že Thomas Carlyle byl pouhý socialista, musíme si vzpomenout na propagandu, kterou mezinárodní socialismus po tolik let vede proti imperialismu, a odvolat se na jednu z nejvýraznějších pasáží v díle Sartor Resartus:

> „To je pravda, ty Zlatý Hofrathe," volá profesor jinde, „vskutku příliš přeplněné." Mezitím, jakou část této nepatrné zemské Zeměkoule jste ve skutečnosti obdělali a vykopali, dokud už neroste? Jak hustá je vaše populace v pampách a savanách Ameriky; kolem starověkého Kartága a ve vnitrozemí Afriky; na obou svazích Altajského pohoří, na centrální plošině Asie; ve Španělsku, Řecku, Turecku, Ponuré Tatarii, v Kildare? Jeden člověk, pokud mu půjčíte Zemi za jeden rok, jak jsem pochopil, uživí sebe a devět dalších. Běda, kde jsou nyní Hengisté a Alarikové naší stále zářící, stále se rozrůstající Evropy; kteří, až se jejich domov stane příliš úzkým, se přihlásí a jako Ohnivé sloupy povedou vpřed ty nadbytečné masy nezdolné živoucí Statečnosti; vybavené nyní ne bitevní sekerou a válečným vozem, ale parním strojem a radlicí? Kde jsou? – Zachovávají si svou zvěř?

Je zajímavé si zde všimnout příkladu postoje k aristokracii, který Carlyle opakuje téměř při každé příležitosti. Byl příliš hlubokým myslitelem a nekonečně příliš upřímným na to, aby předstíral, že aristokracie je zbytečná. V průběhu jeho psaní se znovu a znovu jasně ukazuje, že si nedokáže představit žádný lid jednající jako společenství, jinak než pod vedením třídy vůdců. Ale to, co od této třídy očekává, je také velmi jasně řečeno a je v nejostřejším kontrastu s tím, co lidé jeho doby dostávali a co lidé naší doby stále, na velmi krátkou dobu, musí dostávat. Chtěl vybudovat skutečné Britské impérium a tuto touhu jasně vyjádřil svými vlastními slovy:

> „Anglie, zanedlouho na tomto našem ostrově zbude jen malý zlomek Angličanů."

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

> V Americe, v Novém Holandsku, na východě i na západě až k samotným protilehlým bodům, bude existovat saské království pokrývající rozlehlé oblasti zeměkoule. A co tedy dokáže udržet všechny tyto národy pohromadě v podstatě do jednoho, aby se nehádali a nebojovali, ale žili v míru a bratrském soužití? Toto je právem považováno za největší praktický problém, za úkol, který mají všechny možné suverénní mocnosti a vlády vyřešit.
>
> Co toho dosáhne? Parlamentní zákony, administrativní premiéři nemohou. Amerika je od nás oddělena natolik, jak jen ji parlament mohl oddělit. Neříkejte tomu fantasticky, protože je v tom mnoho reality. Zde, říkám, je anglický král, kterého žádný čas ani náhoda, parlament ani kombinace parlamentů nemůže sesadit z trůnu. Nezáří snad tento král, Shakespeare, s korunovanou svrchovaností nad námi všemi jako nejušlechtilejší, nejjemnější, a přesto nejsilnější znamení shromáždění; nezničitelný?“

Z toho samozřejmě nevyplývá, že bychom měli Shakespeara jako fašistického císaře, ale že nejsilnější pouta musí mít ve skutečnosti svou sílu v duchovní kultuře našich lidí, ať už se nacházejí v jakékoli části světa; a v konečném důsledku toto tvrzení neznamená nic jiného, než že chování a osud národů jsou určeny filozofiemi, které zastávají. Být důkladně obeznámen s nejušlechtilejší filozofií znamená konat ušlechtilé činy; být ponížen bastardskou zkažeností negroidních a semitských kultur znamená pro bílého muže zkázu.

Carlyle věděl, že ani smlouvy, ani konference nemohou vést k světové jednotě, po které tolik toužil. Jejího dosažení by bylo možné pouze duchovní jednotou. Jak jsme již napsali při jiné příležitosti: „Kde není kolektivní duch, nemůže být kolektivní bezpečnost.“ Tento zdroj duchovní moci, tato kultura a filozofie však může pocházet pouze ze skutečné aristokracie založené na žádných třídních konvencích, jaké existují ve finanční demokracii. Na druhou stranu Carlyle správně zdůrazňoval souvislost mezi vlastnictvím půdy a mocí ovlivňovat kulturu národa. V knize Past and Present je výstižně řečeno, že „Půda je správným základem aristokracie; kdokoli vlastní půdu, ten je, důrazněji než kdokoli jiný, guvernérem, místokrálem lidu na zemi. Je to v těchto dnech, jako tomu bylo za dnů Jindřicha Plantageneta a opata Samsona, a bude to tak i ve všech dnech. Půda je Matkou nás všech; živí, chrání, těší, s láskou nás všechny obohacuje: kolika způsoby, od našeho prvního probuzení až po náš poslední spánek na jejím požehnaném mateřském lůně, nás všechny objímá, jako by požehnanou mateřskou náručí.“

Carlyle však plně nepředvídal dopady průmyslové revoluce. Jen stěží si dokázal představit den, kdy bude všechno zničeno a zemědělec, farmář i vlastník půdy bude doveden do pozice bídné bezmoci, zatížen řetězy židovské lichvy.

Nepomyslel by si, že by vlastník půdy v této ubohé situaci mohl hrát roli benevolentního aristokrata; neboť pro něj aristokracie znamenala moc a moc znamenala zodpovědnost a službu. „Vysoká třída,“ píše, „bez povinností je jako strom zasazený na srázu; z jehož kořenů se hroutí celá země. Příroda nevlastní nikoho, kdo není zároveň mučedníkem. Jaký je smysl ušlechtilosti, pokud je tato ušlechtilá? Ušlechtilost kdy spočívala v statečném utrpení za druhé, ne v lenosti, která způsobuje, že za nás trpí ostatní.“

V Carlyleově knize se každou hodinou čte pasáže pojednávající o podmínkách jeho doby, které by se stejně tak daly použít i na podmínky naše. Člověk se sotva ubrání otázce, zda se s parlamentem za posledních sto let něco stalo, když čte:

„Parlament se bude muset, s veškerým úsilím, vymanit z hlubokých kolejí nicnedělání a naučit se říkat všem stranám něco poučnějšího než laissez-faire. Pokud se to Parlament nenaučí, co se stane s Parlamentem? Miliony pracujících Angličanů se ptají svých ******ebook converter DEMO Watermarks*******“

Machine Translated by Google

Anglický parlament, především: Můžeš nám vládnout, či nikoli? Parlament se svými výsadami je silný, ale nutnost a přírodní zákony jsou silnější než on. Pokud parlament nemůže udělat tuto věc, prorokujeme, že parlament udělá něco jiného a věci, které tím nejpodivnějším a ne nejšťastnějším způsobem urychlí její provedení – což parlamentu pravděpodobně moc neprospívá! Věc se musí udělat tak či onak."

Jak řekl Adolf Hitler: „Etwas muss geschehen." Nebo jak poznamenal Oswald Mosley: „Výsledek obou systémů dvou velkých organizačních stran státu je nakonec stejný, stabilita zaměňovaná s reakcí a odpor ke změně, spolu s pokrokem zaměňovaným s obstrukční debatou a nezodpovědností výborů, končí stejně chaosem. Oba jsou nástroji k zabránění tomu, aby se věci dělaly, a prvním požadavkem moderní doby je, aby se věci dělaly." Tato pasáž z knihy The Greater Britain ukazuje shodu s Carlylem, která překračuje přesvědčení ve způsob vyjádření.

Z textu našeho autora si můžeme vybrat libovolnou pasáž, která ilustruje jeho nenávist k ubohým materialismus manchesterské školy:

„V těchto složitých časech," píše, „když je hotovost jediným spojením mezi člověkem a člověkem, pracující třídy lidstva svým zmateným, ale velmi důrazným způsobem prohlašují těm, kteří se nenechají ovládat; že musí být pod trestem chartismu, thuggerií, pálení rikšů a ještě černějších věcí než tyto, hotovost jediným spojením; a existuje tolik věcí, které se za peníze nekoupí! Hotovost je velký zázrak, přesto nemá veškerou moc v nebi, ani na Zemi."

Vzhledem ke všemu, co Carlyle napsal, a všemu, co bylo o něm napsáno, by bylo marnivé a troufalé pokoušet se v tak krátkém článku provést úplnou analýzu jeho díla. Bylo by dokonce ukvapené vybírat pasáže z jeho spisů a považovat je za vyznání pouhé politické víry. Právě z tohoto důvodu jsme zvolili jinou a přímější metodu, kdy z jeho rozsáhlého díla náhodně vybíráme pasáže, které nemají být omezeny pojmy pouhé politické doktríny, ale které jsou svým duchem a rozumem vyjádřením nacionálně socialistického myšlení, na které by mohl být každý fašista hrdý.

Pokud by se předpokládalo, že výběr byl narušen zaujatostí, jedinou odpovědí je, že žádná zodpovědná osoba nikdy neobvinila Carlyla z nekonzistentnosti. Filozofii, kterou nacházíme na jedné stránce, nacházíme i na další a tak dále až do konce svazku. Místo abychom předpokládali, že naše původní tvrzení bylo k uspokojení čtenáře prokázáno, měli bychom mnohem raději, aby si důkaz sám vyhledal v dalším studiu Thomase Carlyla, jehož tvrdost a čistota myšlení by měly jít příkladem těm, kteří zastávají ocelové krédo železného věku, které, slovy Mosleyho: „prořezává slovy iluze k dosažení nové reality".

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

William Morris - Národní socialista od Arthura Readea

Postoj anglických socialistů k Williamu Morrisovi již dlouho vyvolává mezi jeho obdivovateli překvapení a zklamání. Byl to muž, jeden z největších 19. století, který na vrcholu moci zanedbal mnoho ze svých dřívějších zájmů a vrhl se do socialistického hnutí. Žádný Angličan stejného kalibru se k němu nikdy nepřipojil.

A přesto v jistém smyslu zůstal v hnutí vždy cizincem a jeho socialističtí kolegové ho tak vnímají. Jeho velikost si občas s obavami uvědomovali, jeho práci a úspěchy jen chválili, ale nikdy mu nedali svá srdce, nikdy ho nepovažovali za jednoho z nich a za svého inspirovaného vůdce. Toto postavení bylo vyhrazeno pro německého Žida Karla Marxe.

Tato skutečnost vrhá značné světlo na rozpaky způsobené Morrisovou přítomností mezi socialisty. Byl s nimi vskutku jednotný v touze skoncovat s ubohou chudobou a s ní spojenými zly a věřil, že socialismus v té či oné podobě nabízí cestu ven. Jeho pohled na život a jeho vize socialismu se však v mnoha zásadních ohledech lišily od pohledu „soudruhů“ a v kostech cítil, že společnost, která se jim doporučí, bude pro něj vězením. Poslušně bojoval s Marxem a svědomitě se ho snažil vstřebat. Dokonce měl chvíle nadšení pro „Kapitál“. Ale nakonec se v něm něco, silnějšího než jeho povrchní já, vzbouřilo. Chtěl revoluci – ano, ale tato marxistická společnost nebyla způsobem života, který odpovídal jeho vizi. Byla pro něj příliš mechanická, příliš abstraktní, příliš městská; příliš kosmopolitní, příliš neanglická.

Mezi Marxovým a Morrisovým pohledem na život existovala vskutku velká propast. Marx byl kosmopolitní Žid, Morris byl jižní Angličan. Marx byl muž studia, Morris muž plenéru a dílny. Marx obklopoval město, Morris vždy snil o venkově zbavené „frkající páry a pístního zdvihu“ a o Londýně „malém, bílém a čistém“. Marx byl nadšenec do strojů, Morris toužil oživit individuální řemeslnou zručnost, která zkrášlila Anglii. Marx byl materialista s vizí mechanizované společenské organizace, Morris byl básník, a jako takový trochu anarchista. Marx kázal třídní nenávist a občanskou válku. Morrisovo srdce toužilo po společenství. „Společnost je nebe a nedostatek společenství je peklo: společenství je život a nedostatek společenství je smrt! A skutky, které na zemi činíte, činíte pro společenství.“

Morris tedy, ať se snažil sebevíc, nikdy nebyl v srdci marxistou. Kosmopolitismus, ať už mezinárodního socialismu nebo mezinárodních financí, byl pro něj anathemou. Nejen jako snílek snů se zrodil ze své doby, ale také jako socialista. Jako socialista byl předchůdcem něčeho, co bylo stále v lůně času. Jeho duchovní spřízněnost směřovala k hnutí, které vzniklo a nabralo na síle až po jeho smrti. Jeho skutečné místo není mezi marxisty, ale mezi národními socialisty.

Morris byl muž silných vášní a žádná v jeho životě nebyla silnější ani trvalejší než jeho vášeň pro Anglii. S jakou láskou a pochopením píše o jejím vnějším vzhledu.

„Země je malá, příliš uzavřená v úzkých mořích, jak se zdá, než aby měla mnoho prostoru pro rozrůstání se do obrovských rozměrů; nejsou zde žádné velké pustiny, které by svou bezútěšností ohromovaly, žádné...“

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

velké samoty lesů, žádné hrozné neprošlapané horské stěny: vše je odměřené, smíšené, rozmanité, snadno přecházející jedno v druhé; malé říčky, malé pláně, rychle se zvedající, měnící se vrchoviny, to vše obklopené krásnými, uspořádanými stromy; malé kopce, malé hory, lemované zdmi ovčích stezek: ani vězení, ani palác, ale slušný domov."

Stejné láskyplné uznání prostupuje krásnými popisy anglické krajiny v úvodech, měsíc po měsíci, k povídkám „Pozemský ráj" a je neustálým doprovodem snu o obnovené a probuzené Anglii, který je tématem „Zpráv odnikud" a dodává takovou barvu a záři „Snu o Johnu Ballovi". Morrisův socialismus byl skutečně do značné míry inspirován touhou zachránit nebo znovuobjevit staré anglické hodnoty, slávu její architektury, krásu její krajiny, individuální řemeslnou zručností, která dělala řemeslníky i z jejích nejskromnějších lidí, charakterem jejích lidí „sice venkovské a úzkoprsé, ale vážné, pravdomluvné a s jednoduchými návyky". V odlehlém koutě horní Temže, jak jednou řekl publiku v Birminghamu, právě viděl půl tuctu „maličkých vesnických kostelů, z nichž každý je krásným uměleckým dílem. Jsou to díla temžských venkovských hlupáků, jak byste nás nazvali – nic velkolepějšího. Kdyby je nyní navrhovali a stavěli stejní lidé, nemohli by vytvořit nic lepšího než obyčejné, prosté malé nekonformní kaple, které člověk vídá roztroušené po nových čtvrtích. Tomu odpovídají..." A o Westminsteru napsal, že „autoři tohoto velkého eposu po sobě nezanechali žádná jména. Neboť ve skutečnosti to není dílo nikoho jiného než lidí jihovýchodní Anglie. Bylo to dílo neoddělitelné vůle skupiny lidí, kteří pracovali tak, jak žili, protože nemohli dělat jinak..." Najít v moderním životě nějaký ekvivalent tohoto úspěchu, ducha dřívější, šťastnější Anglie – to byla hybná síla Morrisova socialismu.

Jeho skutečné místo je tedy v socialismu, který přestal být kosmopolitní a stal se národním. A jelikož je prosáklý středověkem, cítil by zvláštní zájem o všechny tyto aspekty národního socialismu, které připomínají středověké řemeslné cechy. To, že by korporátní stát zakládal občanství nejen na územním základě, ale na aktivním členství ve velkém cechu dělníků, by se mu zdálo jako nejvyšší zdravý rozum.

Vskutku by litoval, že jednotliví řemeslníci středověku byli do značné míry nahrazeni inženýry a techniky. Měl by však pocit, že uznáním důležitosti organizovaných dělníků jako takových se korporátní stát inspiroval správnou myšlenkou.

Politika byla příliš dlouho oddělena od potřeb a tužeb obyčejného člověka a ponechána ve specializovaných rukou právníků, darebáků a litovatelů, jejichž monopolů se rozzlobený lid ve „Snu o Johnu Ballovi" tak dychtivě zbavuje. Ve „Zprávách odnikud" jsou komory parlamentu pouze zajímavou relikvií. Anglie je řízena Angličany a pro Angličany a přestala být pěšákem finančních zájmů, které dnes manipulují její stranickou politikou ve Westminsteru.

Dalším rysem národního socialismu, který by Morris bezvýhradně schvaloval, je jeho důraz na zásadní význam zemědělství. Morris, stejně jako dnešní národní socialisté, si šťastnou společnost představoval nikoli v pojmech velkých měst, ale jako společnost převážně zemědělskou. Půda je pro něj vášní. „Země, její růst a její život! Kéž bych mohl říct nebo ukázat, jak ji miluji!"

Ale ne jen jako něco, o čem se píší básně. Také jako něco, co se pěstuje a živí silnou rasu. Jedním z nejkrásnějších pohledů na světě pro Morrise byly „zeleně rostoucí akry s počátečním růstem" a v jednom ze svých dopisů hovoří o srpnu s jeho zlatou úrodou.

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

pole, jako nejlepší ze všech měsíců pro poznávání anglického venkova. „Zprávy odnikud“ má půvabnou vinětu sekáčů pracujících v údolí Temže, všichni vesele odění, takže louka vypadala jako obrovský záhon tulipánů. „Všechny ruce pracovaly záměrně, ale dobře a vytrvale, i když byly hlučné veselými rozhovory jako háj podzimních špačků.“ Krajina už dávno nebyla opovrhována, zanedbávána a nudná. Jinde píše: „Chci, aby město bylo naplněno krásou krajiny a krajina inteligencí a živým životem města.“

Morris by vskutku s nadšením podpořil celou doktrínu, která se skládá z názvu ekonomické autarkie. Chápal romantiku a užitečnost obchodu a představoval si, jak se pod starým Londýnským mostem šlehají zelené vlny.

> „Několik kýlů nesoucích levantské hole, vyřezané z
> tisového dřeva na spáleném kopci, a špičaté džbány,
> které řecké ruce pracně naplňovaly, a ceněné chabé koření
> z dalekého moře, florentské zlaté látky a yprské tapiserie
> a látky z Brugg a sudy z Guyenny.“

Některé krásné a vzácné věci je nutné nutně získávat obchodem. Nebýt moderní ekonomické doktríny o životě z vlastního exportu, o obětování všeho „příznivé obchodní bilanci“, nechoval nic než opovržení. Základem a tajemstvím šťastného života pro něj bylo vyrábět věci z vlastní půdy. Klasický výraz tohoto pocitu lze nalézt v jeho popisu života mužů z Burgdale v onom ušlechtilém románku „Kořeny hor“. Ve „Zprávách odnikud“ se Anglie osvobodila od závislosti na obrovském zahraničním obchodu a nalezla štěstí a značný blahobyt z vlastních zdrojů.

Další spojení mezi národním socialismem a Morrisem lze nalézt v Morrisově filozofii Kraft durch Freude (Síla skrze radost). To se úzce shoduje s Morrisovým učením o radosti z práce. Velká část běžné socialistické propagandy se snaží prezentovat práci jako kletbu. To je od Morrise na míle vzdálené. „Snažil jsem se představit si, co by se mnou stalo,“ píše, „kdyby mi byla zakázána moje běžná každodenní práce; a věděl jsem, že bych zemřel zoufalstvím a únavou.“ On však zastával názor, že „žádná práce, kterou nelze dělat s potěšením, nestojí za to dělat,“ a svým socialismem se snažil zajistit, aby si všichni jeho kolegové také mohli vybrat práci, která se jim líbí, a milovat ji stejně jako on. O venkovských hlupácích z Temže, o kterých se již zmiňoval, napsal: „Byla doba, kdy každý, kdo něco vyráběl, vyráběl kromě užitečného zboží i umělecké dílo a dávalo mu to ‚potěšení ho vyrábět‘. Ať už pochybuji o čemkoli, o tom nepochybuji.“ A s odkazem na současnost říká: „V řádně uspořádaném společenském stavu by měl být každému člověku ochotnému pracovat zajištěn: Zaprvé, čestná a vhodná práce; Zadruhé, zdravý a krásný dům; Zatřetí, plný volný čas pro odpočinek mysli i těla.“ Jak daleko jsme od toho dnes! Když se dívá z okna na Hammersmith, slyší „křik, jekot a veškeré ponížení, které se valí na slavný jazyk Shakespeara a Miltona“ a vidí „brutální, bezohledné postavy a tváře, jak procházejí kolem“. „Vím ze svých vlastních pocitů a tužeb, co tito muži chtějí, co by je zachránilo před touto nejnižší hloubkou barbarství: zaměstnání, které by posílilo jejich sebeúctu a získalo chválu a sympatie jejich bližních, a obydlí, do kterých by mohli s potěšením chodit, prostředí, které by je uklidňovalo a povznášelo; rozumná práce, rozumný odpočinek.“ Nevěří v přehnanou specializaci – člověk by měl být schopen věnovat se mnoha různým věcem. A potěšení lze nacházet v namáhání a úsilí stejně jako v jemnější a rafinovanější práci. „Zprávy odnikud“ obsahují temperamentní

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

popis skupiny mužů energicky opravujících silnice a jejich potěšení z toho a slovo lítosti nad tím, že hrubé práce je v těchto utopických dobách stále vzácnější.

Dalším styčným bodem mezi Morrisem a národním socialismem je jeho vášnivá touha, aby se národ vrátil ke svým vlastním kořenům. Od začátku do konce byl velkým severoevropanem. Možná se hádal s Hitlerovým důrazem na rasu, jako by byl přehnaný, ale nenáviděl kosmopolitismus, který tento důraz vytvářel, a byl hluboce severský v srdci. Ačkoli miloval všechny prvky, které formují anglický charakter a příběh, měl zvláštní náklonnost k těm severským. Ačkoli tedy jako vypravěč plně zohledňoval klasické a keltské kořeny, z nichž i my čerpáme krev a sílu, a s láskyplným nadšením převyprávěl jejich ságy, přesto právě kolem severské ságy tryská jeho největší nadšení, a zejména kolem islandské ságy, kterou tak ostře a dojemně napsal v „Básních cestou“. Její neznámí autoři našli „kouzlo, jímž se rozplynula mlha strachu“ a k nim se Morris obracel ve stresech svého vlastního života a zpětně mohl říct: „Vždyť jste mi pomohli v mé nouzi.“ To, že se muži o těchto příbězích nedozvěděli, mu způsobovalo fyzickou bolest, a když je převyprávěl ve svém „Sigurdovi Volsungovi“, nešetřil veškerou svou sílu. Dvakrát navštívil Island a začal ho považovat za jakousi Svatou zemi našeho rodu.

Naše dnešní oslabená Anglie by mohla s výhodou dýchat oním inspirativním tonizujícím vzduchem.

I z tak letmého pohledu je zřejmé, že Morrisova spřízněnost s nacistickým socialismem je velmi nápadná. Jeho pravděpodobnou kritiku si není těžké představit.
Byl to velký básník a v básníkovi je vždycky něco z anarchisty. Nejméně přitažlivé na národním socialismu by pro něj byl velký důraz, který obvykle klade na stát. V tomto ohledu mohou mít národní socialisté pravdu; je alespoň jisté, že v období velké krize a přechodu, kdy se vytvářejí a zkoušejí nové formy, je silné jednotné velení nezbytné pro přežití. Vždy však existuje nebezpečí, že vysoce centralizovaná organizace, protože je nezbytným prostředkem pro sociální zdraví v dobách napětí, může přetrvávat a stát se cílem sama o sobě v dobách, kdy je zapotřebí větší svobody. Národní socialismus se s tímto nebezpečím dokáže vypořádat, pokud a až nastane. Mezitím není špatné nechat se připomenout tak silným předchůdcem, jako je William Morris, že za jinak stejných podmínek by se národní socialismus, jakmile jsou nové formy, které vytvořil, pevně etablovány a konsolidovány, měl zaměřit spíše na menší než větší vměšování státu.

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

Židovský mýtus od „Skeptika“

Na výroční schůzi Britské asociace v Nottinghamu v září 1936 pan...
H. G. Wells hovořil o historické pravdě ohledně role Židů v náboženském myšlení, kterou podle něj značně přehnali. Když pan Wells pronesl svůj projev, Židé ze všech společenských vrstev se k němu přidali a mnoho nežidovských veřejných osobností přimělo k odmítnutí názorů pana Wellse. Hlavním argumentem Židů v jejich odpovědích bylo – jak tomu bylo od počátku – že hebrejští proroci učili lidstvo monoteismu.

Velkým problémem je, zda lze toto hebrejské tvrzení prokázat na základě klínopisných dokumentů a klasických autorů, kteří se shodují s obdobím hebrejských počátků a židovského království v Palestině.

Je mimořádné, že všechny výše uvedené zdroje dokazují pravý opak těchto tvrzení.

Egyptské dokumenty ze Střední říše (1750-1350 př. n. l.) za vlády dvou Amenhotepů nepochybně ukazují, že kolem roku 1400 př. n. l. Achnaton a jeho dvůr provedli náboženskou revoluci zavedením monoteismu jako státního náboženství. Fakta jsou pečlivě popsána v Cambridgeské starověké historii.

Důkaz latinského historika Justina, že původ Židů pocházel z Damašku, je nyní více než potvrzen dopisy z Tell-Amarny. Tato korespondence ukazuje, že po mnoho staletí byl Kanaán pouhou egyptskou pohraniční provincií, o jejíž vlastnictví Chetité často bojovali. Jazykem korespondence byla babylónština.

Tyto dopisy z Tell-Amarny jsou dále osvětleny chetitskými archivy z Boghaz-Keuy.
Oba zmiňují třídu lidí jménem Habiru, třídu otroků. Učenci židovského původu ve všech zemích popírají, že by Habiru měli cokoli společného s Hebrejci. V dopisech z Tell-Amarny jsou zajímavé detaily. Šest dopisů adresovaných egyptskému faraonovi pochází od jistého Abdi-hiby, místodržitele Urusalimu (Jeruzaléma). Domnívám se, že toto Abdi-hiba je egyptský přepis samotného jména Abraham, v každém případě rodáka ze Sýrie, zatímco Starý zákon uvádí Abrahama z Uru Chaldejského. Abdi-hiba je těžce zasažen Habiru (kolem roku 1400 př. n. l.). V dopise za dopisem žádá Egypt o vojenskou pomoc. „Králi, mému pane, mému slunci Abdi-hibo, tvému služebníku, k nohám krále, mého pana, sedmkrát a sedmkrát padám. Je to pomluva, co proti mně tvrdí. Hle, nejsem žádný princ... Hle, ani můj otec, ani moje matka mě na tomto místě neupevnili; paže mocného krále mě dovedla do domu mého otce.“

...

V dalším dopise s žádostí o pomoc píše faraonovi: „Habiruové dobývají královy pevnosti... všechny zahynuly. Kéž král, můj pane, pošle své zemi pomoc.“

Starý zákon nezná žádná z těchto ani následných faktů, nic o velké světové válce, která byla vedena mezi Ramessem II. (1292-1225 př. n. l.) a Chetity z Kádeše, kde se všechny tehdejší organizované státy přidaly k jedné nebo druhé ze dvou válčících stran.

O králi Davidovi nebo Šalomounovi se v žádném zdroji nezmiňuje ani slovo, s výjimkou ústního podání.

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

Starého zákona, sepsaného o mnoho století později, pravděpodobně během babylonského zajetí, tedy po roce 585 př. n. l. Skutečnost, že se o nich v žádném zdroji nezmiňuje, nutně nevylučuje možnost jejich existence a přibližnou pravdivost příběhu; tím spíše, že země, která se o Sýrii a Palestinu nejvíce zajímala, Asýrie, byla tehdy v zatmění, tedy kolem roku 1000 př. n. l.

Následující klínopisné důkazy vyvolávají otázky ohledně původu jména Jahur-Jehova. Starozákonní tradice o židovském původu jména je dobře známá. Aramejské nápisy nalezené v Zinjirli (střední údolí Eufratu) však jasně ukazují, že v době invaze Tiglat-Pilesera III. (740 př. n. l.) do země Sam'al existovalo malé nezávislé království Y'di, které se skutečně jmenuje Yaudi. Tato dynastie Y'di byla zřejmě založena v 8. století př. n. l. Kr., jehož nástupcem se stal Parra I., jenž zanechal nápis svému bohu Hadadovi. Proto se ukazuje, že král Azrian z Yaudi, který byl až do objevení tohoto aramejského nápisu ztotožňován s Azariášem z Judy (2. Královská, xv.), patří ke střední eufratské dynastii. Toto odhalení také způsobilo velký rozruch ve starozákonním příběhu.

V celém období vojenské moci Asýrie, od Ašurnatsirpala II. (884-860 př. n. l.) až do konce Asýrie (612 př. n. l.), se Asyřané zmiňují o jednom samařském a judském králi. Je zvláštní, že se nezmiňují o Izraeli a Kanaánu. Byla to malá knížectví, která vždy platila vazal Asýrii i bližšímu Damašskému království. Během svých 35 let moci Šabuánasar III. (859-824 př. n. l.) čtrnáctkrát napadl Sýrii a Palestinu. Zmiňuje nejméně pět invazí, během nichž odvedl obyvatele Palestiny do Asýrie. Tiglatpileser IV. (745-728 př. n. l.), Sargon II. (722-705 př. n. l.), Sanherib (705-682 př. n. l.), Azarchadon atd. všichni postupně několikrát napadli a zpustošili Sýrii a Palestinu a odvedli obyvatele do Asýrie a Babylonie. Stejně jako egyptský král Amenhotep IV. zpíval Zoroaster hymny Slunci a Ahuramazdovi, nejčistší formě monoteismu od začátku 8. století př. n. l.

Jediný bůh Ahuramazda, zdroj dobra a čistoty, přežil i po – a pravděpodobně díky – mučednické smrti samotného Zoroastra. Důkazem je, že Achajmenovci (od roku 548 př. n. l.) přijali Ahuramazdu za svého jediného boha. Nyní lze dokázat, že Zoroaster žil v první polovině 8. století př. n. l. Národy Sýrie a Palestiny rozptýlené po celé Asyrské říši v důsledku deportací si jistě nebyly zcela nevědomé monoteistické doktríny Zoroastra.

Starý zákon říká, že Nabu-kudur-utsuri (Nabukednezor) ze Starého zákona, babylonský král, odvedl židovský lid do zajetí (kolem roku 555 př. n. l.). V babylonských textech o tom není žádný záznam. Ale za předpokladu, že je to pravda, což s největší pravděpodobností je, by židovští zajatci v Babylonu, zejména po zničení jeruzalémského chrámu, přirozeně tíhli k hlubšímu zamyšlení. Zoroastriánské náboženství tam muselo být poměrně rozšířené.

Existují důkazy o tom, že západní Asii hluboce otřásl naprostý pád Asýrie (612-606 př. n. l.) a vzestup árijských ras, které víceméně uctívaly Zoroastra. Myšlenka jednoho boha musela proniknout i mezi tak konzervativní národy, jako byli Babyloňané. Nabunaid (553-538 př. n. l.), poslední babylonský král, si byl vědom rostoucího tlaku a snažil se nebezpečí předejít.
Pod tou či onou záminkou shromáždil do hlavního města všechny modly z různých babylónských měst a sochy místních bohů. Tento čin vyvolal obrovskou nespokojenost mezi místními kněžími a obrovským počtem jejich stoupenců. To je pravděpodobně jeden z důvodů, proč babylónská armáda nekladla odpor, když Kýros tiše vstoupil do města (538 př. n. l.) a ukončil Babylonskou říši.

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

Starozákonní tradice praví, že Kýros propustil židovské zajatce. Myslím si, že tento pohodový Peršan se vůbec nestaral o lidi ve městě, pokud dostával tribut. Můj názor je, že židovský monoteismus byl do Palestiny přinesen babylonskými zajatci. Kritický přehled Ezdráše 1 a dalších kapitol v Paralipomenonech je náchylný k takové interpretaci. Rasové povědomí mezi Židy rostlo – pokud vůbec před velkým rozptýlením v roce 71 n. l. – v důsledku zajetí v Babylonu. Zkušenost dokázala, že příliš mnoho bohů lidstvo nezachránilo. Větší pravděpodobnost vykoupení byla skrze uctívání jednoho všemohoucího boha.

Vědce velmi mátlo, že po celé helénistické období byla mezi Židy běžným komunikačním prostředkem řečtina. Samozřejmě existoval Sanhedrin a kněží. Hlavní řečí semitských domorodců se zdá být lidová aramejština. Nelze zjistit, zda židovští kněží mezi sebou mluvili hebrejsky.

Cicero je bezpochyby nejinteligentnějším a nejspravedlivějším státníkem Římské republiky. Ve světě naprosté korupce a prostopášnosti je sám s Catonem, proti kterému nebylo vzneseno žádné obvinění z úplatkářství ani pochybení. Jeho spisy dokazují rozsah jeho intelektuálních schopností a uvažování. Mezi stovkami konzulů a prétorů je jediným konzulem, který se vrátil z Kilikie s čestnou pověstí. Cicero je vznešený politický myslitel, spravedlivý a čestný. Je velmi objektivní, pokud jde o cizí národy. Psal o lehkovážnosti Řeků, o otroctví Lydů, ale nikdy žádného z nich nenazval nepřáteli Bornu. Pouze Židy znovu a znovu nazývá „našimi nepřáteli“. Sequitur auri ilia invidia Iudaici.

Další věcí je obvinění ohledně židovského zlata... Cum aurum Iudaeorum nomine quotennis ex Italia et ex omnibus nostris provinciis Hierosolymam exportari soleret. — Pokud jde o zlato, které do Jeruzaléma vyvážejí Židé z Itálie a ze všech našich provincií. . . . Huic autem barbarae superstitioni resistere severibatis, multitudineum Iudaeorum flag-rantem non numquam in contionibus prae re publica contemnere gravitatis summae fuit. — Ale odolat této barbarské pověrce bylo činem důstojnosti, odsoudit množství Židů, když byli často považováni za nejmoudřejší skutek ze strany Židů, zájmy republiky.

... Non enim credo religionem et Iudaeorum et hostium impedimenta. — Náboženské vyznání Židů, našich nepřátel, nebylo překážkou. . . atd. atd.

Tato Cicerova řeč je pravděpodobně jedním z nejkrásnějších a nejvlastenečtějších latinských děl; za posledních padesát let však v této zemi z pochopitelných důvodů nebylo vydáno žádné školní vydání pro veřejné školy a univerzity. Z téhož důvodu také nebylo vydáno žádné dílo Tacitových Dějin . Tacitus (Annalium.il.85) zmiňuje, že za císaře Tiberia vydal senát dekret zakazující egyptské a židovské bohoslužby a vyhánění 4 000 židovských osvobozenců z Říma na Sardinii, přičemž zbytek měl Řím okamžitě opustit.

Tacitus v jedné pasáži dokonce uvádí, že v nejúspěšnějším období židovského království (století př. n. l. a do zničení Jeruzaléma Titem v roce 70 n. l.) Židé uctívali ve svém chrámu oslí hlavu. (Tacitus: Historiarum V. 2-5).

Horatius a Juvenal o nich mají co říct. Konstantin, takzvaný Veliký, se dopustil hrůzy, když na prvním nicejském církevním koncilu v roce 325 n. l. povolil kanonizaci Starého zákona. Po dobu asi jedné nebo dvou generací se Židé stali velmi populárními v celém křesťanstvu jako synové proroků. Sotva však uplynulo století (tj. od začátku pátého století), než bylo jejich masám nařízeno opustit Konstantinopol a Alexandrii.

Není pochyb o tom, že Židé s úmyslem pomstít se „křesťanstvu“

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

sehráli značnou roli v organizaci islámského hnutí. Přesto je velmi zvláštní, že navzdory službám, které Židé prokázali, na ně první chalífové vnukli děsivý fanatismus.
Arabové jako „lidé Knihy“ nikdy nenutili křesťany přijmout islám, s výjimkou formálního pozvání. Ale až do abbásovských chalífů (850 n. l.) islám neuznával Židy jako monoteistické.
Celé židovské komunity v levantských oblastech byly nuceny ke konverzi a muži byli zahnáni do předních řad islámských armád.

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

Muslimský svět a Palestina od A. Yusufa Aliho

Britská politika v Palestině po VÁLCE 20. století je trvalým bolákem ve vztazích mezi Velkou Británií a muslimským světem. Nedorozumění, která vyvolala, byla ve 20. letech 20. století dost závažná – ve 30. letech 20. století bylo horko, které vyvolala, tak obrovské, že hrozilo nebezpečí exploze. A v tomto milostivém roce 1938 se světová situace zhoršila tak rychle, že si nikdo nemůže dovolit ignorovat Palestinu jako důležitý faktor pro budoucí mír ve světě. Britské úřady si matně uvědomily svou nemožnou situaci a během dvou let vyslaly dvě komise, aby jim pomohly problém vyřešit. Co si však neuvědomily, je síla muslimského cítění a nezpochybnitelné základy, na kterých je toto cítění založeno.

Není pravda, že se o tuto otázku zajímají pouze arabské země. Každý týden indické noviny přinášejí zprávy o setkáních v různých centrech země, kde se vyjadřuje soucit s Araby a žádá se Velká Británie o změnu její politiky v Palestině.

O tuto otázku se nezajímají jen muslimové, ale i hinduisté. Byl oslavován již více než jeden Den Palestiny, na který byly proneseny silné projevy. Jako prostředek k vyvíjení tlaku na úřady byl navržen hidžrat (dobrovolný exil) a nespolupráce s vládou. Jávští muslimové pod nizozemskou svrchovaností projevili stejný zájem a způsobili své vládě velké rozpaky. Ve francouzských muslimských koloniích palestinský pocit podstatně přispívá k velmi složitým problémům, kterým musí francouzská koloniální politika čelit. A je jen přirozené, že i v samotných arabských zemích nachází silný projev pocit soucitu s jejich arabskými bratry a rozhořčení proti represím a bezprávím, které se v Palestině praktikují.

Jemenský princ Sajful Islam se svou korunovační delegací v roce 1937 veřejně vyjádřil své hluboké city a city svého lidu na setkáních v Londýně. Na recepci, které se zúčastnili různí členové diplomatického sboru, řekl: „Všichni muslimové světa sympatizují s Araby z Palestiny a neustanou, dokud nebude palestinská otázka vyřešena bez újmy na občanských právech Arabů.“ A Jemen od té doby nemlčí, ale vynakládá různé snahy, aby navrhl řešení.

Irák byl ještě naléhavější. Současný irácký premiér učinil prohlášení, která byla v některých kruzích kritizována jako „zjevné nerozvážnosti“. Pokud se jednalo o nerozvážnosti, byly alespoň inspirovány skutečnou obavou, aby britské veřejné mínění nebylo v Palestině svedeno k dalším chybám. Předpokládá se, že jeho nedávná návštěva Londýna (na podzim 1938) měla za cíl především představit nějaké rozumné řešení palestinské otázky a byla reakcí na velmi silné pocity v této otázce, které panují mezi jeho vlastními lidmi v Bagdádu. Transjordánsko, jako soused a v některých ohledech součást stejné zeměpisné oblasti, má samozřejmě o tuto otázku hluboký zájem. Saúdskoarabský král Abd al-Azíz ibn-Saúd dosud zachovává diplomatické mlčení, ale jeho poddaní, vášnivý Ikwan, patří pravděpodobně k nejdůležitějším arabským skupinám, které sledují události v Palestině s více než platonickým zájmem.

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

Sýrie se nachází v porodních bolestech své nové svobody jako suverénní arabský stát a arabský pohled na Palestinu není nikde palčivějším tématem než v Damašku. Historicky i geograficky je Palestina součástí Sýrie a palestinské povstání se těší v rodící se syrské republice nejsrdečnějším sympatiím a podpoře. Velký muftí Jeruzaléma je uprchlíkem v jednom ze států, které tvoří Sýrii – Damašek byl a je jedním z nejdůležitějších center podpory arabské věci v Palestině. V Bludanu (nedaleko Damašku) se konal více než jeden mezinárodní muslimský kongres. Poslední z takových kongresů se konal v Káhiře v říjnu 1938. Zúčastnili se ho muslimští členové zákonodárných sborů z různých zemí. Kongres se zavázal k obraně Palestiny, k ustavení národní vlády v zemi a k opuštění neproveditelné myšlenky židovského národního domova v Palestině. Mezinárodní setkání žen, které podporovaly arabskou věc v Palestině, se konalo v Káhiře pod vedením paní Sharawyové bezprostředně po parlamentním kongresu. Egypťané, jak lid, tak i jejich náboženští a parlamentní vůdci, jsou pro tuto věc z celého srdce. A Egypt je intelektuálním centrem arabsky mluvícího světa.

Takže máme prakticky jednomyslný hlas muslimského světa v odporu proti židovským ambicím v Palestině. Křesťané v arabských zemích jsou v této záležitosti také zcela jednotní se svými muslimskými bratry. Není přehnané říci, že celý Blízký východ je touto otázkou rozhořčen a celý muslimský svět s ní sympatizuje a spolupracuje.

Tyto státy postupně nabývají na moci a významu. Jejich ambicí je vytvořit kompaktní blok a k dosažení tohoto cíle byla sjednána řada smluv. Írán a Turecko se k některým z těchto smluv připojily. Má smysl odcizit tak důležité prvky obyvatelstva západní Asie a severní Afriky, aby se uskutečnila Balfourova deklarace, která sama o sobě byla v rozporu se sliby danými Arabům? Pokud by měly být splněny židovské požadavky, porušili by podstatnou část samotné Balfourovy deklarace, neboť dopis pana Balfoura lordu Rothschildovi, zveřejněný 2. listopadu 1917, obsahoval níže kurzívou vyznačená slova:—

> „S příznivým vnímáme zřízení národního domova pro židovský lid v Palestině a vynaložíme veškeré úsilí k usnadnění tohoto cíle, přičemž je jasné, že se nesmí dělat nic, co by mohlo ‚poškodit občanská a náboženská práva stávajících nežidovských komunit v Palestině‘.“

Deklarace byla nejednoznačná a v rozporu s britskou dobrou vírou vůči Arabům. V praxi se ukázala jako neproveditelná a značně poškodila britskou prestiž v muslimském světě. V současné době je to trvalý problém světové politiky a pravděpodobně se v budoucnu stane plodnou příčinou mnoha nepokojů a rozruchu. Nepřátelé Anglie v ní nacházejí slibné pole pro svou propagandu a v době krize nebo nebezpečí pravděpodobně nepromeškají své příležitosti. Inteligentní a dobře poučená veřejnost by se jistě důrazně postavila proti takové fraškovité politice.

Doposud jsme se zabývali pouze otázkami politiky. Pojďme se na tuto záležitost podívat jako na otázku spravedlnosti. Jeruzalém a Svatá země nejsou posvátné jen pro Židy; jsou ještě posvátnější pro křesťany a muslimy. Ústřední událost při založení křesťanství se odehrála v této zemi. Urasdžid al-Aksá je v Koránu výslovně zmíněn jako posvátné místo (xvii. 1, 5 a 7). Po 1868 let, od zničení Chrámu Titem v roce 70 n. l., byli Židé vyhnáni ze země. Po 2500 let (od babylonského zajetí)

Židé neměli v zemi žádnou nejvyšší moc. Po dobu zhruba šesti století (od doby Jozua, 1254 př. n. l., do dobytí Jeruzaléma Nebukadnesarem, 587 př. n. l.) se snažili vládnout smíšenému

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

obyvatelstvo, ale byli mezi sebou rozděleni. Jejich skutečná moc trvala sotva dvě generace, a to za vlády Davida a Šalomouna (1055 až 977 př. n. l.). V žádném případě netvořili většinu v populaci, kterou tvořili Filištíni (po nichž se Palestina nazývá) a různé arabské kmeny, jako byli Edomité, Amalekiti, Moábci atd. Židé se v zemi vyskytovali jen přerušovaně a pouze jako menšina.

Je za těchto okolností spravedlivé hovořit o Palestině jako o zemi Židů? Správněji by se dalo tvrdit, že je součástí Džazírat-ut-Arab, arabského ostrova téměř ohraničeného Středozemním mořem, Rudým mořem, Arabským mořem, Perským zálivem a údolím Eufratu a Tigridu.
Ekonomicky se Arábie, pokud se někdy prosadí, může uživit pouze z úseků úrodného pobřeží, které obklopuje její písečné pouště. Z právního hlediska mandát, který Británie drží nad Palestinou, nečiní z Palestiny britské území ani neopravňuje Británii k nakládání s touto zemí, jak se jí zlíbí. Je správcem „nezávislého národa“ a její funkcí je „poskytovat administrativní poradenství a pomoc“, nikoli rozdávat část svého území cizincům nebo si ji ponechat pro sebe. Pakt Společnosti národů (článek 22) v souvislosti s Palestinou a Sýrií říká: „Některá společenství dříve náležející k Turecké říši dosáhla stádia vývoje, kdy jejich existence jako nezávislých národů může být prozatímně uznána, s výhradou poskytování administrativního poradenství a pomoci ze strany mandátníka, dokud nebudou schopni obstát samostatně. Přání těchto společenství musí být při výběru mandátníka hlavním hlediskem.“

Jednomyslným přáním většiny původního obyvatelstva Palestiny, tj. téměř všech obyvatel kromě nedávno dovezeného cizího elementu, je, aby Palestina byla prohlášena za suverénní a nezávislý stát. V boji za tento cíl podstoupila obrovské oběti a velkoryse prolila svou krev. Jedinou čestnou cestou, která Británii zbývá, je tedy:

Upustit od mandátu;

Předat území lidu jako suverénní stát s ústavou stanovenou
sami lidé;

Zakázat jakoukoli budoucí židovskou imigraci;

Uzavřít s novým státem smlouvu o přiměřené ochraně židovské menšiny, která se rozhodne zůstat loajálními členy státu a dodržovat jeho zákony, s takovými zárukami místní autonomie, na kterých lze dohodnout, na principu factum vale quod fieri non debuit;

Umožnit svobodnou volbu odstoupení těm, kteří si nepřejí být začleněni do státu.

Nějaké takové uspořádání přispěje k budoucímu míru a rozvoji a konečně zajistí spravedlnost pronásledovaným Arabům. Toto by byl jeden z posledních do očí bijících činů nespravedlnosti spáchaných Versailleskou smlouvou, který by mohl být napraven na základě principů spravedlnosti, dobrého svědomí a rozumného ústupku skutečným faktům situace.

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

Fašismus a dialektika od A. Ravena Thomsona

Nepřetržitý pokrok fašismu v Evropě by naznačoval existenci nového historického procesu, který nelze popřít, ale který směřuje ke svému nevyhnutelnému konci.

Marxisté, kteří si mysleli, že po proroku Karlovi zdědili dokonalé vysvětlení historického pokroku, nyní naprosto nedokážou vysvětlit tento nečekaný neúspěch, který narušil jejich strategický plán právě v okamžiku, kdy se zdálo, že vítězství je na dosah proletariátu. Je v pořádku nazývat fašismus „organizovaným projevem odhodlání kapitalistů neustoupit ničemu, aby se udrželi u moci“, jak to činí pan John Strachey; to však nevysvětluje panovačný způsob, jakým fašističtí vůdci jednají s největšími kapitalisty, ani jejich úplné podřízení finanční svobody národnímu blahu.

Prozkoumejme marxistický systém „Materialistické interpretace dějin“, abychom zjistili, kde se pokazil. Nejprve se musíme vrátit k Hegelovi, neboť jak poznamenal Lenin: „Marx je bez Hegela nepochopitelný.“ Hegel rozhodně nebyl materialista; právě naopak, byl idealista. Věřil, že vesmír je celý duch, nebo přesněji řečeno, celá „idea“. To se Židovi Karlu Marxovi nelíbilo; ale Hegel ve svém vysvětlení jevů vymyslel systém zvaný „dialektika“, který měl pro Marxovu jemnou mysl nesmírnou přitažlivost.

Hegelův koncept „vesmíru“ byl ohromným úsilím lidského intelektu, možná největším duševním výdobytkem lidstva. Viděl úžasnou podívanou všeobjímající „ideje“ zapojené do nekonečného procesu sebepoznání. V tomto procesu byly všechny jevy, včetně existence samotného lidstva, součástí rozsáhlé a složité „dialektiky“ neboli argumentu, kterým se „idea“ sama se sebou přala ve snaze o dosažení konečné pravdy, nebo přesněji „sebepoznání“. Tento proces chápal jako opakované postulování určité „teze“ neboli aspektu pravdy, podobně jako vědec postuluje teorii, aby vysvětlil chemická nebo fyzikální fakta.

Jelikož by tato teze ve skutečnosti neobsahovala úplnou pravdu, vynucovala by si „antitezi“ neboli opačný koncept, který by se pak zapojil do „dialektické“ bitvy s neúplným předpokladem „teze“. Stejně jako odpůrci vědecké teorie budou proti ní shromažďovat argumenty.

Z této dialektiky nakonec vzejde „syntéza“, zahrnující aspekty teze i antiteze při bližším pochopení pravdy. Jelikož by tato syntéza pak vytvořila novou, ale stále neúplnou tezi, vyvolala by další dialektický boj, další syntézu atd. v postupném hledání konečného poznání. Paralela s pokrokem vědeckého výzkumu je opět blízká. Hegel si člověka, a zejména organizovaný, civilizovaný stát, velmi vážil jako nejpokročilejší nástroj k dialektickému zdokonalování myšlenky. Odtud pochází poněkud mylný názor, že Hegel prosazoval uctívání státu. Ve skutečnosti byl Hegel panteistou; možná nejintenzivnějším monoteistou, jakého kdy lidstvo poznalo.

MARX A DIALEKTIKA

Marx měl jen málo intelektuálních schopností Hegela, jehož systém je načrtnut jen v nejhrubších rysech.

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

výše uvedenou formu, ale držel se dialektické proces jako vysvětlení a ospravedlnění třídní války. Marx sdílel Hegelovu úctu k člověku a organizovanému státu a zvláště se zajímal o vývoj společnosti v rámci dialektické procesu. Společnost vnímal jako nástroj výroby, nikoli jako nástroj poznání, jako Hegel, a považoval „dělníky“ za jedinou část společnosti, která má nárok na respekt, a odsuzoval nedokonalost společnosti, která dává moc a prestiž parazitům a nevýrobcům.

Marxistická „materialistická interpretace dějin“ je založena na dialektickém boji mezi třídami společnosti s konečným cílem zdokonalení beztřídní společnosti, v níž by všichni „pracovali“, tj. všichni byli zapojeni do procesu výroby. Ačkoli toto marxistické schéma zdaleka nedosahuje vznešeného univerzálního konceptu hegelovské filozofie, přesto si nemůže nechat ujít sympatické uznání všech realistů, kteří odmítají idealismus i materialismus jako úplné filozofie existence. Možná nesdílíme marxistické předsudky ve prospěch materiálních výrobců a stále můžeme zachovat čestné místo pro hledače Pravdy, ať už prostřednictvím umění, vědy nebo náboženství, ale bouříme se proti nadvládě společnosti jakoukoli sekční třídou, zejména pokud tato třída nepřispívá ani k poznání Pravdy, ani k produkci bohatství.

ROZVÍJEJÍCÍ SE CIVILIZACE

Ať už je náš pohled na konečnou pravdu hegelovské filozofie jakýkoli, nelze popřít, že hegelovská „triáda“ teze, antiteze a syntézy skutečně tvoří základní rytmus existence jak v přírodě, tak ve společnosti. Od spojení protonu a elektronu za vzniku atomu až po spojení muže a ženy za vzniku rodiny se nachází stejný základní triádický základ. Ve společnosti platí stejný zákon v pokračujícím dynamickém procesu, o kterém Marx nepochybně správně tvrdil, že skončí v zdokonalené beztřídní společnosti. Sledujme tento proces v průběhu rozvíjení evropské civilizace.

Moderní Evropa má svůj vzdálený původ v dopadu barbarských hord na Římskou říši. Jaký dokonalejší příklad dialektické procesu by se dal uvést? Teze o římské civilizaci, umělé, materialistické a dekadentní, byla zpochybněna jejím antitezí, německým barbarstvím, přirozeným, idealistickým a mužným. Výsledkem byla téměř dokonalá syntéza po hořkém dialektickém boji o dobývání, znovudobytí, zotročení a vandalismus, kdy na troskách Říma povstal feudální systém, vedený barbarskými vůdci, kteří nicméně stále nosili tradiční tituly císařského Říma, dux (vévoda), comes (hrabě), imperator (císař) atd., vládnoucí nad nevolníky, ale nedávno propuštění ze služby římským vilám.

Tento feudální systém spočíval výhradně na vojenské moci ochrany mečem výměnou za vojenskou službu vrchnostenskému pánovi. Velmi přirozeně v dialektickém procesu (který Marx zcela ignoroval) vojenská moc vyvolala svůj úplný antitez - duchovní moc. Moc feudálního barona byla zpochybněna mocí kněze a středověk se nesl ve velkém boji církve a státu; vrcholícím soupeřením papeže a císaře, které skončilo v Canosse triumfem papežství, a úžasnou syntézou vojenské a duchovní moci v křížových výpravách.

Papežská nadvláda, soustředěná v Itálii, se však stala provinční šlechtou nesnesitelnou, a ta nakonec v reformaci zlomila moc Říma a založila nezávislé státy Evropy, čímž rozbila předchozí jednotu křesťanstva. Další syntéza následovala, když se šlechta a duchovenstvo sjednotili ve službě absolutní monarchii. Nezáleží na tom, zda

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

Toho bylo dosaženo nemilosrdnými metodami Jindřicha VIII. nebo jemností Ludvíka XIV., který jmenoval kardinála svým předním státním ministrem: v protestantských i katolických zemích syntéza monarchie ukončila dialektický boj mezi světskou a duchovní mocí.

Monarchie však byla pouze štítem a ospravedlněním privilegií rodu a duchovenstva, těch aristokratických privilegií, které Karel Marx mylně nazývá „feudálními“. Konečně se dostáváme do krátkého historického období, které zajímá pouze marxisty, období, kdy materialistické motivy začínají dominovat nad idealistickými a začíná se projevovat třídní nadvláda. Obyčejní lidé se nevyhnutelně bouřili a vzbouřili proti aristokratickým nárokům a Velké povstání, Francouzská revoluce, „šílený rok“ 1848 byly pouhými incidenty v obrovském dialektickém boji, který skončil svržením aristokracie. Nemilosrdná logika syntézy však pouze ukončila jedno privilegium, aby zahájila další, ještě horší než dříve. Měšťané hrdí na peněženku nahradili pozemkovou aristokracii. Privilegium rodu ustoupilo privilegiu bohatství.

Aristokracie ustoupila plutokracii.

KAPITALISMUS

Tak přišel kapitalismus a nová dialektika třídního boje mezi privilegovanými vlastníky majetku a nemajetným proletariátem dělníků a rolníků, kteří symbolicky máchali srpem a kladivem. Stejně jako feudální vlastník půdy se i průmyslový kapitalista spoléhal na čistou moc, aby si udržel svou pozici, a stejně jako feudální vlastník půdy se setkal s výzvou k právu od svých dělníků, kteří se postavili proti jejich negativnímu odporu vůči jeho pozitivní moci. Odbory sjednotily dělníky a rozvíjely jejich právo na stávku a zadržování jejich práce jako mocnou obrannou zbraň.

Organizace byla nezbytnou součástí této operace a ve všech zemích západního světa se formovala rozsáhlá odborová hnutí.

Průmysloví kapitalisté reagovali budováním vlastních obrovských trustov a kombinátů, které brzy rozšířily své hranice daleko do mezinárodních federací propojených konečnými kapitalistickými vládci mezinárodních financí. Mezitím i dělníci rozšiřovali své odbory do stále větších organizací, hledali mezinárodní spojení a nakonec se obraceli k Moskvě a Stalinovi, aby jim pomohli vstoupit do světové revoluce. Tak vyrostly soupeřící organizace Mezinárodních financí a Mezinárodního socialismu, které se sešly v seskupení pro to, co marxisté s láskou doufali, že bude posledním bojem pro sociální tisíciletí. Vskutku zvláštní paralela k mezinárodní organizaci feudální Evropy pod císařem a papežem pro to, co si miliony lidí v tehdejší době představovaly jako náboženské tisíciletí.

Proč je toto tisíciletí neúnosně zdržováno? Výrobní síly byly nesmírně rozšířeny vědeckými vynálezy a technickým pokrokem posledních let, a přesto životní úroveň mas lidí zůstává nízká a sociální podmínky žalostné.

Mezitím vyšší efektivita výroby znamená pouze vytvoření obrovské armády nezaměstnaných. Jak si to lze vysvětlit? Proč sociální revoluce visí v plamenech?

VÝSADY MOCI

Vysvětlení je takové, že organizace pro moc s sebou nese vlastní korupci. Rozvoj gigantických odborových organizací dává vůdcům těchto organizací obrovskou moc.
Pak se zdráhají riskovat své organizace ve vyvrcholení třídní války za účelem vytvoření beztřídního státu, v němž takové organizace ztratí své hlavní opodstatnění. Obchod

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

Odboroví šéfové, kteří ovládají miliony lidí, stejně jako monopolní kapitalisté ovládající miliony peněz, mají osobní zájem na udržení systému, který jim dává velkou osobní moc.

Takže máme novou a zkorumpovanou syntézu. Finančníci a odboroví funkcionáři uzavírají příměří a později dokonce vstupují do aliance, aby bránili systém, který je tak výhodný pro obě strany. První zrada nastala, když se odborový vůdce Ben Turner setkal s mezinárodním židovským finančníkem Alfredem Mondem (později lordem Melchettem) a podepsal nechvalně známou Mondovo-Turnerovu dohodu, v níž se zřekl úderné zbraně. Druhá a závažnější zrada nastala nedávno, když se šéfové odborářství a finančníci světového kapitalismu spojili, aby „obranili demokracii“ a „zachovali svobodu“. Internacionalismus, který byl zpočátku hledán jako prostředek rozšířené organizace pro třídní válku, se stává cílem sám o sobě, něčím, pro co musí být dělníci připraveni obětovat mzdy, podmínky a samotný život. A tak přicházejí prosby o pomoc Habeši a Československu, Číně a Španělsku, zatímco doma se stupňuje nezaměstnanost a bída.

Co je to všechno jiného než starý známý boj o zachování privilegií – tentokrát privilegií moci? Takový je žalostný závěr marxistické třídní války v západním světě. Privilegium původu ustoupilo privilegiu bohatství: obojí se nyní sklání před privilegiem moci, které vlastní šéfové lidí a peněz.

BEZTŘÍDNÍ REVOLUCE

Dialektický proces však tím nekončí. Člověk nemůže volat „Stůj“ dějinám stejně jako proudu. Teze o monopolních privilegiích s největší pravděpodobností vyvolává svou antitezi a touto antitezí je masové lidové hnutí všech tříd, které trpí pod finanční a odborářskou tyranií. Konečně se objevuje naděje na skutečný „beztřídní“ stát, neboť antitezí „vlády šéfů“ je „beztřídní“ revoluce. Veškerá třídní privilegia byla nyní zlikvidována. Jen hrstka mužů vlastní moc, která jim je svěřena miliony dělníků nebo miliony akcií, a dnes tuto moc uplatňuje k udržení systému, který ji umožňuje. Proti těmto mužům se zvedá vlna beztřídní revoluce.

Není divu, že tato nová revoluční síla nabývá národní podoby.
Pouze vlastenectví bylo vždy emocí, která spojovala všechny třídy společnosti ve společné akci. Právě k vlastenectví se tedy všechny třídy obracejí, aby se osvobodily od tyranie uplatňované buď samotnými cizinci (většinou Židy), nebo muži, kteří se snoubili s mezinárodním světonázorem.

Fašismus tedy hraje svou roli v dialektickém vývoji společnosti. Revoluční hnutí dvacátého století je stejně tak hluboce součástí historického procesu, jako tomu bylo kdysi demokratické hnutí osmnáctého nebo proletářské hnutí devatenáctého století. Další syntéza se již projevuje. Nezodpovědné uplatňování moci vyvolalo lidovou vzpouru. Dalo by se očekávat, že tato vzpoura nabude anarchistické podoby v rozhořčeném odmítnutí osobní moci. Přesto se v reakci na nevyhnutelný zákon syntézy lidová vzpoura upíná k moci jako k jedinému prostředku k porážce tyranie. Principem fašismu je zodpovědné uplatňování moci lidovým národním vůdcem, kterému lid svěřil pravomoc jednat jeho jménem. Nezodpovědná moc zpochybněná národní vzpourou vytváří skutečnou syntézu národní autority odpovědné za uplatňování své moci ve prospěch národa.

KONEC BOJE?

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

Zbývá už jen diskutovat o tom, zda beztřídní revoluce fašismu ukončí společenský proces a zdokonalí beztřídní stát. To musí do značné míry zůstat otázkou budoucnosti. Lze doufat, že dialektika nyní překročí hranice národa a dosáhne dokonalosti světového řádu, nebo se povznese nad politickou sféru do kulturní sféry. V každém případě by se zdálo logické očekávat, že beztřídní revoluce má mnohem větší šanci vytvořit beztřídní stát než úmyslná třídní revoluce, jako byl komunismus, která v Sovětském Rusku vytvořila stát, který se stále zuřivě zabývá třídní rivalitou a rychle si vytváří vlastní byrokratickou tyranii značně očištěné komunistické menšiny.

Je také významné, že každý fašistický stát se intenzivně snažil o vytvoření organické struktury společnosti a podřídit všechny umělé třídní rozdíly národní službě.
To by jistě naznačovalo, že beztřídní revoluce vede k založení beztřídního státu, a tím i k ukončení boje za třídní privilegia, který Marx odsuzoval. Je docela možné, že národní revoluce dosáhne toho, co se mezinárodní revoluci marxismu nepodařilo prosadit.

V žádném případě žádný fašista neusiluje o židovské „tisíciletí“, v němž by boj ustal a nastala by stagnace. Dost na to, abychom se museli vypořádat se zly naší doby a podílet se na historickém procesu, který ještě přinese regeneraci věku ponořenému v ubohém materialismu. Třídní boj je příznakem materiálního sobectví. Středověká Evropa znala jiné cíle a vyšší ideály. Ukončeme třídní boj, aby západní člověk mohl obrátit svůj zrak k ušlechtilejším věcem. Vítáme ty budoucí boje, ty větší konflikty, které teprve přijdou.

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

Vydědění půdy od Francise McEvoye

Je z nás tolik těch, kteří jsme se, stejně jako vy, rolníci z Británie, narodili a vyrůstali v otevřené krajině a kteří jsme, než byli zahnáni ničivou tyranií moderního kapitalismu hledat si obživu ve sterilních městech, znali radost z toho, že se každé ráno probouzíme na čistém vzduchu za zpěvu ptáků, šumění větru ve stromech, za záře slunce, štípání mrazu nebo jemného šplouchání deště na trávu. Milovali jsme přírodu ve všech jejích náladách a ve všech jejích ročních obdobích, protože jsme byli její součástí. Žili jsme životy v největší jednoduchosti, a proto s hlubokým uspokojením. Nejlepší ze všech Božích darů lidstvu, pevné zdraví a klid mysli, byly naše, protože jsme neporušili žádný zákon, lidský ani božský. Žádali jsme od života tak málo – jen abychom pracovali za skromný výnos a tím získali dost na to, abychom žili na zemi našich otců.

Ale na zemědělskou půdu přišly černé dny. Zničil nás systém, který žene obyvatele Británie do kanceláří a továren a zemědělství ponechává cizincům. Britské vyrobené výrobky za dovážené potraviny.

Bez ohledu na to, jak moc takový systém lidem škodí, fyzicky, intelektuálně, morálně nebo vystavuje je nebezpečí hladomoru v době války, je to pro některé „výnosný krok“.

A tak jsme se dostali do velkých měst, do ekonomického otroctví. Stali jsme se úředníky, továrními dělníky, prodavači v obchodních řetězcích, ztratili jsme opálení na tvářích a vedli úzkostný bezduchý život námezdního otroka. Říkali nám, že bychom měli být vděční, a v případě potřeby bojovat, za požehnání, která nám přináší demokracie. Demokracie, která ztělesňuje chamtivost, materialismus, trivialitu a komerční vykořisťování každé lidské potřeby a instinktu. Zhrubnutí lidstva, jaké dosud nebylo v dějinách mimo Sovětské Rusko známé. Ať žije „malý člověk“, standardizovaný jako masově vyráběný automobil, roj „Babbittů“ ze služebních bytů a předměstí, propagovaný, vykořisťovaný a brutalizovaný v „této naší Anglii“!

Je pravda, že ještě všichni neopustili zemi, ale jak dlouho ještě může těžce zkoušený zbytek pokračovat v boji proti ekonomickému řádu, který je v podstatě nepřátelský, který vede občanskou válku mezi továrnami a farmami? Yeomani, rolníci Anglie, naše země je otrokem exportního kapitalismu, který klade veškerý důraz na města, industrializaci a urbanizaci.

Co vám to může nabídnout než dočasné paliativní prostředky k utišení křiku vašeho ubývajícího počtu voličů a k získání daně od vašich pomýlených hlasů? Bylo vám řečeno, že pro vás něco bude učiněno; ujištění pravděpodobně stejně cenné jako heslo „domovy hodné hrdinů“ opovrženíhodné paměti. Až prokážete jeho marnost, pak ve jménu vaší britské mužnosti a tradic to nechte být naposledy. Britská unie má politiku, která zachrání vás i Británii a umožní všem, kteří si to přejí, a bude jich mnoho, vrátit se do země svých otců. Nepochybně jste slyšeli a četli mnoho k naší diskreditaci, ale nikdy jste nenapadlo, že by pro to mohl existovat důvod – že bychom mohli zpochybňovat zájmy, které nejsou vaše, ani naše, ani zájmy mas lidu? Myslíte si, že je celá tato kampaň hanobení tak nezištná? Bude vám ještě někdy říkat, co se vám může, nebo nemusí líbit, a vaše politické názory budou chtě nechtě omezeny na humbuk „Starých gangů“? Posuďte naši politiku sami, jak se vás týká, bez jakýchkoli zrádných nabádání od levného tisku. ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Zjistíte, že jsme horliví nacionalisté, zcela oddaní blahu britské půdy. I průmysl bude prosperovat, protože bude podporován penězi, které nyní financují cizince, ale ne na úkor zemědělství. Bude zde spravedlivá a zdravá rovnováha místo dnešní jednostranné asociální ekonomiky.

My, vyhnanci z venkova, milujeme půdu stejně jako kdokoli z vás. Je nepravdivé říkat, že my usilovat o tyranii. Nemohli bychom, ani kdybychom si přáli, tyranizovat obyvatele Británie.

Zánik venkova předznamenává zánik národa, neboť z půdy pramení veškerý život, fyzický i duchovní. Vy, kteří instinktivně chápete tyto pravdy, musíte vědět, že my, kteří je vyvěšujeme na své prapory, nejsme svedeni na scestí.

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

Podniková ekonomie
od A. Ravena Thomsona

A Zhroucení současného ekonomického systému vytvořilo pro moderní svět velký problém. Nemůžeme již dále tolerovat systém, který odsuzuje většinu z nás k chudobě uprostřed největší hojnosti, jakou kdy lidstvo poznalo, který miliony lidí zbavuje práva vydělávat si na živobytí a stále více přibližuje nebezpečí války v mezinárodním boji o zmenšení světových trhů. Co je příčinou tohoto všeobecného kolapsu? Kde jsme udělali chybu?

Než budeme moci plně pochopit příčinu problémů, musíme zvážit trojí povahu organizované společnosti takto: —

- Ústřední vláda svěřená pravomocí plánovat a řídit národní život.
- Řada sociálních skupin s různými cíli a zájmy.
- Masa jedinců obdařených iniciativou a podnikavostí.

Klasická ekonomická teorie devatenáctého století se zabývala téměř výhradně třetím a nejméně organizovaným aspektem společnosti a odmítala vměšování státu nebo skupin do ekonomických záležitostí. V dřívějších dobách relativní vzácnosti mohl být tento názor do jisté míry opodstatněný, jelikož iniciativa a podnikavost jednotlivce tehdy měly zásadní význam pro rozvoj skrytých výrobních sil a pokrok v technickém vynálezectví. Jedinec by samozřejmě rozvíjel svou iniciativu a podnikavost co nejlépe, pokud by mu byla poskytnuta co největší míra ekonomické svobody, a přesně to požadovali ekonomové manchesterské školy, když prosazovali „laissez-faire“ a volný obchod.

Ať už jsou výhody ekonomické svobody při řešení problému nedostatku jakékoli, stala se pozitivní hrozbou pro společenský blahobyt v nastupujícím věku hojnosti. Není třeba odsuzovat klasickou ekonomickou teorii jako takovou, ale musíme si uvědomit, že nemohou existovat žádné absolutní „zákony“ ekonomie nezávislé na společenské organizaci. Individualistický systém byl nepochybně v době nedostatku velmi nezbytný a za vyřešení problému výroby musíme poděkovat Manchesterské škole, ale nyní nastal čas na nový ekonomický systém, který bude odpovídat potřebám nové doby. Individuální podnikání podporované úplnou svobodou vykořisťování ukončilo nedostatek, ale je zcela neschopné rozdělit hojnost, kterou vytvořilo, mezi lidi jako celek. Výroba je ve své podstatě individuálním nebo nanejvýš skupinovým procesem: distribuce je naproti tomu založena na potřebách celé společnosti a zjevně nemůže uspět bez velké míry vědomého společenského plánování.

SOCIALISMUS A TŘÍDNÍ BOJ

Jelikož individualismus již za sebou má období své užitečnosti a stal se skutečným nebezpečím pro ekonomický pokrok, nastal čas obrátit těžiště ekonomického zájmu na sociální skupinu, ne-li na národ jako celek. Dosud ti, kdo nejenergičtěji útočili na současný systém a přijali kolektivní pojmy jako „socialista“ nebo „komunista“, nikdy ve skutečnosti...

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

povzneseni nad skupinové úvahy. Navzdory jejich velkolepému tvrzení o „znárodnění“ výrobních prostředků spočívá samotný základ socialistické a komunistické přitažlivosti v přehánění třídní diferenciace a důrazu na „třídní válku“. Je zřejmé, že taková třídně uvědomělá doktrína patří do sféry sociální skupiny a nedokáže dosáhnout jakéhokoli ocenění celé komunity jako živé organické entity. Důraz, který socialista klade na internacionalismus, a jeho popření vlastenectví vskutku potvrzují jeho neschopnost pochopit plné důsledky společenské organizace, která by se měla povznést daleko nad třídní úvahy k realizaci národního účelu. Nejvyššího „redukce ad absurdum“ je dosaženo, když sovětský režim v Rusku prohlásí, že se jedná o „diktaturu proletariátu“, neboť by to znamenalo trvalou a vědomou nadvládu skupiny nad národním životem.

Ve skutečnosti se třídní boj ve věku hojnosti stává čirou absurditou, neboť jaký může být účel boje mezi třídami, když je hojnost pro všechny? Třídní boj není nic víc ani méně než hrůzostrašný pozůstatek doby nedostatku, který může přetrvávat i do současnosti kvůli neefektivnosti našeho současného ekonomického systému. Vyřešte problém přerozdělování a třídní boj skončí. V každém případě je rozdělení společnosti na válčící třídy z velké části umělým vynálezem Karla Marxe, protože rozlišení tříd vlastnických a vykořisťovaných je stále obtížnější, jak se moderní život stává stále složitějším.
Karel Marx neměl žádnou představu o velkých akciových společnostech, které by rozdělily vlastnictví mezi obrovské množství lidí, kteří si obvykle vydělávají na živobytí v průmyslu; ani nepředpokládal velké množství organizátorů a inženýrů, expertů a techniků, kteří by se rozvojem moderního průmyslu ocitli mezi zaměstnavateli a dělníky.

I když přijmeme rozdělení společnosti na zaměstnavatele a dělníky, nutně z toho neplyne, že jejich zájmy jsou protichůdné. Je pravda, že jak zaměstnavatelé, tak dělníci se považují za protichůdné armády s protichůdnými zájmy, ale to vyplývá z neschopnosti pochopit výhodu kolektivní organizace pro obě strany. V případě každého jednotlivého podniku je zřejmé, že zájmy zaměstnavatele a dělníků jsou protichůdné a že pokud dělníci požadují příliš vysoké mzdy, nezbude pro zaměstnavatele žádný zisk, zatímco pokud zaměstnavatel dokáže mzdy snížit, bude mít vyšší zisk. Z toho však neplyne, že zaměstnavatelé a dělníci jako celek mohou tedy prospívat své vlastní třídě na úkor druhé. Ve skutečnosti v době hojnosti, jako je současnost, jdou zájmy dělníků a zaměstnavatelů ruku v ruce. Moderní průmysl zjevně potřebuje velké a rozšiřující se trhy. Pokus o jejich nalezení v iluzorním mezinárodním obchodu v posledních letech žalostně selhal, takže se nyní průmyslníci stále více obracejí na domácí trh.

Je však zřejmé, že kupní síla domácího trhu bude do značné míry určena mzdovými sazbami, takže je ve skutečnosti v zájmu zaměstnavatele, aby dělníci dostávali vyšší mzdy, aby si mohli koupit produkty moderního průmyslu.
Socialistický dělník jistě nerozšíří svou víru v třídní boj do té míry, že odmítne vyšší mzdy, protože z toho budou mít prospěch zaměstnavatelé!

FIREMNÍ KONCEPT

Vidíme tedy, že současný ekonomický systém selhal, protože kladl příliš velký důraz na zájmy jednotlivce, ale že socialistická a komunistická doktrína jsou na vině stejně, protože vyvyšují sociální skupinu na úkor společnosti jako celku. Fašismus se obrací k třetí alternativě a trvá na tom, aby se s komunitou zacházelo jako s jediným organizovaným korporátním státem, řízeným a plánovaným ústřední vládou s dostatečnými ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

autorita nad jednotlivcem a skupinou za účelem ochrany obecného blaha celku a prosazování národního cíle. Toto je korporátní koncept národa jako organismu vyššího řádu, ale v podstatě podobného lidskému tělu, jehož orgány a funkce slouží kolektivnímu účelu.
Je to základní základ organizace fašistického režimu v Itálii, který upravuje vztahy mezi italskými zaměstnavateli a dělníky v liniích společného zájmu podle pravidel slavné Charty práce.

Takový systém, založený na zcela novém pojetí ekonomického účelu, bude vyžadovat stejně novou vědu o ekonomickém přizpůsobení se společenským potřebám. Věřím, že tato nová ekonomická věda bude vypracována v této zemi, která byla tak dlouho obchodním centrem světa. Bylo by zbytečné ignorovat skutečnost, že jak Itálie, tak Německo, první země, které přijaly fašistickou politickou ústavu, měly největší potíže s rozvojem ekonomické stránky svého režimu, ačkoli obě reagovaly na tíhu světové deprese mnohem lépe než demokratické země. Musíme si uvědomit, že ačkoli demokracie a liberální principy přišly nejprve do Francie a na kontinent, ekonomické důsledky liberalismu byly vypracovány v Británii manchesterskou školou individualistů. Jelikož to byla Británie, která dala světu tuto nebezpečnou, téměř katastrofální ekonomickou teorii, bude zjevně povinností Británie aplikovat nové principy fašismu na ekonomickou sféru a vytvořit obchodní strukturu budoucnosti, která nahradí zdiskreditované zbytky liberálního volného obchodu.

FIREMNÍ ZÁSADY

Nemůže být součástí této diskuse pokládat základy takové vědy, ale určité principy korporátní ekonomie se okamžitě naznačují v rozporu se současným individualismem. Místo „ekonomického člověka“, jehož osobní sobectví bylo základním základem staré školy, budeme mít „ekonomickou komunitu“, pro kterou se jednotlivec zapojí do vlastenecké služby. Místo tříd lidí, které se spojují, aby chránily své společné „zájmy“, budeme mít profesní skupiny, které se spojují ve funkční službě komunitě jako celku. Místo soutěže jednotlivců bojujících o živobytí, každý proti všem a ďábel bere toho posledního, budeme mít spolupráci jednotlivců pro jejich společný prospěch.

Jak lze tyto principy uvést do praxe? V první řadě nepochybně výkonem autority. Do chaosu současných ekonomických záležitostí je třeba zavést disciplínu a kontrolu.
Hrůzy současného systému, které přiživují oheň třídního boje a dávají socialistickým agitátorům důvod k útoku na „kapitalismus“, pramení z velké části z nepatřičného uplatňování ekonomické moci mocným jedincem, který nashromáždil dostatek majetku nebo kapitálu k tomu, aby mohl vyvíjet znatelný vliv na obchodní záležitosti, a tím prosazovat své zájmy nekalými metodami. Za fašismu nebude žádnému jednotlivci dovoleno používat svůj majetek v tomto smyslu jako prostředek k uplatňování moci ve svůj vlastní prospěch. „Moc“ je monopol vlády.

Zde máme úplnou odpověď socialistovi, který požaduje zrušení soukromého kapitálu a znárodnění výrobních prostředků. Je pravda, že soukromý kapitalista v minulosti zneužíval svou kontrolu nad kapitálem k prosazování vlastních zájmů, ale to neospravedlňuje zrušení soukromého vlastnictví, ale spíše kontrolu nad jeho užíváním k prevenci antisociálního jednání. Pravdou je, že socialista není nic víc než nespokojený buržoa, který kapitalistovi závidí jeho bohatství a moc. Implicitně tím přijímá buržoazní princip, že vlastník si může dělat, co

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

Rád si rozumí se svým vlastním majetkem, a proto nemůže najít žádnou alternativu pro kapitalistické vykořisťování než hromadnou konfiskaci, která zahlcuje dobrého kapitalistu tím špatným. Fašismus uznává, že kapitál a peníze obdařily jednotlivce mocí, kterou v minulosti zneužívali, a požaduje od voličů dostatečnou autoritu a prostředky k jednání, aby se vypořádali s nejmocnějšími zájmy v zemi. Jak to Oswald Mosley vyjádřil naprosto jasně: „Za kapitalismu kapitál využívá národ pro své vlastní cíle: Za fašismu národ využívá kapitál pro své vlastní cíle."

Je zjevně neproveditelné, aby se vláda, ať je jakkoli mocná a efektivní, pokoušela o detailní plánování ekonomických záležitostí celého národa. To by bylo popřením veškeré skupinové organizace, která je nezbytnou součástí zdravého politického systému, a mělo by to tendenci udržovat a zhoršovat současnou hrozbu byrokracie, která tuto zemi rychle socializuje. Socialisté i konzervativci soutěží ve zvyšování moci a vlivu Whitehallu, který se rychle stává „novým despocismem", jak předpověděl lord Chief Justice Hewart. Za fašismu bude velká část této byrokratické kontroly opět decentralizována po nových liniích funkční organizace na korporace ovládající hlavní průmyslová odvětví a skupiny průmyslových odvětví v zemi. Korporace zemědělství, rybolovu, dopravy, hornictví a lékařství nahradí ve Whitehallu ministerstva a budou obsazeny muži, kteří se vypracovali ve svém odvětví a profesi a budou k jeho řízení mnohem lépe vybaveni než kterýkoli stálý vládní úředník. Tyto nové instituce průmyslové samosprávy nahradí místní samosprávu, která se stává rychle zastaralou tváří v tvář rychlosti moderní komunikace a širšímu plánování veřejných služeb. Tímto způsobem se skupinová organizace transformuje z rigidnějšího strukturálního základu minulosti na flexibilnější funkční základ budoucnosti.

Korporacím bude udělena velmi široká míra samosprávy k řešení všech vnitřních záležitostí týkajících se odvětví, která ovládají, a zaměstnavatelé, pracovníci a spotřebitelé budou zastoupeni v radě korporace. Zaměstnavatelé budou zastoupeni prostřednictvím své federace zaměstnavatelů a pracovníci prostřednictvím svých odborů, zatímco vláda jmenuje zástupce spotřebitelů, kteří budou dohlížet na zájmy široké veřejnosti a zájmy ostatních korporací, které mají o daný produkt zvláštní zájem. Korporace bude povinna stanovit mzdové a pracovní podmínky pro dané odvětví mezi zaměstnavateli a pracovníky, a také ceny a podmínky hospodářské soutěže mezi zaměstnavateli a spotřebiteli. Všechny uzavřené dohody budou právně závazné pro celé odvětví a každý zaměstnavatel nebo pracovník, který poruší to, co je v podstatě stanovou normou korporace, se dopustí přestupku, za který může být postaven před soud. Od federace zaměstnavatelů a odborů se ve skutečnosti bude očekávat, že budou udržovat disciplínu mezi svými členy, kteří budou tvořit 100 % daného odvětví. S takovými adekvátními prostředky arbitráže budou samozřejmě zakázány stávky i výluky, ale zaměstnavatelé, pracovníci nebo spotřebitelé se mohou obrátit na ministra korporací, který zasedá v radě se zástupci všech průmyslových korporací, se žádostí o spravedlivé rozhodnutí v souladu s obecnou průmyslovou praxí a národním blahem. Je zřejmé, že tímto přenesením pravomoci a samosprávy na korporace bude ústřední zákonodárný sbor zbaven velké části podrobné legislativy, která v současné době brzdí práci parlamentu.

POUŽITÍ FIRMY

Nová ekonomie se zatím může jevit jako zajímavá nová koncepce, ale s pochybnou praktickou stránkou ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

hodnota kompenzující jejich značnou složitost. Takový systém však není navržen pouze jako intelektuální cvičení, ale má obrovské výhody právě tam, kde je současný systém obzvláště slabý. Vezměme si například nejhorší problém ze všech, a to chudobu uprostřed hojnosti, která pramení z toho, co konzervativci nazývali „nadprodukcí“, ale co by se dalo mnohem lépe popsat jako „nedostatečná spotřeba“. Tuto vadu současného systému lze samozřejmě napravit pouze dosažením mnohem vyšší životní úrovně, kdy budou lidé schopni konzumovat obrovskou produkci moderní vědy a techniky. Individualistický systém bohužel snižuje kupní sílu buď ve formě mezd, nebo zisků v období hojnosti, kvůli intenzivní konkurenci o prodej zboží na již tak přeplněném trhu, což nutí výrobce snižovat ceny v nelítostné snaze dobýt trh. Za fašismu však budou ceny a podmínky soutěže kontrolovány a žádný výrobce nebude moci potit své dělníky proti předpisům své korporace, aby předběhl své konkurenty. Tímto způsobem se nejen zastaví pokles kupní síly, ale celý mzdový systém lze trvale zvýšit společnou akcí v celém průmyslovém odvětví. Taková akce je samozřejmě naprosto rozumná a v posledních letech ji prosazovalo několik veřejných činitelů, ale bohužel ji nelze uskutečnit za současného individualistického systému, protože kdyby byl kterýkoli zaměstnavatel natolik pošetilý, že by se pokusil zvýšit mzdy svých pracovníků ve prospěch národní obnovy, brzy by našel spoustu nepatriotických konkurentů, kteří by jim snížili mzdy a vytlačili ho z trhu. Takovou politiku lze úspěšně provést pouze pod disciplínou a kontrolou organizovaného fašistického režimu.

Stejným způsobem lze vyléčit i velkou metlu nezaměstnanosti, neboť je zřejmé, že je čistě důsledkem naprostého nedostatku organizace v našem současném národním hospodářství.
V této zemi musí být v každém okamžiku určité množství práce, vypočítané v pracovních hodinách, které je třeba vykonat, a určitý počet pracovníků ochotných a dychtivých tuto práci vykonávat.
Práci lze jistě rozložit na celkový počet pracujících úpravou pracovní doby, jak se to v současnosti děje v Itálii, kde se zavádí 40hodinový pracovní týden. Fašistická vláda v této zemi by ve skutečnosti raději hledala prospěšnější řešení ve smyslu zvýšení životní úrovně lidí než zkrácení pracovní doby, ale v každém případě se problém nezaměstnanosti stává zcela a trvale řešitelným v organizaci plánovaného korporátního státu.

FUNKCE FINANCIÍ

Jednou z hlavních vad současného systému je jeho neschopnost vštípit různým povoláním a profesím ve společnosti smysl pro jejich funkční účel služby celku. To vedlo k nejhorším výsledkům v oblasti financí, kde bankéři a finančníci hanebně zneužívali peněžní moc ve svůj vlastní prospěch. Vskutku, není přehnané říci, že této zemi, stejně jako mnoha dalším, dominuje diktatura vysokých financí, která se mnohem více zajímá o lukrativní výnosy ze zahraničního trhu s dluhopisy než o blaho britského lidu. Prvním a nejnaléhavějším úkolem fašistické vlády bude zbourat tuto současnou diktaturu mezinárodních financí a nahradit ji autoritativním režimem, který bude národem zmocněn k prosazování funkčního a sociálního účelu i těm nejmocnějším zájmům v zemi.

Funkce peněz, na kterou se v současnosti příliš často zapomíná, je usnadňovat směnu zboží a služeb. Skutečnost, že je pro nás tak obtížné směňovat si zboží ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

a služeb dnes je jasným důkazem selhání financí v plnění jejich primární povinnosti vůči společnosti. Jakkoli zruční a vynalézaví mohou být naši technici a vynálezci, životní úroveň lidí nelze zvýšit na vyšší úroveň, pokud se do oběhu neuvede dostatek peněz a dalších směnných prostředků. Jinak jediným výsledkem vynálezů a racionalizace průmyslu bude ztráta práce stále většího počtu lidí. V současné době trpíme velmi vážným omezením peněz, které provádějí banky v rámci své politiky deflace. Důvod této politiky je dvojí. Zaprvé je tu určitý vrozený konzervatismus, který se stále drží zlatého standardu měny jako posledního pozůstatku doby barteru.

Za druhé, finančníci si uvědomují, že omezení množství zboží, s nímž obchodují, ho činí hodnotnějším a oni sami mocnějšími. Z těchto dvou důvodů není množství peněz v oběhu přizpůsobeno, jak by mělo být, objemu potenciální produkce v zemi, ale je omezeno na podíl zásob určitého drahého kovu, zlata, v trezorech centrální banky. Dostupné zásoby tohoto kovu jsou zjevně zcela irelevantní pro problém distribuce, který musí finance řešit, a ve skutečnosti je množství zlata na celém světě žalostně nedostatečné k financování ohromných výrobních sil moderního průmyslu. Přesto místo rozšiřování měny a úvěrů pro uspokojení potřeb průmyslového rozvoje se naši finanční páni snaží vrátit ke zlatému standardu omezením produkce na limity stanovené světovými zásobami zlata. Mezinárodní finančníci si tímto způsobem nepochybně udržují a rozšiřují svou kontrolu nad světovými záležitostmi, ale pouze za cenu odsouzení větší části světa k chudobě uprostřed hojnosti.

Fašistická vláda bude trvat na zvrácení této nepřirozené nadvlády financí nad průmyslem. Musí být naprosto jasně řečeno, že finance mají sloužit průmyslu a v žádném případě se nehodí pro vládu průmyslu, kterou si uzurpovaly. Nejenže musí být ukončena podpora zahraniční výroby v konkurenci s naší vlastní prostřednictvím zahraničních emise akcií londýnské City, ale naši finančníci a bankéři musí být nuceni čelit problému distribuce, který v minulosti tak důsledně zanedbávali. Již jsme poukázali na to, že budoucnost našeho obchodu spočívá v oživení domácího trhu a finance se nyní musí zaměřit na způsoby, jak tohoto oživení dosáhnout zvýšením kupní síly lidí.

To zahrnuje obrovský a revoluční rozchod se všemi nejposvátnějšími tradicemi bankovnictví, neboť podstatou problému je, že se týká financování spotřeby. Bankéři se doposud omezovali výhradně na financování výroby v komerční sféře, neboť splátkové obchody ve skutečnosti spotřebu nefinancují, jelikož pouze zastavují budoucí kupní sílu za účelem okamžitého prodeje.

Musíme najít nějaký způsob financování vyššího rozsahu mezd a platů, abychom uvolnili výrobní síly. V současné době je samozřejmě v individualistickém systému zapojeném do intenzivní konkurence jakýkoli takový postup nemožný a každý zaměstnavatel, který by šel do své banky a požádal o kontokorent, aby mohl platit vyšší mzdy, by byl právem odsouzen jako šílenec, protože by nemohl zaručit, že jeho konkurenti udělají totéž nebo že nesníží své mzdy, aby mu převzali trh. Lord Beaverbrook, který se často zasazoval o vyšší mzdové sazby, nikdy nebyl schopen tuto zásadní obtíž překonat.

Korporátní ekonomika však nabízí okamžité řešení, a to právě pro účely
Úkolem korporací je kontrolovat a regulovat mzdové sazby a pracovní podmínky, aby v případě fašistické
Pokud by vláda zavedla politiku vyšších mezd, nevzniklo by pochyb o tom, že by nepatriotické nebo cizinci ovládané firmy zůstávaly pozadu a zneužívaly konkurenci; vše by bylo...

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

nuceni dodržovat stejné standardy. Pokud by pak zaměstnavatel šel do své banky a požádal o kontokorent na provedení své části programu, bankéř by mu bez problémů vyhověl, protože by věděl, že zvýšená kupní síla celé společnosti by povedl ke zvýšení objednávek a větší prosperitě konkrétní firmy, se kterou obchoduje. Právě tímto způsobem by fašismus zvýšil životní úroveň lidí a uvedl do oběhu větší objem peněz a úvěrů, který je nezbytný k financování zvýšené produktivní síly průmyslu.

Je zřejmé, že tato politika měnové expanze musí zahrnovat úplný rozchod se zlatým standardem a konzervativnější kritici se v důsledku toho mohou obávat o stabilitu měny.
Fašismus však poukazuje na to, že peníze jsou ve skutečnosti nárokem na zboží a služby a že žádný člověk za normálních okolností nejde do banky a nepožaduje zlaté slitky za své bankovky: je naprosto spokojený, pokud si může své peníze vyměnit za zboží a služby, které potřebuje. V současné době je v této zemi samozřejmě k dispozici spousta zboží a služeb: sklady plné zboží a přes dva miliony našich krajanů a krajanek nabízí své služby marně. Dokud nebudeme vydávat bankovky, které nejsou kryty dostupným zbožím a službami, nemůže hrozit nebezpečí inflace; fašismus tedy založí měnu na širokém základě všech výrobních zdrojů národa, místo na úzkém a nejistém základu zlata v Bank of England.

ŘÍŠE AUTARCHIE

Jedinou oprávněnou kritikou této politiky korporátní organizace průmyslu, která zvyšuje životní úroveň celého lidu, je argument, že tato země je do značné míry závislá na svém zahraničním obchodu, a proto si nemůže dovolit vyšší životní úroveň než její konkurenti na světových trzích. Tento argument lze však ve skutečnosti vyvrátit odkazem na příklad Henryho Forda, který vyrobil nejlevnější automobil na světě a zároveň platil nejvyšší mzdy. Umožnil mu to obrovský domácí trh v Americe, který mu umožnil zavést metody masové výroby a příznivě konkurovat na trzích zemí s mnohem nižší životní úrovní. Ve skutečnosti ztrácíme naše trhy v zahraničí ne proto, že by naše zboží bylo dražší než zboží našich konkurentů, ale spíše proto, že tyto trhy jsou nám uzavírány nepřekonatelnými celními bariérami, za nimiž se rychle rozvíjí domácí průmysl. Jakkoli levné se naše zboží může stát, nemůžeme očekávat, že jiné země zničí svůj vlastní průmysl a propustí své vlastní lidi, aby si ho mohly koupit. V každém případě nás orientální národy, jako například Japonci, mohou beznadějně překonat, pokud jde o otázku mzdových sazeb.

Exportní obchod není v žádném případě nezbytný pro blahobyt země, protože znamená vyvážet zboží ze země ke spotřebě cizincům, namísto jeho uchovávání doma, aby se zvýšila životní úroveň domácího obyvatelstva. Z přebytku exportu mohou z dlouhodobého hlediska těžit pouze finanční magnáti londýnské City, protože právě na základě tohoto přebytku poskytují velké zahraniční půjčky, z nichž čerpají tak štědré provize. Export je skutečně oprávněný pouze k úhradě nezbytného dovozu a dovoz této země by se mohl do značné míry snížit vyloučením veškerého dováženého zboží, které si můžeme doma vyrobit. Je skandálním faktem, že se do této země dováží velké množství průmyslového zboží, které by se zde dalo bez problémů vyrábět, a neexistuje žádná omluva pro naše zanedbávání domácího zemědělství jen proto, že naše zdroje nestačí k uživení celé naší populace; měli bychom vyprodukovat alespoň maximum domácích produktů, než se přesuneme
******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

v zahraničí po zbytek.

I když v této zemi vyrobíme maximální rozmanitost zboží, bylo by zbytečné popírat, že se nemůžeme stát zcela soběstačními, ale na druhou stranu existuje jen velmi málo produktů, které potřebujeme a které nelze nalézt někde v Britském impériu.
Fašismus není úzce zaměřená politika Malé Anglie, ale má velký imperiální plán sebevědomého rozvoje, který může nabídnout Impériu jako celku. Dominiím bude nabídnut mnohem větší podíl na rostoucím domácím trhu, než jaký byl nabídnut v Ottawě, protože zahraniční konkurence bude zcela vyloučena. Není pochyb o tom, že Impérium jako celek bude naprosto ochotno spolupracovat v takovém ekonomickém systému, který vytvoří zcela soběstačnou říši izolovanou od dopadů světových krizí a depresí a umožní jí vybudovat si vyšší životní úroveň, než jaká byla dosud známa.

Nakonec si musíme představit korporátní principy fašismu aplikované na mezinárodní obchod.
Dovozce již nebude moci nakupovat na jakémkoli trhu, který uzná za vhodný, ale bude nucen pracovat prostřednictvím Rady pro zahraniční obchod, která bude využívat kupní sílu národa jako prostředek k získání exportních trhů. Fašismus od samého začátku přijme politiku, že Británie nakupuje od těch, kteří nakupují z Británie, a pokud si jakákoli cizí země přeje prodat nám zboží, které nám chybí, bude muset naše zboží na oplátku přijmout. Jakmile ostatní země přijmou podobné metody, nakonec dospějeme k obecnému systému organizovaného barteru mezi zeměmi, což je jediný praktický prostředek plánovaného mezinárodního obchodu, osvobozeného od machinací mezinárodních financí a dluhopisů mezinárodní lichvy.

SVĚTOVÝ ŘÁD KORPORÁTŮ

Nesmíme se domnívat, že fašismus je v národním smyslu zcela egocentrický. Jistě, základním rysem fašistické filozofie je klást na první místo vlastní zemi, ale bylo by ukvapené se z tohoto důvodu domnívat, že fašismus implikuje národní rivalitu a může vést k válce z ekonomických důvodů. Naopak, velmi vážným nebezpečím současného systému je, že stále rostoucí boj o světové trhy může vést k válce. Na Dálném východě již války o trhy proběhly a evropské mocnosti se jen s obtížemi vyhnuly zatažení do boje. Ve skutečnosti korporátní systém ekonomického plánování minimalizuje nebezpečí války, protože dostane ekonomické příčiny války pod vědomou lidskou kontrolu. Už se nebude jednat o to, aby každá země vyvážela své sousedy do maximálního exportu, ale o to, aby se autoritativní vlády s plnou korporátní kontrolou nad svými národními ekonomickými záležitostmi setkávaly, aby sdílely a vyměňovaly si základní suroviny potřebné pro jejich průmyslový rozvoj. Jelikož těchto surovin není nedostatek a jejich produkce byla ve skutečnosti drasticky omezena, aby se zabránilo zaplavení trhu, nemělo by být žádné potíže s nalezením přátelského řešení tohoto poměrně jednoduchého problému, jakmile se národy vzdají absurdní myšlenky, že si mohou navzájem ničit a profitovat z toho.

V budoucím světě jistě bude rivalita, ale rivalita v dosažení cílů, nikoli v soutěži. Pouze na základě korporátní organizace společnosti a ekonomického života můžeme dosáhnout míru a prosperity v uspořádaném světě. Sehrajme svou roli tím, že si uspořádáme vlastní národní záležitosti a budeme povzbuzovat ostatní národy, aby učinily totéž.

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

Nacistické hnutí v perspektivě od Jamese Drennana

Italští fašisté se nikdy nepokusili dát italskému nacionalismu ohromné rasové pozadí, které pan Hitler vytvořil jako intelektuální inspiraci „Třetí říše“. Pokud by nějaký národ měl pokušení založit moderní politiku na tvrzeních minulé historie, byli by to možná páni Říma, ale signor Mussolini se zřejmě zaměřuje na konečné panevropské sdružení založené na konceptech fašismu spíše než na doslovné oživení římských územních sláv. Pan Hitler na druhou stranu vypracoval ideál německé (nebo árijské) rasové exkluzivity, který má hluboké kořeny v německé historii. Tento německý koncept však, pokud je správně pochopen, nemusí být v žádném případě v rozporu s italským chápáním fašismu jako kréda předurčeného k vytvoření duchovního základu regenerace Západu. Neměl by být ani v rozporu s vznešenou koncepcí Britského impéria, která inspiruje fašismus v Británii, protože v žádném okamžiku nevzniká žádný střet zájmů. Naopak, všechny rozmanité příspěvky k teorii světového fašismu se mohou spíše doplňovat než narušovat.

Abychom pochopili, proč nacisté přijali rasovou interpretaci dějin, kterou poprvé formulovali v minulém století neněmečtí spisovatelé, jako byl Francouz Gobineau a Angličan Houston Stewart Chamberlain, a kterou nacističtí vůdci adaptovali jako základ revolučního ideálu přijatého německými masami a jako hybnou sílu současné státní politiky Německé říše, je nutné zvážit určité podmínky a trendy německých dějin v celém období posledních tisíc let. Pouze takovým studiem můžeme dospět k základům víry moderního německého lidu a pochopit směr, kterým pravděpodobně povedou vládci Německa lid oddaně přesvědčený o platnosti své víry.

Byly to germánské kmeny, které v osmém století skutečně nahradily imperiální představy starověkého Říma. Říše Karla Velikého – stylizovaného jako císař Západu – byla etnicky spíše německá než francouzská a teprve po jeho smrti se franko-gaullistické prvky začaly odlišovat od německých, když dědici různých částí jeho panství skládali přísahu, a to ve francouzských a německých dialektech. Ještě ve třináctém století štaufští císaři nadále považovali celou Itálii a velkou část dnešní Francie za provincie Německé říše. Za zmínku stojí, že zatímco v této době se Německo sotva rozkládalo na východ od Labe, Nizozemsko, Burgundsko a části Savojska a Franche-Comté byly v různé míře a v různých dobách zahrnuty do imperiálních panství.

Jednou z chyb výuky dějepisu v této zemi je, že se nám jen zřídka podaří vidět naše vlastní dějiny v perspektivě a ve vztahu k dějinám zbytku Evropy. Po čtyři století mezi nástupem Ludvíka Němce v roce 825 a smrtí Fridricha II. v roce 1250 – zhruba období v našich vlastních dějinách mezi vládami Alfréda Velikého a Jindřicha III. – byly dějiny Evropy z velké části dějinami Německa. V době, kdy byly naše vlastní dějiny mimořádně provinční – kdy se jejich události od hlavního proudu evropských dějin oddělovaly od událostí, jako jsou například individuální dějiny moderního Norska od dějin současné Evropy – bylo Německo dějištěm velkých bojů, které vedly ke zrodu

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

středověká evropská kultura a její císaři, jako Jindřich II. Ptáčník, Ota Veliký a Fridrich Barbarossa, se stali arbitry západní Evropy a pány událostí od Jutska po Sicílii, od Burgundska po Uhry. Je nutné ocenit význam tohoto období v myslích moderních Němců, abychom pochopili jejich mimořádnou hrdost na svou historii a jejich pocit frustrace a omezenosti v územních podmínkách poválečné Evropy.

Otta Veliký – který zemřel v roce 973, tedy téměř před tisíci lety – se v posledních několika letech stal nejvyšší postavou nacistického pantheonu a jeho portréty se v německých knihkupectvích objevují téměř stejně často jako portréty Hitlera a Göringa. Celý vývoj německých dějin je ve skutečnosti příkladem fenoménu „zastaveného vývoje“ a zvláštní projevy, které si spojujeme se současnou německou národní psychologií, pocházejí z „komplexu frustrace“, který je jeho nevyhnutelným derivátem. Samotný rozsah a rozmach moci Hohenstaufenů znamenal zkázu německého lidu. Skvělí císaři této linie byli fascinováni snem o panevropské říši Karla Velikého a po více než století plýtvali silou Němců na sledování jejich italských ambicí. Dřívější politikou Otty Velikého bylo upevnění velkého německého státu. Hohenstaufeny přitahovaly panevropské koncepce, jejichž dědici se stali Habsburkové. A zkáza Hohenstaufenů oslabila Německo a zbavila ho centrální síly v době, kdy Anglie a Francie stály na pokraji rozvoje směrem k národní státnosti, které nakonec dosáhli Tudorovci a Valois. Chyby politiky Hohenstaufenů se z německého pohledu jeví ještě tragičtější, když si uvědomíme, že velký „Drang nach Osten“ Němců přes Labe a kolem břehů Baltského moře podnikali Řád německých rytířů za vlády Fridricha II. a že tento tah byl nakonec ve svých širších možnostech zmařen oslabením impulsu z německého centra.

Mezi smrtí Fridricha II. v roce 1250 a smrtí Martina Luthera v roce 1546 uplynuly téměř přesně tři století, a ačkoli je toto rozdělení poněkud libovolné, je pro účely zobecnění přípustné. Toto období tří století bylo svědkem úplné proměny, a to jak v perspektivách, tak v charakteru německého lidu. Existují tři hlavní historické proudy, které měly zásadní vliv na následný vývoj německého historického života.

Zaprvé, jak německá, tak severoitalská města ztratila ekonomickou převahu, které se těšila ve středověku, kdy vyrůstala podél hlavní obchodní trasy z východu na západ mezi Evropou a byzantsko-saracenským Východem. Dobytí Konstantinopole Turky z velké části zničilo prosperitu všech regionů podél této trasy a objevení Ameriky a otevření Kapské cesty přesunulo centrum ekonomické moci do zemí podél atlantického pobřeží – Španělska a Portugalska, Anglie, Francie a Holandska. Ve skutečnosti není přehnané říci, že jak reformace v Německu, tak třicetiletá válka v sedmnáctém století měly své kořeny v ohromném procesu ekonomické dislokace, která musela následovat po tomto přesunu hlavních obchodních center.

Druhým velkým historickým proudem tohoto období byl vzestup Habsburků, v roli Hohenstaufenů. Habsburkové byli němečtí knížata s rozsáhlými osobními panstvími v německých zemích, ale jejich samotné postavení v Rakousku – Östermark Mark – na východních pomezích Německa je v podstatě činilo neněmeckými, co se týče jejich zájmů. Tradiční politika Habsburků snadno vysvětluje mimořádnou nenávist, kterou pangermáni a

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

zejména nacisté, mají pro celou „rakouskou teorii“. Habsburkové – stejně jako dřívější Hohenstaufenové – se považovali za dědice Římské říše a činili si nárok na světovou nadvládu, nebo alespoň v praktické politice na panevropskou nadvládu. Tento úžasný rod byl v různých obdobích své historie italskou mocností, španělskou a jihoamerickou mocností, slovanskou mocností, mocností s aspiracemi v Asii – a dokonce i v Africe – ale nikdy to nebyla mocnost, která by vědomě dovolila převahu čistě německých zájmů.

[1] Habsburkové sehráli během čtyř století následujících po dobytí Konstantinopole Turky velkou roli. Zastavili vojenský postup Turků na západ a stali se nástupci byzantských císařů jako hlavní civilizační činitelé v celé jihovýchodní Evropě. Jejich role však byla pro Evropu stejně cenná jako katastrofální pro koncepci německé národnosti.

Jejich zaujetí Středomořím odložilo na neurčito jakýkoli proces sjednocování Německa a jejich dynastická politika vedla v praxi k tomu, co se rovnalo rozdělení německy mluvících zemí.

Třetím důležitým vlivem na vývoj německých dějin bylo rozdělení německy mluvících zemí a transformace celého rasového charakteru obyvatelstva, které se nazývalo Němci, která probíhala v období 1250-1550. Tento jev měl zásadní význam, zejména když si uvědomíme, že právě ve stejném období se objevily a konsolidovaly národy jako Angličané, Francouzi a Španělé, a dokonce i Maďaři, Češi a Poláci, a Evropa začala nabývat podoby, kterou známe v současnosti.

V době Karla Velikého nebyly rozdíly mezi Germány a Franky příliš jasně definované. Anglie pod saskou hegemonií byla z velké části německým královstvím a totéž lze říci o severní Itálii pod Langobardy. Nejprve došlo k absorpci německých prvků v Anglii, východní Francii a severní Itálii. Tento proces byl skutečně dokončen dlouho před smrtí Fridricha II. v roce 1250. Během následujících tří set let byly západní hranice Německa posunuty směrem k Rýnu. Regiony jako Burgundsko a Franche-Comté se stávaly více francouzskými a méně německými. Nizozemsko se definitivně stalo neněmeckým. Vzniklo Švýcarsko a značná německá populace se připojila ke švýcarské myšlence. Důležité německé pochody v Rakousku se staly nedílnou součástí převážně neněmecké Habsburské říše. Výsledky těchto oddělení jsou v moderních evropských dějinách stále významné. Vysvětlují rakouskou otázku.

Vysvětlují otázku Alsaska a Lotrinska – spor o region, který nikdy zcela nepřestal být německý a který se nikdy nestal zcela francouzským. Vysvětlují také pokusy nacistů o oživení pangermánského vědomí, a to nejen v Rakousku a Československu, ale v menší míře i v Holandsku a Dánsku, Švýcarsku a Belgii.

Ale ve stejnou dobu, kdy se německé jazykové hranice posouvaly zpět k Rýnu a zatímco se populace s nejautentičtější německou krví transformovala na švýcarskou, francouzskou a holandskou, se německý jazyk a německá kultura rychle šířily na východ a primitivní neněmecké obyvatelstvo severovýchodní Evropy se učilo považovat se za Němce. Německá kolonizace na východě byla dílem Řádu německých rytířů, kteří dobyli a obraceli na víru slovanské a finské kmeny východně od Labe a později za Odrou, a německých hanzovních měst, která se podílela na zakládání obchodních center podél celého pobřeží Baltského moře. Německý pokrok v tomto směru byl nakonec zastaven vojenskou silou Polska, rivalitou skandinávských států a samozřejmě později i vzkvétáním Ruska jako velmoci na začátku 19. století.

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

osmnáctém století. Byl to však velký úspěch, zejména když si uvědomíme, že toto úsilí bylo dovedeno k závěru mezi třináctým a patnáctým stoletím, kdy byla středoněmecká inspirace slabá a v mnoha případech neexistující. Úloha hanzovních měst a Řádu německých rytířů v Baltském moři velmi odpovídala roli Italských republik a latinských rytířských řádů ve Středomoří, kterým se podařilo udržet agresivní italskou politiku na východě v době, kdy neexistovala žádná ústřední italská mocnost.

V polovičním selhání středověkého „Drang nach Osten“ se skrývá druhý prvek „frustračního komplexu“, který je základem moderní německé interpretace dějin jeho země. Nacisté – zejména ti, kteří by se dali nazvat „pruskou školou“, ke které patří generál Göring a pan Rosenberg – neustále hledají oživení německého pronikání a kolonizace pobaltských zemí jako kompenzaci za omezení německých aspirací na Západě.

Nejdůležitějším výsledkem středověkého „Drang nach Osten“ bylo založení pruského státu. Autochtonní obyvatelstvo Pruska bylo převážně slovanského a finského původu – nejprimitivnější kmene severní Evropy – smíchané s válečnickými a chudými živly, které migrovaly na východ ze starších sídel německé kultury. Prusové byli jako národ vytesáni v důsledku dvou století nejkrvavějších válek středověku.

Reformaci v Německu – která zabírá většinu dějin šestnáctého a sedmnáctého století – lze v určitých ohledech považovat za do značné míry nevědomé hnutí frustrovaného německého nacionalismu proti pangermánskému – římskokatolickému pojetí Habsburků. Reformace vyvrcholila třicetiletou válkou, která Německo na téměř století zničila a vážně ochromila moc Habsburků. Obnovení turecké moci, které se projevilo při obléhání Vídně v roce 1683, bylo jedním z důsledků oslabení Habsburků a třicetiletá válka pravděpodobně vedla k prodloužení turecké nadvlády v jihovýchodní Evropě o více než dvě století.

Vzestup francouzské monarchie představoval vážnou a trvalou hrozbu pro upevnění jakékoli německé jednoty. František I. spolupracoval s Turky proti Habsburkům a byli to Valois, kdo jako první začal hrát za polskou barikádu proti Německu na východě. V následujícím století to byl Richelieu, kdo skutečně pohnul německými pěšci během třicetileté války. Výsledkem jeho politiky bylo, že Německo bylo na století vydáno na milost Bourbonům, dokud se s nástupem Pruska za Fridricha Velikého do německé politiky nevnesla zcela nová síla.

S příchodem Fridricha Velikého se blížíme k moderní fázi německých dějin – k boji mezi Hohenzollerny a Habsburky, mezi protestantským, napůl německým Pruskem, které aspirovalo na německou identitu, a německým Rakouskem, které aspirovalo na neněmeckou identitu a – v rámci dynastických mezí – na celoevropskou, což byla jedna z hlavních, byť nepřímých, příčin poslední války. Reformace byla v určitých německých mezích, bylo to celoněmecké hnutí, a lze ji také považovat za reakci proti stavu hospodářské zaostalosti, do kterého Německo upadlo v důsledku posunu obchodních cest během patnáctého století. Valdštejn, bezpochyby největší Němec svého století, měl široké, byť vágní představy o celoněmecké jednotě a zemřel v důsledku intrik se severoněmeckými knížaty proti zájmům Habsburského rodu. Fridrich Veliký vážně zpochybnil habsburskou hegemonii ve střední Evropě a využil slabosti Francie v předrevolučním období k prolomení polské barikády proti Prusku na východě. Napoleonské války byly sotva víc než nepříjemnou přestávkou v soupeření ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

mezi dvěma germánskými mocnostmi. Jejich výsledkem bylo podstatné posílení pruské pozice, neboť oslabily nezávislé knížecí rody v Německu a umožnily Prusku v první polovině devatenáctého století donutit menší státy k celním uniím. Fridrich Veliký dobyl Slezsko. Vynucená účast jeho nástupců na kontinentální blokádě během napoleonských válek položila základy německého zpracovatelského průmyslu, který byl vytvořen k zaplnění mezery vzniklé vyloučením britského zboží. Celní unie spojily s Pruskem stará hanzovní města a modernizované severní Německo čelilo Rakouské říši, která byla ve skutečnosti pozůstatkem renesance.

V roce 1866 bylo Rakousko vytlačeno z Německé konfederace a přestalo být německou mocností. Přibližně ve stejnou dobu bylo vytlačeno z Itálie, které skutečně dominovalo až do první poloviny devatenáctého století, a nyní přestalo být italskou mocností. Zde však lze pozorovat úžasnou politickou flexibilitu habsburské dynastie.

Rakousko se během druhé poloviny devatenáctého století rychle stávalo slovanskou mocností a vládlo menšině německých poddaných, kteří shodou okolností žili v Rakousku a Čechách. Je možné, že by Rakousko přežilo jako maďarsko-slovanská konfederace, kdyby František Josef zemřel dříve a František Ferdinand žil déle. Starý císař však, jak řekl králi Edwardovi, „nikdy nemohl zapomenout, že je německý princ“.

Během dvaceti let předcházejících válce se v Rakousku zrodilo silné pangermánské hnutí vedené Karlem Leugerem – populárním purkmistrem Vídně – které si skutečně přálo vidět konec Habsburské říše a monarchie a spojení německých částí říše v rámci Velkoněmecka. Pokud by bylo dosaženo buď pangermánského řešení, nebo „federálního“ (slovanského) řešení arcivévody Františka Ferdinanda, dějiny Evropy by mohly dostat poněkud jiný impuls. Hohenzollernové však ve skutečnosti nahradili roli Hohenštaufenů a Habsburků. Ti druzí byli prakticky vmanévrováni do pozice vazalských knížat a s rozvojem politiky Trojspolečnosti Hohenzollernové pouze dodali novou sílu a nový směr panevropské politice císařů Svaté říše římské.

Adolf Hitler vyrůstal v atmosféře pangermánské propagandy předválečné Vídně a ve svých poválečných spisech hořce odsuzuje to, co považuje za protiněmeckou a čistě dynastickou a kapitalisticko-monopolní politiku, kterou připisoval Hohenzollernům. Byl také proti politice koloniální expanze, kterou Hohenzollernové iniciovali a ke které se stále drží starší nacionalističtí politici jako Hugenburg a Schacht. Je proto nutné mít na paměti tyto dvě důležité tendence, které řídí nacistickou politiku v praxi. Zaprvé, nacistická politika je v podstatě národní v tom, že je reakcí na katastrofální panevropskou politiku Habsburků a Hohenzollernů. V duchu Bismarcka, který prohlásil, že „celá východní otázka nemá cenu kostí jediného pomořanského granátníka“, odmítá jakoukoli ambici podrobit neněmecká území německé vládě. Na druhou stranu představuje výzvu pro zavedený státní systém Evropy, když zdůrazňuje nutnost začlenění všech území obývaných německy mluvícím obyvatelstvem do struktury „Třetí říše“.

Povrchně se zdá, že pangermánské rekultivace nacistických idealistů jsou neslučitelné s trvalým mírem v Evropě. Pan Hitler však v podstatě směřuje k uznání skutečnosti, že Německo musí být považováno nejen za rovnocenného velmoci, ale že tyto mocnosti musí také umožnit legitimní expanzi Německa a v případě potřeby najít cesty, kterými se může rozšířit. Tam

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

Na ambiciózní německé územní politice není nic zvlášť nemorálního. Během posledních patnácti let jsme tolerovali exkluzivní a neústupnou kontinentální politiku francouzské demokracie a Společnost národů byla do značné míry využívána k podpoře rozvoje nové slovanské skupiny ve východní Evropě. Je nutné si uvědomit, že evropské hranice byly vždy extrémně proměnlivé a neexistuje žádné historické opodstatnění pro to, abychom je v současném okamžiku evropských dějin považovali za obzvláště trvalé.

Ve východní Evropě je třeba slovanskou skupinu – Polsko, Čechy a balkánské Slované, na rozdíl od Rusů – považovat za poměrně trvalý prvek v evropských dějinách. Polsko i Čechy byly ve skutečnosti staršími státy než Prusko. Na druhou stranu Rusko je poměrně nedávný fenomén, který se jako evropská mocnost objevil až na začátku osmnáctého století. Bylo to dílo dvou velkých panovníků – Petra Velikého a Kateřiny Veliké. Poslední válka zničila dílo Kateřiny a ruské hranice byly zatlačeny za Pripětské bažiny. Bolševici hodně udělali pro podkopání kulturního i národního základu bývalého Ruského impéria. Stabilní instituce a myšlenky byly zničeny a mnoho národů, které tvoří Sovětský svaz, rozvíjí dezintegrační tendence tempem, které si obecně neuvědomujeme. Rusko se stává politickou zemí nikoho – což je fakt, který si Japonci na dalekém východě, zdá se, velmi váží.

V této souvislosti nabývá nedávná německo-polská smlouva na významu a naznačuje možnost zcela nové orientace v pobaltské politice. Německo i Polsko potřebují to, co by se dalo definovat jako prostor pro „rolnickou expanzi“. Pan Hitler a další představitelé nacistické ideologie, jako Darre a Rosenberg, zdůrazňovali, že cílem nacistického Německa jsou prázdná území, kde by němečtí rolníci mohli obdělávat svou půdu a kde by německé komunity mohly budovat své životy jako nedílnou součást Německa. Je to zcela odlišné pojetí od „koloniálního imperialismu“ Hohenzollernů a moderních konzervativních nacionalistů, jako byli Schacht a Hugenburg. Úspěšná válka proti Polsku by německý problém „rolnické expanze“ nevyřešila, protože samotné Polsko je hustě osídlené a má rostoucí populaci. Obě země však mají ambice na Východě, které byly v 17. a 18. století zastaveny švédskou intervencí a vzestupem Romanovské říše. Možnosti těchto ambicí si nedávno připomněly, když Němci během války okupovali pobaltské provincie a když Poláci v roce 1920 okupovali Ukrajinu.

Ukrajinští nacionalisté, kteří si přejí oddělení od Ruska, mají velmi důležité vazby na Berlín a Varšavu a je možné, že tyto prvky mohou být klíčové pro formulování základů společné německo-polské politiky v „dalekovýchodní“ Evropě. Jakékoli vyhlídky na válku jsou přirozeně znepokojivé, ale zdá se zřejmé, že nejpřímějším způsobem, jak učinit budoucí válku v západní Evropě nevyhnutelnou, je ignorovat nejen německé aspirace, ale i německé potřeby. A uvolnění německé energie směrem na východ se zdá být nekonečně lepší než „zácpa“ podél Rýna a v Rakousku – což je jediná konečná alternativa.

V nacistickém Německu panuje pozoruhodně málo nepřátelských pocitů vůči Británii a nezdá se, že by existovala jakákoli tendence směřovat oficiální propagandu proti Británii, a to navzdory mimořádně provokativnímu postoji, který zaujímají části tisku v této zemi – a také některé politické skupiny od doby, kdy se nacisté dostali k moci. Existuje samozřejmě agitační hnutí za navrácení afrických kolonií Německu, ale inspirace pro toto agitování pochází převážně z dnes již nevýznamných konzervativních nacionalistických kruhů. Názory na hodnotu těchto konkrétních kolonií pro nás nebo pro Němce se mohou lišit, ale sám pan Hitler vyznává opovržení „koloniálním imperialismem“, který inspiruje nacionalistické skupiny.

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

Politika založená na „exportním kapitalismu“ – a to je politika, která požaduje kolonie – je jistě v rozporu s ekonomickou teorií „autarchického státu“ a lze s jistotou říci, že nacisté – alespoň v současné fázi – si nepřejí znovu vstoupit na africké pole. Veškerý důraz jejich propagandy je kladen na obnovu rolnického života jako základu autarkického státu a na potřebu dalších území geograficky sousedících s Německem, kde se německé rolnické komunity mohou rozšířit a rozvíjet ten německý společný život, v němž nacisté vidí počátek a konec všeho. Pokud je taková politika přivede do konfliktu s mocnostmi a se zájmy, které nejsou britskými zájmy, pak sotva je věcí Británie, aby se účastnila křížových výprav, aby si udržela imunitu nejzkorumpovanější tyranie, která kdy poskvrnila dějiny lidské rasy.

---

[1] S výjimkou snad krátké vlády císaře Josefa II.

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

Sociální demokracie v úpadku
od Johna Becketta

Analýza výsledků doplňovacích voleb od posledních všeobecných voleb ukazuje, že Labouristická strana zvýšila svůj průměrný počet volebních konzultací oproti roku 1929 o téměř 15 procent. V roce 1929 získala 289 křesel a s podporou pěti nezávislých poslanců měla lobbistickou sílu 294 křesel. O třináct vítězství více by jí dodalo moc. Na základě údajů z roku 1929 by tempo nárůstu počtu volebních konzultací stejné jako v doplňovacích volbách stačilo k tomu, aby strana získala jasnou parlamentní většinu. Vzhledem k absenci výrazného příklonu k fašismu v jejím prvním volebním souboji lze přesvědčivě usoudit, že neexistuje žádný jiný faktor, který by mohl takovému pořadí událostí zabránit. Dojde k pravidelnému výkyvu kyvadla a obě strany sněmovny se vymění jako fotbalové týmy v poločase.

Nic by nebylo zábavnější, nebýt tragické, než studovat různé názory našich „národních vůdců“ a tisku ohledně pravděpodobného směřování, kdy bude parlament ovládán labouristy. Ty se pohybují od vizí Británie na celé červené trase, se sirem Staffordem jako řidičem, až po laskavé pohodlí pana Greenwooda a Dr. Daltona, kteří nám malují obraz Británie beze změny, s výjimkou prosperity, s přední lavicí neuvěřitelně „gentlemanských“ supermanů, kteří zvyšují nájemné v Mayfairu stejně stabilně, jako vyhlazují slumy z krásné tváře naší země.

Velká tragédie, rudá zkáza a blahodárná efektivita jsou postupně předpovídány. Je úžasné, že žádný z proroků si nedal tu práci, aby pečlivě prozkoumal principy sociální demokracie, na kterých je založena Labouristická strana, a osud těchto principů (nebo jejich absenci) v každé zemi, ve které byly vyzkoušeny. Tato studie, doplněná přehledem minulých dějin Labouristické strany a nestranným zkoumáním charakteru a historie jejích vůdců, nevyhnutelně ukazuje na závěry méně dramatické, ale mnohem děsivější než kterékoli z těch, které jsme již zvažovali.

Mým cílem je tvrdit, že labouristická vláda neznamená ani revoluci, ani evoluci. Znamená bezpáteřní vládu nicotných lidí bez jakýchkoli řídících principů; znamená bezcílné unášení se zmítáním povrchní neupřímnosti; znamená nevyslovený poplach uprostřed ekonomické nejistoty a finanční paniky, kterou zvyšují nervózní a nezkušení ministři.

Bez prospěchu pro outsidery se lze spolehnout na to, že Labouristická strana bude štěkat na ty nejhorší a varovat je. Výsledkem nebude žádná náhlá katastrofa, se kterou by se dalo snadno vypořádat, ale podkopání vitality národa a zrychlení rozkladu takovou rychlostí, že ho už nebude možné zastavit. Teorie sociální demokracie je vskutku ztělesněna v oficiální apologii samotné Labouristické strany za rok 1933: „Možná jsme byli neúčinní, ale po celou dobu jsme byli na správné cestě.“

Tváří v tvář změněným ekonomickým podmínkám, které přinesl obrovský pokrok v produktivní síle díky moderním strojům a vědě, bojují tři základní myšlenky – fašismus, komunismus a sociální demokracie – o nadvládu v myslích civilizovaného světa již od roku 1918.

Na první pohled je sociální demokracie nejatraktivnější. Komunismus vyžaduje nemožné.

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

zmatek a oběti k dosažení vysoce kontroverzních výsledků. Fašismus se silně odvolává na vyšší, sebezapřijímající stránku lidských bytostí. Průměrný člověk je líný a požitkářský. Nechce pracovat a přijímat disciplínu; především nechce muset přemýšlet a přinášet oběti ve prospěch rasy. Sociální demokracie slibuje potěšení bez bolesti, idealismus bez úsilí, prosperitu a spravedlnost bez plánování. Žádná účinnější forma drogy pro masy nemohla být vynalezena a není divu, že v Rusku, Itálii a Německu, kde byla plná síla vánice způsobené válkou pociťována, se tyto národy obrátily o záchranu k sociálním demokratům.

Prostor neumožňuje podrobný rozbor selhání sociální demokracie v těchto zemích s citacemi. Nejenže se jí nepodařilo uskutečnit pokojnou transformaci z predátorského kapitalismu na socialismus, jak slibovala, ale ani se jí nepodařilo sebemenší zastavit lupiče, s nímž alespoň v Německu vytvořila rychlé a pevné spojenectví. Ve všech třech zemích se dělníci ocitli v mnohem horší situaci, než v jaké byli předtím, než sociální demokracie získala moc, a ve všech třech zemích se toto ponaučení ukázalo jako dostatečné k tomu, aby se k takovým formám demokracie otočili zády a snažili se znovu získat svou prestiž a efektivitu pod národním vedením. Rusko, méně vyspělá země, přijalo nyní rychle mizející formu komunismu, zatímco Itálie a Německo s vyšší civilizovanou úrovní se obrátily k fašismu jako záchraně.

Stačí jen velmi letmý pohled na sociálnědemokratickou teorii, abychom ukázali, že to, co
To, co se stalo v těchto třech zemích, bylo nevyhnutelné a musí se stát všude, kde se její politika uplatňuje.

Sociální demokrat je racionalizátorem demagogie, zatímco jeho strana je vždycky plná poslaneckých klubů a její vysoká místa jsou plná mužů, kteří možná nemají nic, co by je doporučili, kromě síly povrchní řeči. Jeho nejvyšší úřady jsou otevřené demagogovi a pouze jemu. Stejně jako jsou jeho principy vágní a principy jeho odpůrců určité, tak jeho vůdcům chybí fanatismus komunistů nebo přísnost fašistů. Získejte moc hlasováním – ne moc konat, ale moc se ujmout úřadu. Slibte bohatým i chudým, že budete jejich přítelem. Zrušte slumy a večeřejte s majiteli slumů. Zvyšte mzdy, ale dejte tituly špatnému zaměstnavateli.

Znárodněte banky, ale poslouchejte bankéře. Porazte mezinárodní kapitál polibkem na uvítání.
Omezte zbrojení a zároveň se vměšujte do záležitostí všech ostatních zemí. To je několik z vhodnějších sloganů pro kandidáty Labouristické strany. Není divu, že ve světě ponuré reality se tato směs oportunismu, idealismu a naprosté slabosti charakteru zhroutila, kdykoli na ni byla svedena odpovědnost.

Zkoumání historie Labouristické strany ukazuje, jak přesně se tyto tendence v praxi naplňují; a vzhledem k pokročilejšímu stádiu rozkladu v uvedených kontinentálních zemích není nic pozoruhodnějšího než srovnat jejich nedávnou historii s našimi vlastními zkušenostmi. Sociální a ekonomické potíže vedly k širokému uznání potřeby změny ve struktuře národa. Byla vyzkoušena zdánlivě snadná cesta sociální demokracie; následoval chaos a korupce; a muselo se uplatnit vedení, mylně nazývané diktaturou.

Studie naší Labouristické strany ukazuje přesně stejné tendence jako u již zmíněných sociálnědemokratických stran. Může její nejoptimističtější stoupenec skutečně tvrdit, že v celém přesvědčení a politice strany existují dva konzistentní prvky? I kdybychom neměli záznamy o jejich předchozích funkčních obdobích, které by to dokazovaly, projevy jejich vůdců a sloupky v Daily Herald obsahují všechny možné rozpory. Socialistická liga a nejklidnější odborový vůdce jsou jednotní ve své touze po volebním vítězství, ale je nemožné najít jednoho ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

jediný bod jednoty ve svých plánech na vládnutí, jakmile bude dosaženo vítězství. Zúčastněte se jakékoli schůze labouristů, kde vystupuje více než jeden řečník, a pokud řečníci překročí pouhé vysoké aspirace a přejdou k praktické politice, okamžitě se projeví nejvýraznější rozdíly.

První skutečně velká parlamentní Labouristická strana se vrátila v roce 1922. Nikdy, ani v „paragrafním parlamentu" z roku 1906, se do Westminsteru nedostala taková podivná sbírka výstředností. Nelze je popsat lépe než Scanlonem ve svém díle Úpadek a pád Labouristické strany: —

„Politika, stejně jako nepřízeň osudu, vytváří zvláštní společníky, ale lze s jistotou říci, že v žádném okamžiku se těm nejhorším formám nepřízně osudu nepodařilo svést dohromady tak podivné, rozmanité typy, jaké se ocitly namačkané vedle sebe v naší labouristické posteli v parlamentu v roce 1922 – každý, kdo měl nějaké stížnosti, se připojil k . . . Labouristické straně v přesvědčení, že existuje pouze proto, aby napravovala individuální křivdy; a když se do strany připojil jakýkoli bohatý člověk, okamžitě cítil, že by měl být přijat do parlamentu, aby se stížnosti mohlo řádně věnovat pozornost... vzpomeňte si na pana Egertona Wakea, národního organizátora Labouristické strany, jehož úkolem bylo zajistit umístění [já] kandidátů, který řekl, že největším neduhem strany je předávkování nespokojenými generály."

Celkem se do Labouristické strany dostalo několik podivných exemplářů... každý měl pevnou představu: někteří se soustředili na opotřebované koně, jiní na utlačované menšiny, za předpokladu, že menšiny nebyly příliš blízko. Byli tam generálové, kteří byli ve válce přehlédnuti a chtěli změnit celý systém povyšování. Jiní (ne generálové) byli ochotni věnovat svůj čas a energii tomu, aby se světil den nezájmu; další se mohli s klidem dívat na drsné podmínky nezaměstnaných, ale ochotně by stranu zničili, kdyby navrhla přidat na seznam jediný dělnický klub. Byli tu další, kteří věřili, že skupinová setkání pro každodenní přímluvu k Bohu vyřeší problém chudoby, a byli tu další, kteří neměli žádný jasný názor na cokoli.

V roce 1906, když někteří labourističtí poslanci naznačili světu velké otázky, kterým doufali zasvětit svůj parlamentní život, pan Bernard Shaw se omluvil vesmíru za to, že s nimi byl kdy spojován. Neexistuje žádný záznam o tom, co řekl v roce 1922."

O necelý rok později se toto nestejné shromáždění stalo oficiální vládou země.
Po několika měsících ve funkci byl státem okamžitě odvolán. Pět let pana...
Baldwin připravil národní mysl na jakoukoli alternativu a v roce 1929 labouristická vláda, které chybělo jen několik málo hlasů k dosažení většiny a téměř vždy měla skutečnou fyzickou většinu v okrscích Sněmovny reprezentantů, vládla s nepohodlím a hanbou dva a půl roku, dokud krize v roce 1931 nezpůsobila jejich dočasný volební zánik.

V Rusku Kerenskij radil k opatrnosti až do okamžiku, kdy uprchl před rozhořčeným a zklamaným národem, který se obrátil na bolševiky, aby získal vedení, které on sám nikdy neměl odvahu projevit. V Itálii sociální demokraté obsadili továrny a protože neměli žádné plány, jak je vést, nechali se pokorně vyhnat a zničit fašisty, kteří Italům předkládali plány místo projevů a činy místo intrik. V Německu měli socialisté v roce 1919 veškerou moc ve svých rukou, ale s hrůzou se utíkali o pomoc k junkerům ; dvanáct let se krčili před Výmarskou ústavou; a v roce 1933, sotva s bečením protestu, ustoupili Hitlerovi a disciplinovanému vedení úderných vojsk.

Není divu, že bývalý anglický socialistický poslanec píše, že sociální demokracie je pro svou existenci závislá na tom, zda se nikdy nedostane k moci. Tento článek začínal varováním, že

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

Labouristická strana musí, pokud čísla z doplňovacích voleb něco znamenají, znovu získat úřad v příštích volbách. Čtenář se může ptát, jak je možné, že vzhledem k výše uvedeným skutečnostem miliony voličů znovu volí labouristy. Odpověď spočívá v lstivé výmluvě uváděné na každém programu labouristů: – „Nikdy jsme neměli většinu."

Jakkoli se to může zdát úžasné, velká většina voličů se zdá být zcela upřímně přesvědčena, že kdyby se v roce 1929 vrátilo dalších dvacet odborových vůdců nebo středostavovské inteligence , labouristická vláda by úspěšně splnila mnoho a rozmanitých utopických slibů, které dala během své volební kampaně. Jak absence většiny vysvětluje dělníkům zavedení a prosazení Dolní sněmovnou – často proti některým liberálním a konzervativním hlasům – zákonů rozhodně proti dělnické třídě, jako je zákon o anomáliích a zákon o uhelných dolech, to si nepředstírám, že chápu. Jak se kázání třídní nenávisti a shromažďování mas k rozbití kapitalismu mohlo změnit v nekontrolovatelný snobismus a plazivou podřízenost londýnské City, protože je zde 294 poslanců místo 307, je záhadou, která nikdy nebude vysvětlena.

Ať už je s Labouristickou stranou cokoli jiného špatně, dosáhla velkého úspěchu v řešení problému s kladením nepříjemných otázek. Zjistila, že nejlepším způsobem je otočit se k nim zády. Vysvětlení ustupuje odsouzení; výklad se provádí zuřivým zuřením; a neschopnost dodržet sliby dané v minulosti se zdá být v očích voličů více než zakryta mimořádnou štědrostí při slibování do budoucna.

Hlavní důkaz toho, že labouristé neumí vládnout, nespočívá v jejich selhání, jakkoli bylo v minulosti opovrženíhodné, ale v psychologii jejich vedení a důvěřivosti jejich řadových členů. Mimořádná shovívavost, která je v Británii vždy projevována těm, o nichž se obecně předpokládá, že se vypracovali na vysoká místa, pravděpodobně vysvětluje podivný způsob, jakým ti, kteří jsou v pozici, kdy mohou znát pravdu, nechávají bez povšimnutí lstivá tvrzení labouristických vůdců o neobvyklých standardech spravedlnosti.

Pan MacDonald jakožto vůdce národní vlády dnes sleduje naprosto stejnou politiku jako v době, kdy byl velmi uctívaným a milovaným vůdcem labouristické vlády. Jediný rozdíl je v tom, že tato politika je úspěšnější, protože je obklopen schopnými lidmi namísto neefektivních. Přesto vidíme, jak ho vůdci labouristů, kteří byli hrdí na to, že ho následovali před rokem 1931, nyní hanobí a odsuzují za přesně tytéž metody, za které dříve, když je používal, odsuzovali jiné lidi za to, že proti nim protestovali. Standard poctivosti je tak nízká, že labourističtí poslanci v minulosti i současnosti, kteří se dříve potulovali kolem jeho dveří v naději, že dostanou šanci je otevřít a říct „Dobré ráno", nyní viní ze všech zločinů minulosti MacDonalda, Thomase a Snowdena. Jedním dechem tvrdí, že jsou demokratickou stranou, a v dalším říkají, že v parlamentní skupině bylo za to, co nyní odsuzují jako darebácké chování, zodpovědných téměř 300 silných tří mužů.

Obecným příkladem této nepoctivé propagandy je prohlášení, které se vždycky objevuje na platformách Labouristické strany, že jsou jedinou stranou, která zveřejňuje rozvahu, a jejich odsuzování starších stran za korupci v prodeji vyznamenání a zatajování tajných zdrojů příjmů. Mnoho členů těmto prohlášením nepochybně věří, když je činí. Na druhou stranu si mnozí musí být vědomi toho, že po řadu let vedoucí představitelé přijímali velké soukromé příspěvky a používali je dle svého uvážení – příspěvky, které nebyly nikdy vyúčtovány v žádném vydaném prohlášení. Labouristická strana vždy odsuzovala prázdnou okázalost titulů, ale zkoumání seznamů vyznamenání z doby, kdy byla ve funkci, nenaznačuje žádnou změnu v tradičním způsobu sestavování těchto seznamů. ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Větší část vedení labouristů je v těchto záležitostech vědomě pokrytecká, řadoví členové jsou tak neuvěřitelně důvěřiví, že je těžké netvrdit, že si vedení, které mají, zaslouží.

Jaký bude konec demokracie? Začneme-li studiem historie sociální demokracie jinde, naše zkoumání Labouristické strany v Británii nás musí vést k přesvědčení, že stejně jako vykazuje všechny charakteristiky kontinentálních hnutí, musí se i její pokrok nevyhnutelně vyvíjet stejným způsobem. Je docela možné, že to není jen povzbudivá myšlenka. Pokud se národ ve velmi krátké době nevzpamatuje a nedostane ráznou a praktickou alternativu, negativní ctnosti financí zatížené Konzervativní strany nám nevyhnutelně zajistí labouristickou většinu ve Westminsteru. Konzervativci jistě udrží labouristickou vládu u moci nejméně dvanáct měsíců. Voliči by si neuvědomili, jak špatná byla Labouristická strana, a zapomněli by, jak špatný byl v té době konzervatismus.

Proto je prvořadě důležité, aby fašismus bez dalšího prodlení předložil tuto alternativu. Tragická historie jiných zemí by se zde neměla odehrávat. Když je nekonstruktivní reakce a bázlivý socialismus přivedly na pokraj katastrofy, obrátily se ke konstruktivnímu plánování a autoritativnímu vedení jako k poslednímu prostředku.

Labouristická vláda, která se zavázala zlepšit podmínky mas, po nástupu do úřadu zjistí, že skříň je prázdná. Pryč jsou doby, kdy se z přebytku dalo najít pár milionů na uplacení dělníků. Dělníci, rozhořčení naprostým selháním labouristické vlády v pomoci a rozníceni bezohlednou povahou jejich propagandy, se obrátí k nepokojům a komunismu jako k východisku. Investiční třída, znepokojená divokými projevy pronášenými za dosažení úřadu, se zapojí do svých rohů s katastrofálními následky pro naši ekonomickou situaci. Sociální demokracie bude čelit svému historickému problému: — Jak uspokojit své příznivce, aniž by útočila na své odpůrce. V socialistickém krédu není žádné řešení. Za necelé tři roky budeme čelit skutečné krizi, která z krize z roku 1931 udělá ve skutečnosti velmi malichernou záležitost.

Je možné věřit, že demokracie, jak ji známe v současnosti, přežije tento neustálý spád do katastrofy? Fašismus se musí snažit přesvědčit národ o svých plánech nyní, a ne až do chvíle, kdy nás katastrofa trápí.

Labouristé nemohou vládnout a pokud se korporátní stát zdrží, dokud sociální demokracie nesklidí svou úrodu chaosu, spása národa bude stále spočívat v tom, že mysli mužů byly připraveny a hnutí černých košil konsolidováno.

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

Fašismus a válka od generálmajora J. F. C. Fullera

Názor fašismu na válku je založen na zdravém rozumu, neboť fašista je realista. Pro něj je zbytečné zahlcovat problém války slovy a klatbami, jak to tak často dělají ti, kterým se podařilo vyhnout se tomu poslednímu, protože emocionalismus je protikladem realismu. Je otevřený zkoumání problému jako lékař vyšetřuje pacienta, ale odmítá se nechat rozptýlit „slávou“ na jedné straně nebo „hrůzou“ na straně druhé.

Pokud je problém řešitelný, bude vyřešen vědecky, tedy hledáním pravdy, udržováním nestranná mysl a práce spořádaným způsobem. Hysterie to jistě nevyřeší.

Poté, co fašista studoval válku historicky a psychologicky, došel k závěru, že za určitých okolností jsou války nutné a za jiných nikoli. Proto se rozhodl, že okolnosti jsou hlavním faktorem, že právě ony vytvářejí války, a že válka sama o sobě není nemocí, ale spíše vyvrcholením chorobného stavu míru. Není to mikrob, ale horečka způsobená mikrobem. Bez této horečky by pacient mohl snadno zemřít na vnitřní otravu, ale pokud jeho teplota stoupne nad určitou hranici, jistě se zhroutí; v každém případě je pravděpodobné, že bude fyzicky oslaben, až jeho nemoc skončí. Není to horečka, kterou by bylo třeba vinit, ale její příčina. Fašista proto říká: „Budu se s tímto problémem vypořádávat kauzálně a dokud nebudou jeho příčina nebo příčiny odstraněny, budu mít po ruce zásobu chirurgických nástrojů a léků, svá námořnictva, armády a letectvo, protože nevidím důvod vkládat důvěru v léčbu vírou a jiné šarlatánství. Proto nebudu mít nic společného s pacifistickým čarodějnictvím, které důvěřuje zaříkáváním, kouzlům a smlouvám.“ Právě z tohoto důvodu se odmítá nechat zlákat ze stopy svého hledání pravdy odzbrojením a podobnými falešnými sleděmi, protože zbraně samy o sobě nemohou vyvolat války, stejně jako kleště a skalpely samy o sobě nemohou vyvolat nemoci.

„Proto,“ říká fašista, „zkoumejme mír, neboť v nespokojenosti s mírem se objeví příčiny války a dokud nebudou odstraněny, nehodlám zahodit své chirurgické nástroje. Čím hysteričtější se zastánci míru stávají, tím jistější si jsem, že se válka vrátí, a proto se budu snažit, aby mé nástroje a léky byly co nejlépe sehnatelné.“

Pak se fašista obrací k době, ve které žijeme, neboť právě z této doby vzejde další válka, a po jejím nestranném prostudování dochází k závěru, že dnes existují dvě hlavní příčiny války, a to: přelidnění a fiskálně-ekonomická anarchie. Právě ty vedou k vojenským příčinám – nutnosti dobývat, terorizovat a budovat nedobytné hranice.

První z těchto dvou hlavních příčin se dívá takto: Jakkoli je to politováníhodné a otravné, je faktem, že hladovějící člověk raději porušuje zákon krádeží jídla, než aby zemřel hlady. V každé civilizované i necivilizované zemi se shoduje na tom, že člověk má právo bránit svůj život; proč by se tedy tento člověk měl zabíjet hladem, když si může zachránit život krádeží? Když se tedy země přelidní, čeká ji dvě možnosti: může spáchat sebevraždu v občanské válce nebo obsadit sousední území, což znamená válku, pokud není obydlené.

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

pacifisty opojenými pakty. To jsou fakta, která nelze vyvrátit. Vzhledem k přelidněnému Japonsku je pro Ligu nesmyslné namítat proti japonské expanzi. Mnohem moudřejší by bylo každoročně dodávat do této země několik tisíc tun antikoncepce.

Stejný problém máme i v Indii: ať už je to Bílá kniha, nebo ne, pokud se Indové budou množit současným tempem, pokud se neukáže možnost expanze, musí Indie do konce tohoto století explodovat. V roce 1921 měla 320 milionů obyvatel a v roce 1931 350 milionů. Při tomto tempu růstu to bude v roce 2001 asi 700 milionů, a pokud se Marie Stopesová nezačne angažovat nebo z každého stonku kukuřice nenarostou dva klasy, je katastrofa předem odsouzena. Toto je fakt, který nelze vymazat žádným perem, inkoustem ani zbožnými slovy; fašista proto pracuje s fakty – je realista.

Pokud jde o druhou ze dvou hlavních příčin, fašista se okamžitě setkává s tím, co je prohlašováno za „ekonomický nacionalismus“, o kterém tolik lidí má za to, že v něm přebývá ďábel stávky. Nikdy není okouzlen slovy ani jmény, a když to zkoumá, zjišťuje, že to, co se tím ve skutečnosti myslí, ale co je v liberální demokracii kacířstvím šeptat, je anarchistické obchodování: Jděte, jak se vám zlíbí, dělejte, co můžete, podvádějte, uplácejte, snažte se a ďábel si vezme to nejhorší. Trhy a zahraniční půjčky hrají v této nekrvavé válce o škrty v peněžence velkou roli. Stručně se na ně postupně podívám.

Vzhledem k tomu, že dnes všechny národy produkují více, než si mohou za stávajícího finančního systému koupit, světová produkce převyšuje světovou poptávku. Trhy se proto stávají příčinou svárů a prostorem pro vylití nespokojenosti i zboží. Jelikož je zřejmé, že je nemožné, aby každá země prodala více, než si může koupit, soukromé zájmy zahrnují jejich příslušné vlády a vlády, které chřestí meči, aby se navzájem zastrašily – jejich chřestěním jsou urážky denního tisku. Chamtivost plodí závist, závist vášeň a nenávist, pak přijde nějaký incident, který odpálí nahromaděné emoce, a je tu válka. Totéž se děje v boji o suroviny.

Ještě silnější příčinou je boj mezi velkými centrálními bankami o finanční kontrolu. Pokud nelze zboží zaplatit zbožím, je dlužník nucen přijmout půjčku a okamžitě se dostane do finančního otroctví. Jak říká jeden autor o mezinárodních finančnících: „Více než kterákoli jiná síla vypuštěná do chaosu moderního světa vedli k válce.“ Jakmile se dostanou do jejich sevření, existují pouze dva způsoby, jak se z toho dostat: popření nebo boj. Protože první znamená bankrot a hanbu, obvykle se uchýlí k druhému.

Tak se stává, že kvůli chamtivosti a emocionalitě, které jsou vlastní masovým demokraciím, nejsou zbraně vnímány jako chirurgické nástroje, ale jako svěrací kazajky národních a mezinárodních nespokojenců. S jejich pomocí jsou omezovány vnitřní revoluce a terorizováni nepřátelští sousedé, nikoli za účelem udržení spravedlnosti, ale za účelem udržení chamtivosti. Opět je to jen krok od celní zdi k opevněné hranici a pokud je existující hranice slabá, existuje velká šance hledat jinou, silnější. V minulosti se silné obranné hranice hledaly proto, aby se zajistila národní existence, nyní se hledají proto, aby se zajistila mezinárodní lichva.

11. července 1933 pan Chamberlain ve sněmovně prohlásil: „My sami stále zastáváme názor, který jsme zastávali celou dobu, a to, že hlavní problémy, kterými dnes svět trpí, jsou svého původu mezinárodní a že je lze vyřešit pouze mezinárodní akcí a dohodou.“ Pokud jde o jejich původ, má pravdu, ale jelikož Satan má zvláštní nechuť k vyhánění Satana, fašista je ohledně jeho vyléčení více než pochybný. Proto nevěří v odzbrojovací smlouvy, mírové pakty a mezinárodní policejní síly, o kterých členové Společnosti národů nebo její příznivci mluví naruby a pak zvenku dovnitř.

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

Liga nestojí za mír, ale za status quo: představuje mýtus, setrvačnost, a ne změnu reality. Svět se pohybuje a my se s ním musíme pohybovat; nelze se zastavit bez hniloby a hniloba plodí válku, protože hnije civilizaci. Vezměme si například problém Rakouska, v současnosti centra evropské hniloby: V letech 1918-19 se velká říše zredukovala na malý stát s obrovským kapitálem; to znamená z pozice milionáře na chudáka, který si stále musí platit za svůj dům – Vídeň – milionářský nájem. V roce 1931 Německo navrhlo celní unii a Francie, která cítila, že bude zničena, se okamžitě rozhodla tuto unii zničit pomocí neselhávající zbraně ničení, Rady Ligy. V podstatě ekonomická otázka byla postoupena k rozhodnutí Stálému soudu mezinárodní spravedlnosti a natažena na politické mušle, přičemž navijáky ovládaly mimo jiné Salvador, Kuba, Kolumbie a Čína – tehdy ve stavu otevřené anarchie. Kdyby Kuba nebo Salvador hlasovali jinak, Unie by se stala hotovým faktem; protože ani jeden z nich nehlasoval, byla zamítnuta.

Je tohle rozumné, nebo šílené? Je tohle cesta k integraci světa a nastolení trvalého míru?
Bylo by rozumné a čestnější, kdyby Liga prohlásila: „Rakousko je nemožnou zemí, je chudákem Evropy, a pokud mu tato unie není dovolena, musíme si ho ponechat a každoročně mu platit sociální dávky v řádu milionů liber.“ I tehdy, jaké právo by měla Liga předpokládat, že Rakušané – hrdý národ – chtějí žít v chudobinci; vždyť chtěli jen sebeurčení a stále ho chtějí, ale nemohou ho získat, protože jsou nuceni žít ne pod vládou, kterou si sami zvolili, ale pod zkorumpovaným despotismem.

Rakousku ve skutečnosti brání v tom, aby si naplnilo svůj právoplatný osud, vnucováním tajné mezinárodní policejní síly – internacionály peněz, která si nemusí kupovat zahraniční žoldáky, protože si vždycky může najmout domácí. Právě tento druh síly, odnárodněného vražedníka, jehož jediným motivem jsou peníze, se snaží světu vnutit Společnost národů, Hnutí Nového společenství národů a rozpadající se kapitalismus. Kdyby to mohly udělat, dříve či později by výsledkem byla katastrofální revoluce končící celosvětovým bolševismem. Je to tedy jejich konečný cíl?

Přesto navzdory tomuto do očí bijícímu politickému darebáctví fašista nejvíce namítá proti zákeřnému morálnímu útoku, který je zahájen pod rouškou kouřového oblaku zbožných prázdných frází a hysterického pokrytectví proti všemu, co je v lidstvu mužné a duchovní. Čest, ctnost a víra v cokoli ušlechtilejšího než pouhý život mají být podrobeny mezinárodní právní kontrole. Ale je mír, nebo udržení míru za každou cenu, cílem života? Není na tomto světě nic dražšího než život? Jsou lidé pouze zvířata? Spolu s Jamesem Martineauem fašista věří, že:

„Úcta k lidskému životu se stává nemorálním modlářstvím, když je považován za posvátnější než spravedlnost a právo a když se podívaná na krev stává hroznější než pohled na pustošící tyranie a triumfální pokrytectví... nic nemůže být slabší nebo sebevražednější než to, když muži, kteří jsou občany státu, prohlásí, že si sami cení života více než spravedlnosti. A pokud přijde den, kdy národy budou spokojené s tím, že každý spor, ať už je jakéhokoli původu, předloží rozhodnutí soudu, nemusí to být tím, že se svět zlepšil, ale tím, že se lidé stali zlejšími a nižšími, protože už neexistuje nic, co by si vážili dražšího než život.“

Žít je pudem přirozenosti; ale žít spravedlivě – tedy v souladu s naším nejhlubším přesvědčením – je jistě základem veškeré morálky a náboženství. Může člověk, který věří, že odráží Boží vůli, předložit svou víru k posouzení policejnímu soudu? „Žít nebezpečně“ by se proto jevilo jako ušlechtilejší a spravedlivější životní motto než

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

„Bezpečnost především“, které, když se aplikuje na lidské srdce, nemůže dosáhnout jiného cíle než vyšlechtění rasy odduchovnělých eunuchů.

Tak se stává, že ve filozofii fašismu je život vnímán jako prostředek k dosažení cíle, a nikoli jako cíl sám. Jednotlivec je smrtelný, ale stát, nejen masa jednotlivců, ale to, co je v jejich historii ušlechtilé, inspirované a inspirující, dvěma slovy – národní spiritualita, je nesmrtelné a nekonečně větší. Právě proto musí každý jednotlivec žít, nejen aby si ji udržel, ale aby ji udržoval svým životem, myšlenkami a činy. Je to boj o to, co má být uděláno, a ne jen odpalování času na tom, čeho bylo dosaženo. Pokud je v tomto duchu ještě něco z aktivity divočáka, chvála bohu, že zde ještě není nic ze setrvačnosti selského prasete.

Kvůli této dynamice, této esenciální mužnosti, fašismus staví na mír, nicméně se nebojí války, nebojí se jen nehybného života. Proto krédo fašisty ohledně míru a války zní takto:

Legitimním cílem války je dokonalejší mír, protože válka je chirurgický nástroj.

Legitimním objektem míru je dokonalejší člověk, protože mír je tvůrčí nástroj.

A legitimním cílem člověka je dokonalejší svět, protože člověk je božský nástroj.

Jak proměňuje toto krédo v čin, neboť bez činnosti nemůže být znovuzrození?
problém, na který se teď budu ptát.

Dějiny svárů lze rozdělit do dvou velkých skupin – vnitřní revoluce a vnější války; první zplodila druhou a druhá první. Nyní se jimi budu postupně zabývat.

Fašista říká toto: Mezinárodní nespokojenost je pouze souhrnem nespočetných národních nespokojeností. Pokud by se svět přirovnal k domu, pak jeho cihly a malta jsou shnilé, jeho základy se neustále propadají a jeho zdi se hroutí. Proto je prvním problémem při nastolení tvůrčího světového míru, aby si každý národ dal do pořádku svůj vlastní dům; dokud jsou národy ve stavu vnitřní hniloby, jakmile se krize stane bezprostřední, jejich politici se budou snažit udržet si autoritu tím, že obrátí nespokojenost ven, tedy pryč od domova a k zahraničním záležitostem. To je nejstarší a nejjistější cesta k válce.

Vynikajícím příkladem je poválečná Francie. Její systém vlády je naprosto zkorumpovaný, takže co dělají její politici? Aby odvedli pozornost veřejnosti, hlasitě prohlašují, že Francie je v nebezpečí, a hypnotizují lidi slovem „bezpečnost“. Kdyby bylo možné Francii zabezpečit před jakoukoli formou útoku, byli by francouzští politici vděční? Ne, byli by vyděšení, protože by si uvědomili, že jelikož by se pak lidé nemuseli bát zahraniční války, obrátili by svou pozornost k vnitřním reformám a revoluci. „Bezpečnost“ ve skutečnosti není štít držený proti Německu, ale neprůstřelný krunýř, pod kterým se Staviskyovi plazí.

Ačkoli téměř v každé zemi je příčina nespokojenosti ekonomického původu, jejím projevem, jak tomu nutně je, je morální. Chudoba nejen vytváří nouzi, ale i pocit nespravedlnosti. To, že ve věku potenciální hojnosti stále existuje skutečná a nadměrná chudoba, se jeví jako zločin, a když je na vládu pohlíženo jako na shromáždění gangsterů, trpící a myslící člověk uvěří ve své právo ji svrhnout. To je základní příčina všech sociálních revolucí. Být odepřen spravedlivý podíl na výrobě kvůli zastaralému systému rozdělování, je v podstatě loupež. Pokud vám do domu vnikne zloděj a ohrožuje váš život, máte právo ho chránit.

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

i na úkor svých vlastních. Zoufalý muž se dívá na politickou vraždu z podobného úhlu pohledu a jakmile si uvědomí, že je to finančník, kdo politika používá jako stopovače mezi ním a tím, co považuje za svůj právoplatný podíl na bohatství, můžeme očekávat první propad, k jakému kdy v historii bankéřů došlo.

Fašista říká: Proč řešit tento problém finanční anarchie sociální anarchií? Proč jej místo toho nevyřešit ekonomickou reorganizací? Chudoba a následně revoluce jsou způsobeny špatným rozdělováním bohatství, shnilým systémem financí, snižováním mezd, rostoucími cenami a obecným snižováním životní úrovně; proč tedy neorganizovat národní průmysl tak, aby se mohl ovládat, vyjadřovat a reformovat? Toto není socialismus, v němž stát kontroluje práci, protože kontrola průmyslu, jak je zde naznačeno, je ze strany těch, kteří vytvářejí a udržují práci. Je to ve skutečnosti nejčistší forma kooperativní demokracie, kterou se politické demokracie nikdy nepokusily realizovat. Tuto kontrolu hodlá fašista zavést prostřednictvím korporátního státu. Průmyslová odvětví budou rozdělena do samosprávných skupin, z nichž každá zvolí průmyslovou korporaci složenou ze zaměstnavatelů, dělníků a spotřebitelů. V takové organizaci třídní boj, stávky a výluky nenajdou místo. Místo boje za zvýšení mezd bude cílem zvyšovat životní úroveň, jak věda a průmysl zvyšují výrobní sílu. Co to znamená? Toto vykořisťování bude nahrazeno organizací a bude vytvořen nový sociální systém.

Jakmile byla nastolena prosperita, dalším krokem je vdechnout ducha nového života do ekonomického prachu. Stejně jako je člověk částečně fyzický, částečně morální a částečně intelektuální, tak je i společnost lidí částečně ekonomická, částečně kulturní a částečně politická. Z toho vyplývá, že stejně jako v člověku samotném by ekonomické faktory měly být seskupeny do orgánů a končetin; stejně tak by kulturní faktory měly být téměř výhradně ponechány jednotlivcům a politické by měly mít autoritu nad celkem. Tím myslím, že hlavní činnosti politiky budou spočívat v regulaci vztahů mezi jednotlivci a mezi skupinami a v řízení těchto orgánů a končetin, národních služeb, které mohou ovládat pouze oni.

Z toho můžeme odvodit následující: Že soukromý život jednotlivců bude co nejsvobodnější; že prosperita skupin pracujících bude záviset na organizaci podle funkcí a že vláda nad celkem bude vykonávaná lidmi s vysokou inteligencí, znalostmi a zkušenostmi. Jinými slovy: kulturní život je individuální, ekonomický je kolektivní a politický je direktivní a autoritářský. Když tyto tři skupiny aktivit – sebevyjádření, skupinové vyjádření a národní vyjádření – spolupracují, vznikne nejvyšší ekonomika kulturního, ekonomického a politického života. Tato ekonomika je skutečnou svobodou a svoboda od nespokojenosti je základem národního míru.

Nyní se obrátím k druhé polovině válečného problému, tedy od národních revolucí k zahraniční války a i zde zjišťujeme, že skutečný mír musí být nastolen na ekonomickém základě.

Co je dnes tímto základem? Anarchie zlata, základní kámen stávajících mezinárodních a národních měnových systémů. Aby národy mohly získat zlato nebo zavést zlaté měny, musí mít aktivní „příznivé“ obchodní bilance. Ti, kteří v tom uspějí, mohou buď zlato od národů s „nepříznivými“ bilancemi získat, nebo je donutit k půjčce rozdílu ve formě půjčky. Jak říká jeden autor k této otázce: „Místo toho, aby národy obchodovaly se zbožím a službami ve svůj vzájemný prospěch, jsou nuceny bojovat zuby drápy o ‚příznivé‘ bilance – tj. zlato – pod trestem, že se ocitnou v ponižující a ubohé pozici, kdy budou v zástavě svých úspěšných konkurentů.“ To je přímá cesta k válce, protože, jak jsem již zdůraznil, kromě odmítnutí může toto otroctví zrušit pouze válka. ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Řešení tohoto problému samozřejmě spočívá v opuštění zlata jako měřítka bohatství a v založení měny na skutečném bohatství, nikoli na jedné komoditě, kterou lze ovládat, ale na všech komoditách s tržní hodnotou. Pak bude nutné vývoz hradit dovozem, jinak se stane darem pro národ, který jej přijímá. Jak říká výše uvedený autor: Státem dotovaný vývoz se pak stane bezúčelným. Cla, pokud vylučují dovoz, budou do té míry vylučovat vývoz. Směny budou neměnně fixní, čímž se eliminuje spekulant, a strach z lichváře bude odstraněn.

Nemohu zde zacházet do detailů toho, jak by měla být stávající finanční anarchie zlikvidována; je však zřejmé, že v demokratických vládách, které se ve své moci spoléhají na zájmy a předsudky zlatého standardu, nemůže být řešením nic jiného než katastrofa. Podívejte se na aparát, který v této zemi existuje a který by byl povolán k provedení tak složité reformy.
Premiér musí problém předat kabinetu a kabinet parlamentní straně, a pokud by se u moci dostala labouristická vláda, pak by jej parlamentní strana měla předat odborovému kongresu a konferenci Labouristické strany, zatímco za všemi těmito shromážděními tahají za nitky zájmové skupiny.

Za fašistické vlády, jakmile experti otázku prozkoumají, ministerský předseda řekne „ano“ nebo „ne“. Pokud ano, pak se opatření stane zákonem. A pokud o to budou mít zájem i jiné národy, což se sotva stane, pokud jsou pod fašistickým vedením, pak je při stejném rozhodovacím mechanismu možná rychlá dohoda.

Pokud se pro účely argumentace shodneme na tom, že tato základní příčina války je eliminována, zbývá nám to, co lze nazvat biologickou příčinou, a to přelidnění, které nemůže přímo ovlivnit žádná ekonomická úprava; je totiž mimo kontrolu vlády.

V zemích s vysokou životní úrovní se tento problém automaticky řeší poklesem porodnosti. V zemích s nízkou životní úrovní, tedy v zemích, kde průmyslová civilizace není plně rozvinutá, lze však po mnoho let očekávat nárůst porodnosti. Pokud se podíváme na světové statistiky, zjistíme, že zatímco v západní Evropě nárůst populace klesá, ve východní ne, zatímco v Rusku a rozsáhlých oblastech Asie je místo pro stovky milionů dalších lidí. Pokud by se Asie industrializovala v duchu toho, jak se nyní vytváří v Rusku, nelze pochybovat o tom, že se tyto stovky milionů lidí narodí a že přijde doba, kdy přelidnění vynutí expanzi na západ. Co to znamená? Nic menšího než mezikontinentální válku mezi Asií a Evropou. Aby se evropské národy na tuto válku připravily, musí ukončit své vnitřní spory a sjednotit se, a nesjednotí se nikdy, dokud je oddělují ekonomické a finanční nespokojenosti. Pokud východoevropské národy nemohou ve svých hranicích najít místo pro svou rostoucí populaci, pak je ze dvou zlých na výběr menší, že jejich expanze by měla směřovat na východ, a ne na západ. Taková expanze nejenže povede po linii nejmenšího odporu populace, ale bude směřovat k největší válečné hrozbě, která kdy pravděpodobně ohrožuje západní civilizaci, a nikoli od ní.

Z tohoto krátkého exkurze do budoucích možností vidíme, a myslím, že přesvědčivě, že válečný problém nelze vyřešit mírovými pakty a mnohomluvnými úmluvami. Je to skutečný a aktivní problém, jehož část lze vyřešit organizací a část lze ochránit pouze sjednocenou a vojensky silnou Evropou.

Jelikož je zjevně nemožné, aby i když fašismus v této zemi získá moc, sám ovládal osudy Evropy, nejzásadnějším vojenským problémem, kterému čelíme, je bezpečnost a obrana naší říše. Jsme zde na vlastní půdě a v určitých dobře-

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

Definované limity si můžeme stavět dle libosti. To znamená vedení a akci.

Protože v civilizované zemi je materiálním základem veškeré vojenské síly ekonomické bohatství, prvním problémem v oblasti bezpečnosti Impéria je rozvoj Impéria. Lze však říci, že jelikož jsou dominia dnes autonomními a samosprávnými národy, je nemožné, aby jakákoli domácí vláda, fašistická či jiná, tento úkol splnila. Pokud se uvažuje o donucení, pak s tím fašista plně souhlasí. Pro něj je však donucení zcela zbytečné, protože jako realista věří, že jelikož rozvoj bude záviset na spolupráci, musí být spolupráce zase založena na vlastním zájmu.

Nemá smysl mluvit o pokrevním bratrství a tradičních poutech, protože se jedná o uznávaná fakta a nikdo nepochybuje o jejich svazující síle; navíc stojí mimo materiální sféru, a proto se nedotýkají ekonomické otázky. Skutečný smysl má tvrdit, že soběstačná říše znamená nejen prosperující říši, ale i bezpečnější říši, protože ve společenství národů bude tvořit tak mocný nástroj míru, že prakticky zakáže válku. Pro soběstačnou říši jsou války, kromě těch, které pramení z přelidnění a jsou mimo politickou kontrolu, škodlivé. V důsledku toho je pro říši výhodné, aby byl udržován světový mír. Proto je pro ni výhodné, aby všechny její části ekonomicky spolupracovaly. To může znamenat ztrátu zahraničních investic, ale v krátké době bude tato ztráta plně kompenzována stále rostoucí prosperitou.

Ochrana této prosperity nás přímo přivádí k problému obrany. Kde leží síla k obraně? Zaprvé v britském námořnictvu, protože po mnoho dalších let nebudou dominia schopna budovat a udržovat silné válečné flotily. Zadruhé, v letectvu a armádě.

Pokud jde o třetí z těchto obranných nástrojů, jelikož moderní, tedy mechanizované armády jsou přesně tím typem, který potřebujeme, dominia se setkají se stejným problémem nákladů, s jakým se potýkají při výstavbě moderních flotil. Pokud jde však o druhý nástroj, letectvo, odvíjí se tu zcela jiný příběh, protože dominia, pokrývající rozlehlé plochy země, jsou přirozenou líhní civilních letadel a civilní letadla jsou základem vojenské letecké síly.

Problém se tedy řeší takto: Velká Británie musí být v první řadě zodpovědná za svou domácí protivzdušnou obranu a poté imperiálně zodpovědná za veškeré námořní komunikace a za udržování malé, ale silné mechanizované armády, která bude ve válce operovat na principu imperiální hasičské brigády. Dominiony zase musí být zodpovědné za svou vlastní protivzdušnou obranu a v důsledku toho zřídit silné a efektivní letectvo.

Pokud jsou takové síly k dispozici, problém se vyřeší formou spolupráce a v jeho řešení existují dva hlavní faktory, a to: vytvoření sítě bráněných přistávacích ploch, které by svým účelem odpovídaly naší stávající síti bráněných uhelných stanic, a vytvoření Imperiální letecké rady, která by mohla radit národům Impéria v otázkách protivzdušné obrany a rozvoje letectva.

Ačkoliv, pokud má naše Impérium přežít, je to náš nejzásadnější problém, naším nejnaléhavějším je reorganizovat a znovu vyzbrojit naše bojové síly. Od konce války je řada nerozhodných vlád dovedla do stavu bezmocnosti. Naše námořní standardy dvou mocností byly opuštěny a dnes máme nebezpečný nedostatek křižníků, torpédoborců a ponorek. Pokud jde o tuto posledně zmíněnou zbraň, jsme nyní vydáni na milost a nemilost Francii. Naše armáda se zmenšila co do velikosti i efektivity a ačkoli nás nedostatek koňského masa částečně donutil k motorizaci, nadbytek archaických mozků v ní udržoval takovou zbytečnou masu...

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

pěchota, že se nejedná o nic víc než o extravagantně drahou policejní sílu. Mezitím Královské letectvo kleslo z prvního na šesté místo mezi vzdušnými silami světa.

Fašista si s tím nic nedělá. Nezajímá ho mocenské standardy a emocionální omezení. Je realista a říká: „Pokud budu náhodou žít, jak žiju a musím, v těžařském táboře v době zlaté horečky, mám v úmyslu nosit na boku zbraň.“

Jeho názory jsou následující:

Máme k ochraně desítky tisíc mil námořních tras a abychom je mohli ubránit ne všem, ale jen těm nejpravděpodobnějším útokům, potřebujeme námořnictvo, které je pro tento účel ve všech ohledech dostačující.

Máme armádu devatenáctého století; místo toho bychom měli mít armádu dvacátého století. Ne armádu váženou v tunách lidského masa, ale měřenou mechanickou údernou silou: málo mužů a více strojů, protože toto je věk strojů, a ne věk svalů.

Chceme a budeme mít letectvo, které nás dokáže bránit tím, že bude tak silné, že ho jakýkoli Nepřítel v dosahu si mnohokrát rozmyslí, než na nás zaútočí.

A konečně chceme strategické ministerstvo obrany, které by mohlo plánovat a vytvářet plány pro všechny tři složky obrany, jako by se jednalo o jednu složku. To znamená, že chceme obrannou autokracii v míru, protože víme, že ve válce nic jiného než autokracie nebude a nemůže řídit strategii jednostranným způsobem.

Pokud jiné národy prohlásí, že tato naše pojistka proti válce a ve válce naše jistota vítězství jsou militaristické, ať tak činí. I když netoužíme po závodech ve zbrojení, nemáme v úmyslu se příště, až budeme napadeni, ocitnout v takové situaci, že budeme nuceni utíkat před výzbrojí našeho nepřítele. Dáváme přednost otevřenému a přímočarému pohledu na fakta, místo abychom na ně slepě přimhouřili zrak.

Myslím, že jsem nyní probral důležitější problémy, kterým čelíme ohledně války a její přípravy, a objasnil jsem, že rozdíl mezi pohledem fašisty a většiny ostatních lidí spočívá v tom, že zatímco oni považují válku za nevyhnutelnou nebo za zbytečnou za jakýchkoli okolností, on považuje válku za nezbytnou nebo zbytečnou podle mírových podmínek. Tento rozdíl je ve skutečnosti totožný s rozdílem, který odděluje alchymistu od vědce.

Válka je realita a je třeba s ní tak i zacházet. Je pochopitelné, že po poslední válce se lidé obrátili k idealismu, už jen pro změnu atmosféry. Je také pochopitelné, že všechny vlády, které se řídí veřejném míněním, jsou ze své podstaty nuceny přilévat olej do rozbouřených vod. To jsou fakta, která nelze vyvrátit; to však neznamená, že jsou to fakta, která nelze změnit. Ačkoli fašista válku nechce, protože válka je měřítkem nespokojenosti s mírem, a tedy měřítkem vládního selhání, nespěchá do druhého extrému a nespoléhá na politické hokusy a triky.

Dále nevěří, že žijeme ve válečné době, a domnívá se, že toto přesvědčení je doloženo skutečností, že vlády nikdy nepřestávají mluvit o válce. Jak je to možné? Protože v národním životě existují pouze dvě velké kategorie problémů: jedna je vnitřní a druhá vnější – vnitřní a zahraniční záležitosti. Pokud nechcete, aby se lidé zabývali první, zaměřte svou pozornost na druhou. Tento trik, společný každému kouzelníkovi, je hnací silou demokratické politiky.

Věří, že problém války je vědecká a nikoli emocionální záležitost: objevit její příčiny, izolovat virus a vypěstovat antitoxin místo žvanění a štěbetání. Jak je tomu v současnosti a je...

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

Zdá se, že po nějakou dobu nic kromě všeobecně vysoké životní úrovně neodstraní války pramenící z přelidnění. Fašista se domnívá, že ozbrojené síly budou potřebné a že se proto efektivní síly ukážou jako použitelnější a ekonomičtější než zastaralé. Ačkoli je lidská bytost ovlivněna tradicemi a mužné tradice mají ve válce nejvyšší hodnotu, zbraně samozřejmě nemohou. Fašista proto nemíchá city s dělovými koulemi.

Ačkoli sjednocená Evropa je velkým ideálem a fašista ji vítá a věří, že je pod fašistickou kontrolou možná, protože všechny vlády pak budou mezi sebou jednat prostřednictvím organizovaného systému, nejdůležitějším faktem dnes je, že jedinou skutečnou ligou národů na světě je Britské impérium. Zde je tedy náš skutečný výchozí bod na cestě k tvůrčímu míru. Výchozí bod, který pokrývá přibližně čtvrtinu zeměkoule a zahrnuje čtvrtinu jejích obyvatel. Mír je v našich rukou, kdybychom ho jen uchopili realisticky. Chystáme se my, jako národ, po staletích dřiny, nyní vypadnout z pochodové linie a stát se davem opozdilců? Fašista odpovídá „Ne“; proto je jeho heslem „Vpřed“.

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

Vpřed ve fašismu od Oswalda Mosleyho

Propaganda ASCIST se stala nedílnou součástí našeho národního života. Dva roky práce a obětí přinesly jako odměnu uznání tohoto hnutí lidem jako vlastenecké, revoluční a inherentně britské síly.

Britský dělník si konečně mohl uvědomit svou přirozenou lásku k vlasti se svou spravedlivou a nezbytnou touhu po zásadním zlepšení jeho podmínek.

Imperialista, který dříve nevěnoval pozornost bídě a nedostatku, jež utlačovaly miliony jeho vlastních lidí, nyní pochopil, že pro nezaměstnanost a chudobu neexistuje v této moderní vědecké době ani omluva, ani zmírnění.

Třetí rok existence našeho Hnutí byl svědkem nebývalých vítězství v propagandě; ale jeho největším úspěchem bylo vytvoření vědecké a naprosto spolehlivé organizace, bez níž žádná propaganda nemůže přinést výsledky trvalé hodnoty.

Organická struktura Hnutí jako celku nyní zahrnuje téměř 500 okresních formací, které jsou v procesu organizace podle parlamentní oblasti, a všechny jsou propojeny a sjednoceny organizací, která spočívá na aktivitách černošských košil. Konstrukce tohoto zcela důvěryhodného stroje je vskutku o to pozoruhodnější, že neabsorbovala tolik energie Hnutí, aby narušila propagandu. Naopak, nesmírně přispěla k úspěchu dvou největších propagandistických operací v moderní britské historii. Nyní slavná kampaň „Mind Britain's Business“ podnítila odpor lidu k nesmyslné válce v míře, která je den ode dne plněji oceňována, jak politici ustupují od fantastického a bombastického postoje, který zaujali, když si nebyli vědomi síly naší propagandy a poprvé uvažovali o použití vojenské a námořní síly ve sporu, který nemůže...

se nás týkat.

Druhá velká operace se bude pamatovat pod mottem „Příště fašismus“.
Během nedávné volební kampaně pořádalo naše Hnutí tolik schůzí, kolik jich kterákoli ze starých stran dokázala zorganizovat. Naše schůze byly obvykle plné, zatímco ty jejich byly často téměř prázdné. Naše schůze byly téměř bez výjimky pokojné a spořádané; ty jejich se velmi často vyznačovaly scénami chuligánství a násilí, které by na žádném fašistickém setkání nebyly povoleny. My jsme si naopak svobodu projevu zachovali; oni se ji snažili popřít a sami o ni přišli.

Na našich schůzích se uprostřed volebního boje registrovalo velké množství rekrutů.
Věřili jsme, že nás budou se zájmem slyšet; že nás nebudou umlčovat orientální podřadní lidé, které jsme znali; ale že se k nám do řad připojí masy lidí právě v době, kdy jsme odmítli nominovat kandidáty, je nejvyšší poctou moudrosti zdržet se volebního souboje, dokud nebudeme moci zaútočit na nepřítele s nezbytnou vysoce technickou technikou po celé délce jeho rozbité a rozdělené fronty.

Tak se můžeme na konci roku 1935 zamyslet nad stejným úspěchem v propagandě i v organizaci. Pokud nemůžeme být nikdy šťastní, dokud nedokončíme svůj úkol, můžeme být všichni hrdí na každou hodinu práce, kterou jsme odvedli, na každou malou oběť, kterou jsme přinesli pro věc, kterou je ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Zachraňte náš lid sjednocením všeho, co je ušlechtilé v nacionalismu, se vším, co je užitečné v socialismu.

Při zpětném pohledu je navíc třeba uznat, že náš odpor vůči židovskému útoku byl stejně triumfální, jako se ukázal jako nezbytný. Protože Židé nechtěli snést, aby britské hnutí pracovalo, myslelo a cítilo pouze pro Británii, protože by nás uvrhli do katastrofálního sporu s velkým lidem, jehož vůdce zachránil Evropu před komunismem, ocitli se vrženi zpět do neustále se snižující defenzívy, protože v Británii vyvolali antisemitské nálady, za které si mohou sami. Můžeme s hrdostí uvědomit, že kdyby naše hnutí nemělo odvahu postavit se hrozbě židovských mezinárodních financí a židovského bolševismu, nejenže by neospravedlnilo důvěru lidu: vyhnulo by se rozhodující zkoušce, z jejíž ohně vyšlo jako kus kalené oceli.

Radujeme se z takovýchto zkoušek, neboť jedině ony mohou zajistit, že naši členové budou neochvějní, věrní a ochotní obětovat se ve skvělém projevu oné vysoké lidské vlastnosti, kterou evokuje fašistický boj – „síly vytrvat“.

V nadcházejícím roce je třeba zdvojnásobit veškeré úsilí a překonat všechny rekordy úspěchu. Nyní jsme se zavázali k boji v příštích volbách a tento závazek bude splněn nesmírnou prací na vytvoření volebních organizací v několika stovkách volebních obvodů, které budou lepší než organizace starých stran. Úkol je to obtížný, ale naši aktivní členové značně převyšují členy kterékoli ze starých stran.

Třítýdenní turné, zakončené těsně před Vánoci, odhalilo jak personál, tak ducha, které žádná jiná síla v Británii nemůže napodobit. Důstojnice z každého okresu se scházely na oblastních konferencích každý večer a mnoho odpoledne. Byly důstojnými zástupci charakteristické britské mužnosti, kterou vedly ve svých lokalitách. I důstojnice představovaly stále rostoucí sílu našeho Hnutí pravého britského ženství. Místní problémy organizace a politiky byly zkoumány s důkladnou pozorností k detailům, která je na krátkých, vágních a nudných výročních konferencích starých stran nemožná. Národní plány na nadcházející rok byly plně a otevřeně projednány a po celé zemi byly přijaty s povzbudivou univerzálností nadšení. Především tento blízký osobní kontakt a vztah byl udržován i při současném velkém růstu Hnutí, který tak živě charakterizoval rané dny fašistického bratrství.

Před námi leží nový rok fašistické síly. Hnutí, které se odvážilo smát se a opovrhovat soustředěnou silou židovských mezinárodních financí a propagandistickými zdroji, které disponuje; hnutí, které úspěšně vzepřelo „vlastní moci, rudé frontě a hromadným řadám reakce“, se již nemůže spokojit s defenzívou. Poté, co jsme překonali mohutné překážky, které nám stály v cestě, musíme nyní pracovat na svém vlastním vítězství. Rozsah a rychlost tohoto dobytí musí záviset na neúnavném a cílevědomém úsilí každého člena.

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

Síla skrze radost od Dr. Roberta Leye

Národně socialistická organizace Síla skrze radost vznikla na příkaz našeho vůdce Adolfa Hitlera. Jednoho dne si pro mě poslal a řekl: „Chci, aby měl němečtí dělníci dostatek odpočinku a dovolené, aby nervy národa byly zdravé; neboť je nemožné dosáhnout čehokoli, ani se státnictvím největšího génia, pokud jsou nervy národa zničeny.“ Stalo se mou povinností tento vůdcův příkaz splnit a v listopadu 1933 vznikla Síla skrze radost . Mnozí, dokonce i mezi mými nejbližšími spolupracovníky, nechápali, o co jde, ani jaký je vůdcův záměr. Mnozí si mysleli, že to má poskytnout prostředek k házení prachu do očí dělníkům a odvedení jejich oprávněné touhy po sociální spravedlnosti. Jiní v tom zase viděli nové pole působnosti pro vytváření nových úřadů. Jen velmi málo lidí si v té době uvědomovalo ohromný úkol, který dnes tepe celým Německem a již se táhne do světa daleko za hranice naší vlastní země. Zdá se to jako zázrak, když si člověk uvědomí, jak si myšlenka, které se mnozí vysmívali, kterou jiní opovrhovali, kterou odpůrci uráželi a zasypávali nadávkami, a dokonce i naši nejbližší přátelé ji vnímali jen s úzkostí a pochybnostmi, za krátkou dobu necelých dvou let získala srdce lidí a sama ji uváděla do praxe.

Jako popis objektu, který máme na mysli, je název naprosto správný: Národně socialistické společenství Síla skrze radost. Člověk musí pečlivě zvážit význam každého jednotlivého slova: Národně socialistické společenství. Společenství je jeho základem a zde je opět jasným vyjádřením skutečnosti, že pouze společenství je schopno a kompetentní být dodavatelem radosti. V tomto my, národní socialisté, opět jasně vidíme, že kultura a umění jsou spjaty se společenstvím národa a rasy a nemohou existovat izolovaně ve vakuu. Síla skrze radost Bylo mi doporučeno, abych to nazval „Po práci“. Nikdy jsem však nebyl pro napodobování, vždy jsem raději zkoušel, zda by nebylo možné něco vytvořit sám.

„Dopolavoro“ mladé Itálie může jistě ukázat skvělé výsledky; je to nepochybně velký úspěch. Neodpovídá však přesně cíli, který máme na mysli. Je to neutrální výraz, který nevyjadřuje naši touhu ani to, co Vůdce přikázal. Vůdce řekl: „Chci mít silný národ: dbajte na to, aby tempo práce, které racionalizace a celý vývoj událostí stejně učinily bezvýznamným, bylo vyváženo rekreací a dovolenou, které tito muži dostávají; a dbajte na to, aby nervy lidu nebyly zničeny.“ Vůdcův příkaz zněl dát národu sílu a zároveň ukázal, jak této síly dosáhnout: rekreací, dovolenou, radostí.

Síla skrze radost je snad nejkratším a nejvýstižnějším vyjádřením celého cíle národního socialismu. Je ztělesněním životního pohledu, který národní socialismus dal Německu; vyjadřuje onen pozitivní postoj k životu, který v nás tepe a který nahrazuje popírání života, jež dominovalo našemu národu v minulém století. Neboť to, co jsme v minulosti viděli v každé oblasti života, to, co charakterizovalo všechny naše zaniklé strany, bylo popírání života!

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

My, národní socialisté, nechceme považovat život za cestu pozemským údolím slz, za neustálou přípravu na lepší posmrtný život. Chceme, aby život – a zejména životy našich nejchudších německých spoluobčanů – byl co nejkrásnější a nejzářivější. Věříme, že tento náš život si zaslouží být prožit; a věříme, že náš Pán Bůh nestvořil mnohost našeho života proto, aby ho znovu ponechal věčnému zničení a záhubě. Všichni, kdo věří, že svým životem a dílem mají na tomto světě naplnit svaté poslání, všichni, kdo jsou touto vírou naplněni, jsou ve svém nitru národními socialisty.

Proto potřebujeme sílu pro boj. Náš život není naplněn bohatstvím ráje; pro nás je to hlavní boj. Život je boj a boj je žití. Neznáme žádný konec, kde někteří ve věčném zahálení čekají na své vlastní potěšení a jiní jsou věčně zatraceni. Ve věčnosti známe pouze boj jako vyjádření naší víry a našeho života. A pro tento boj se snažíme dávat našemu lidu neustálý přísun nové síly.

Práce je vskutku jen jiným vyjádřením boje. Každý z našich krajanů, ať už je to dělník nebo rolník, umělec, vědec nebo voják, je v každém okamžiku uprostřed tohoto boje o existenci svého lidu i sebe sama. A protože tento boj spotřebovává nervy a hmotu, člověk potřebuje k tomuto boji prostředky, a proto i doplnění těchto prostředků a obnovu svých sil. Rekreace a dovolená jsou pro nás tedy vnitřní nutností.

Před časem se mě jeden významný zahraniční student sociální ekonomie zeptal: „Jaký je váš postoj k otázce dovolené? Stanovíte v Německu zákonem výši dovolené a zároveň zákonem regulujete výši jejího vyplácení?“ Odpověděl jsem: Nebudeme jen tolerovat všeobecné zavedení dovolené, ale učiníme ji právně povinnou, protože to je jeden z našich požadavků.“ „Ale promiňte,“ řekl, „v každé zemi bojují zaměstnavatelé proti svým zaměstnancům, a přesto vy v Německu tvrdíte, že i zaměstnavatelé budou postupně tyto dovolené požadovat?“ „Ano, nemůže být daleko doba, kdy nejhorlivějšími zastánci dovolené a rekreace nebudou dělníci, ale zaměstnavatelé.“

Národní socialismus je vítězstvím rozumu nad nerozumem a je pouze rozumné, aby se vyčerpaný a zchátralý člověk znovu stvořil, aby mohl svou budoucí práci vykonávat mnohem lépe. To znamená, že dovolená se stává požadavkem zdravého, rozumného selského rozumu. Nepožadujeme dovolenou ze soucitu, ale s vědomím, že ještě více zvýší produktivní sílu našeho lidu. Zaměstnavatel nemá žádnou výhodu v tom, že pro něj pracuje unavený a vyčerpaný člověk; takový člověk pouze spotřebovává energii, zatímco stroje běží dál, spotřebovávají energii, stojí peníze a opotřebovávají se. I člověk přestává být produktivní, takže zaměstnavatel má dvojí ztrátu: nejenže platí mzdy za sníženou produktivitu, ale také platí za energii a výkon nevyužitého stroje. Na druhou stranu, pokud je člověk svěží, zaměstnavatel snadno získá zpět rozdíl způsobený dovolenou, za kterou zaplatil. A zaměstnavatel uvidí, že jeho zůstatek se nestane debetním, ale naopak se zlepší na straně daru; uvidí, že z toho získá on i dělník.

Pro národní socialismus je vskutku charakteristické, že nedělá nic ve prospěch pouze jedné strany. Pokud bychom dělali cokoli, co by pomohlo pouze dělníkovi a zároveň poškodilo zaměstnavatele, nebylo by to pro národ jako celek výhodné; věc je dobrá pro jednotlivce, pokud je dobrá pro německý lid jako celek, a pro německý lid je dobré, aby lidé měli rekreaci a dovolenou. Často jsme zažili, a platí to i dnes, slyšet člověka říkat: „Rád bych měl osm dní volna; dejte mi peníze; ale nechci jet pryč na rekreaci, zůstanu doma.“ Ne, to je špatně; to by bylo...

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

vyhazování peněz; doma si člověk nemůže najít odpočinek. Samotná myšlenka je taková, že ho jednou za čas vytáhnou ze své půdy, kde neustále vidí jen nouzi a nouzi, a pošlou ho na výlet k moři, do hor nebo k Rýnu a naučí se na osm dní zapomenout na pracovní svět. To, co kážou marxisté, nestačí: „Chceme svátky“; s svátky se musí něco dělat – to je Síla skrze radost.

Na konci prvního roku jsem mohl prohlásit, že Síla radostí dobyla Německo s velkou slávou. Dnes jsou naše úspěchy tak velké, že jim věnují pozornost i zahraniční země. Zcela bez ohledu na to, zda jsou pro Německo nebo proti němu, všichni v zahraničí se zájmem sledují naši mladou organizaci, která umožnila něco, co bylo dosud považováno za nemožné, snem každého socialisty na světě po mnoho let. Doufáme, že povedeme svět k tomu, aby o Novém Německu přemýšlel jinak, než jak by nás často chtěl přesvědčit zlomyslný tisk.

Například Diario da Manha uvádí jako příklad rostoucí přízně světového mínění; v čísle ze dne 12. října 1935 čteme o námořní plavbě Síla skrze radost: „To je revoluce, kterou se Německo s pevnou a disciplinovanou vůlí svého lidu seskupeného kolem Adolfa Hitlera chystá provést. Jaké budou její účinky a konečné výsledky? Ještě je příliš brzy na to, abychom je mohli odhadnout; ale jedna věc je jistá, a to, že německý duch pracuje na vytváření nových životních konceptů a řešení nejnevyřešenějších problémů naší doby.“ Norské noviny Karmoy Posten z 27. září 1935 publikovaly zajímavou diskusi o hodnotě cest Síla skrze radost mezi Norem a panem Rabinowitzem. Nor píše s odkazem na vaše popisy hroznýchplaveb po moři: „...život na palubě musí být během takové plavby, s malým prostorem a stísněné ve všech ohledech, rád bych zdůraznil, že jsem se jedné z nich osobně zúčastnil a vím, že je to nesmysl...“

· Určitě jste nikdy nebyl na palubě parníku Síla skrze radost. Člověk nesmí. Kterákoli demokratická země, kterou máte·rádi, by na ni mohla být zahodit přes palubu veškerý smysl pro · hrdá. spravedlnost... organizace Síla skrze radost.“

Mohl bych donekonečna rozšířit seznam podobných přátelských prohlášení v tisku ze zahraničí; ale jedna věc je jasná z úsudků všech, kteří se o naši organizaci vážně zajímali, a to, že myšlenka Síly skrze radost se prosazuje díky svým úspěchům, které nebyly zpochybněny ani v jiných zemích.

Proto jsme správně podnikli cesty do jiných zemí. Půjdeme vpřed po započaté cestě a v březnu letošního roku poplujeme s naší flotilou Síla skrze radost přes Atlantik do Lisabonu a na Madeiru. Kromě toho budeme od roku 1936 každé jaro a podzim podnikat cesty na jih. Zkušenosti, které jsme získali během našich prvních plaveb přes Atlantik do Portugalska, byly tak příznivé, že jsme se rozhodli pro výše zmíněný vývoj těchto cest. Nikdo nemůže reprezentovat nové Německo lépe než německý dělník, který cestuje se Sílou skrze radost.

Kromě toho letos uskutečníme řadu velkých speciálních projektů. Když si člověk uvědomí, kam vlastně cestovalo pět milionů rekreantů z programu Síla skrze radost z let 1934 a 1935, zjistí, že z těchto pěti milionů více než tři miliony odešlo do pohraničních oblastí naší země. Tam si vybudovali živou zeď německého socialismu. Obyvatelstvo pohraničních oblastí navštěvovali bratři Němci ze všech částí Německa. A velké kamarádství, které právě odlišuje cesty programu Síla skrze radost od soukromých cest, dalo těmto bratrům v pohraničí novou duchovní oporu. ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

V této metodické práci budeme pokračovat a značně ji rozšíříme. Abychom tohoto cíle dosáhli, zahájili jsme velkou kampaň a hodláme snížit již tak nízké ceny programu Síla skrze radost o dalších 30 procent. Když byl tento návrh navržen, mnoho odborníků kroutilo hlavou a věřilo, že toho nikdy nelze dosáhnout. Nyní, po krátké době příprav, mohu říci, že ještě letos budou levnější ceny k dispozici pro 350 000 rekreantů, a to aniž by se poskytovatelé ubytování museli odchýlit od schválených tarifů.

To znamená, že na průměrné vzdálenosti může německý dělník odjet na celotýdenní dovolenou za cenu 12 až 15 nebo 16 marek, včetně jízdného, plné penze a ubytování a kolektivních aktivit všeho druhu. To nám umožní zapojit nové skupiny dělníků, které se kvůli své ekonomické situaci dosud nemohly zúčastnit cesty „ Síla skrze radost“ . Tyto nové masy budou nejlepšími rekreanty, protože budou nejšťastnější a nejspokojenější. Vezmeme je do krásných pohraničních oblastí, které zároveň nejvíce potřebují péči, kterou jim může poskytnout nacistický socialismus.

Ve všech aktivitách hnutí Síla skrze radost , které přesahují hranice naší vlasti, dbáme na naše německé bratry v zahraničí. Chceme z nich udělat živý most spojující nás s jinými zeměmi a naši rekreanti budou posly přátelství, aby umožnili ostatním zemím vidět Německo takové, jaké doopravdy je. A tak do Německa přivezeme naše bratry žijící v zahraničí a jejich děti, které by jinak nikdy nemohly pomyslet na návštěvu Německa. V zimní a přechodné sezóně budeme využívat naši flotilu Síla skrze radost a tyto cesty budeme uskutečňovat za velmi nízké ceny. Ve všech těchto podnicích nekonkurujeme žádným průmyslovým institucím, protože jednotlivce, kteří se těchto cest zúčastní, budeme velmi pečlivě vybírat. Pokud má někdo dostatek peněz na to, aby si dovolil běžnou cestu do Německa, ať cestuje běžným způsobem.

Výše uvedené levné zázemí pro návštěvu Německa nabízíme pouze těm, kteří nejsou v takové šťastné situaci.

Na závěr svých poznámek týkajících se cestování a dovolené bych se rád dotkl jedné malé obavy, která v některých kruzích panuje. Celkově jsou všichni nadšení z expedic Síla skrze radost , naši hostitelé i rekreanti. Všichni chválí tuto instituci, která, jak se ukázalo, má v mnoha ohledech velmi blahodárný vliv. Občas se ozývá jen jedna kritika: říká se, že velkou část rekreantů tvoří lidé, kteří by i bez nás mohli jet na dovolenou. Tato námitka je však neoprávněná. Moji spolupracovníci prozkoumali složení velkého počtu vlaků. To bylo snadno možné, protože každý účastník je osloven pomocí speciálního podrobného dotazníku. Výsledek šetření všech rekreačních vlaků ze čtyř okresů byl následující: nejméně přesně 50 % cestujících tvořili dělníci pracující v průmyslu. Zbytek tvořili drobní zaměstnanci, samostatní řemeslníci, lidé ze soukromého sektoru, členové svobodných povolání atd. Mohu také uvést čísla týkající se příjmů rekreantů Síla skrze radost . Vyšetřování těchto vlaků ukázalo, že třetina všech rekreantů měla příjem nižší než 100 marek měsíčně. Další třetina vydělávala měsíčně mezi 100 a 150 markami. Příjmy zbývajících byly vyšší, ale v průměru se pohybovaly mezi 150 a 250 markami měsíčně. Pouze 6 % vydělávalo více než 250 marek. V této kategorii nacházíme především manželské páry s početnými rodinami, které mají v důsledku vysokých zátěží právo účastnit se cest Síla skrze radost .

Musíme dosáhnout bodu – a vše až do současnosti naznačuje, že ho dosáhneme –

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

když je cesta z Berlína na Rujánu s dopravou tam a zpět a osmidenní dovolenou u moře k dispozici od 12 marek. Konečný cíl je následující: podle současné úrovně populace Německa musíme být schopni každoročně posílat 14 milionů pracujících mužů a žen na rekreační cesty v délce 12 až 14 dnů. Stávající dopravní a ubytovací zařízení jsou naprosto nedostatečná k řešení tohoto problému. Dnes již dosáhla hranice možností. Když jsme to před dvěma lety prorokovali, smáli se nám.

Proto se bez prodlení pustíme do výstavby nových ubytovacích zařízení a nových lodí. V příštích třech letech postaví Německá dělnická fronta budovy v hodnotě 100 milionů marek. Mezi ně bude patřit i mořské lázně na ostrově Rujána s 20 000 lůžky a veškerým vybavením pro rekreaci. Plány a modely pro tento jedinečný podnik již byly vypracovány. Vděčíme za ně velkorysému rozkazu našeho vůdce Adolfa Hitlera.

Dále postavíme dvě lodě pro 1 500 osob, bez hromadných ubytoven, všechny kajuty budou pro dvě nebo čtyři osoby, každá kajuta bude mít okénko a celá loď bude mít palubu s bezkonkurenční kapacitou. Kromě dvou lodí, Der Deutsche a Sierra Cordoba, které již máme, letos na jaře koupíme další čtyři lodě podobné velikosti. Kromě těchto projektů se počet lůžek ve venkovských rekreačních domech, které Labouristická fronta již vlastní, zvýší na 30 000. Až bude za tři roky celá věc dokončena, budeme schopni poskytnout ubytování pro 1,2 milionu lidí v našich vlastních rekreačních střediskách. Nároky soukromého hotelnictví a pohostinství budou samozřejmě vždy privilegované. Budeme tedy houževnatě pracovat na dosažení konečného cíle, dokud poslední pracující Němec nebude schopen plně uspokojit svůj oprávněný nárok na rekreaci a dovolenou.

Mezi různými částmi organizací Národně socialistické komunity Síla skrze radost zaujímá sport obzvláště důležité místo. Tato funkce má skvělou, ale nekonečně namáhavou odpovědnost proměnit volný večer německého dělníka strávený veselou fyzickou kulturou ve zdroj síly i odpočinku. Dnes, po dvou letech práce, můžeme s uspokojením konstatovat, že výsledek daleko předčil naše očekávání. Více než tři miliony lidí absolvovalo 8 500 kurzů v různých sportovních kategoriích (plavání, gymnastika, lehká atletika, lyžování atd.), které jsme zorganizovali. Lékařská centra pro sportovní záležitosti a speciální kurzy pro osoby trpící fyzickými vadami slouží k tomu, aby se připravili i poslední z našich krajanů. Naše plavby na otevřeném moři byly vždy plně obsazeny a mnoho žádostí muselo být zamítnuto. I v tomto směru rozšíříme naši práci a zejména budeme uskutečňovat cesty s větším akčním rádiusem než v loňském roce. Během této zimy, v době psaní tohoto textu, se v nejkrásnějších zimních sportovních oblastech Německa konají výukové kurzy lyžování; Zúčastní se jich 35 000. V souvislosti s těmito kurzy je k dispozici 30 000 lyžařských kompletů Strength Through Joy , které se skládají z lyží s popruhy, bot a pažb za 35 marek. Toto číslo se může zdát vysoké, a přesto se loni v běžném maloobchodě prodalo 18 000 kusů kompletů. 42 000 rekreantů Strength Through Joy s nadšením sledovalo olympijské hry v Garmisch-Partenkirchenu, kam se dostali našimi vlaky Strength Through Joy .

Pro bezpočet Němců to znamenalo splnění dlouho ceněného a zdánlivě nesplnitelného snu; v dnešním Německu už totiž sport není jen otázkou překonávání rekordů vyvolenými nebo ekonomicky šťastnějšími jedinci, ale stal se národním koníčkem. Již nyní je nedostatek vhodných cvičišť a příliv lidí k Síle skrze Radost

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

Sportovní kurzy jsou stabilně udržovány. Třetí ročník, dle minulých zkušeností, opět ukáže rovnováhu, která prokáže, že v Německu se nepěstuje jen mistrovský sport, ale zejména lidový trénink těla. Nepřestaneme, dokud i padesátníci a šedesátiletí nebudou považovat sport nebo tělesnou výchovu za každodenní nutnost.

Nově vytvořené oddělení „Síla skrze radost“ pro školství a lidovou výchovu zahájilo svou praktickou činnost teprve nedávno. Ale během několika měsíců své existence již prokázalo německému národu cenné služby tisíci přednášek, knihovnami, které obsahují statisíce knih, a uskutečňováním návštěv a prohlídek všeho druhu.

Až do roku, kdy se k moci dostala Národně socialistická strana, miliony německých mužů a žen nikdy neviděly divadlo zevnitř. Nejenže se jim zdálo zcela přirozené nechodit do divadla, ale také měli v důsledku marxistického vlivu, kterému byli vystaveni, takový komplex méněcennosti, že se jim dokonce zdálo, že chodit tam není v souladu s jejich společenským postavením. I zde došlo k zásadní změně. Kulturní statky národa již nebudou výsadou majetnických tříd. Jedno náhodně vybrané číslo vrhá nápadné světlo na značný význam práce, která byla vykonána jen ve „Velkém Berlíně“, z hlediska kulturní politiky: od 1. prosince 1934 do 30. listopadu 1935 přivedla iniciativa Síla radostí do divadla více než jeden a půl milionu berlínských pracujících mužů. Ačkoli je toto číslo pozoruhodné, jeho skutečnou hodnotu si mnohem více uvědomíme, když si uvědomíme, že představuje muže a ženy, kteří buď nikdy, nebo prakticky nikdy nechodili do divadla. Tito lidé proto představují pro divadlo dalšího patrona. Důvody, proč nikdy předtím divadlo nenavštívili, byly především ekonomické. Dělník nebo zaměstnanec s měsíčním příjmem 100 až 200 marek si prostě nebyl schopen dovolit platit běžné divadelní ceny pro sebe a svou manželku.

Díky našim štědrým opatřením si divadlo a koncertní sál získaly podporu širokých mas – mas, které tyto instituce znaly jen z doslechu a pohlížely na ně s naprostou lhostejností. Tuto skutečnost nelze ignorovat a která má samozřejmě příznivý dopad na soukromá divadla, která nenavštěvuje Síla skrze radost.

Šetření, která jsme provedli na začátku roku 1934 v závodě Siemens ohledně návštěv divadel, tato pozorování potvrdila. Jedno nebo dvě čísla to snadno dokazují: 87,6 % dotázaných mužů a 81,3 % žen nikdy nevidělo operu; 63,8 % dotázaných mužů a 74,2 % žen nikdy nenavštívilo divadlo. Vzhledem k tomu, že tyto otázky byly kladeny všem zaměstnancům koncernu Siemens bez ohledu na osoby nebo postavení, od ředitele až po pomocníka, lze právem tvrdit, že ti členové personálu závodu, kteří již byli svědky divadelních nebo operních představení, patřili mezi ekonomicky lépe situované skupiny zaměstnanců.

Nedávná pozorování v různých továrnách ukazují šťastný výsledek, že manuální dělníci jsou obzvláště dobře zastoupeni v aktivitách organizovaných organizací Síla skrze radost. Probíhá zde dílo kulturní osvěty, jehož účinky budou patrné později.

Jen v Berlíně se sedm divadel zaměřuje výhradně nebo převážně na představení Síla skrze radost; zatímco průměrný počet návštěvníků v celé Říši se pohybuje mezi 60 % a 70 % počtu dostupných míst, divadelní představení Síly skrze radost jsou naštěstí vždy vyprodané s velkým předstihem. Sponzorství této kvality se sotva kdy může vyrovnat

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

Velkou oblibu mají i „Mistrovské koncerty“, které byly nově zavedeny před rokem, a „Hudební hodiny“, které navštěvujeme. Naše skvělé koncerty, které dirigují nejslavnější němečtí dirigenti, jsou obvykle vyprodané dlouho před začátkem. Mezi slavné orchestry, které se koncertů zúčastnily, patří mimo jiné Berlínská filharmonie, místní orchestr z berlínského regionu (das Landesorchester Gau Berlin) a orchestr Německé opery. Beethovenova Devátá symfonie byla dvakrát provedena před plným sálem.

V muzeích dělník dosud viděl vyloženě buržoazní instituci, kterou z principu nenavštěvoval. Protože pro nás bylo obtížné dostat dělníka i do muzea, pořádali jsme mnoho tisíc dirigentských večírků. Kromě toho jsme však do továrny přinášeli umění prostřednictvím výstav děl, které se konaly ve velkém měřítku a s ještě větším úspěchem po celé Říši. Kontakt s německými manuálními dělníky navíc nabízí umělci silnou inspiraci pro uměleckou tvorbu odpovídající době.

Během několika let bude mít každá z větších továren uspořádána stálá výstava. Každý rok budou moci miliony Němců obdivovat díla německých umělců. Dosáhli jsme tedy toho, že německý umělec odešel tam, kam se sbíhají pracující masy národa, tedy na pracoviště a do továrny; a že za svou práci a za umělecké poklady, které přináší manuálnímu dělníkovi, je umělec bohatě odměněn stimulem, který jeho umělecká tvorba dostává ze styku s manuálním dělníkem a se strojovnami.

Celkem se našich 66 000 akcí Síla skrze radost zúčastnilo 25 milionů lidí.
S našimi filmovými dodávkami jsme navštívili osamělé vesnice a kouty Německa skryté v lesích a neobdělávané půdě, abychom našim bratrům tam pro jednou dopřáli živou změnu a odpočinek od břemene a únavy dne.

Naše aktivity však sahají ještě dále. V tisících a tisících továren se v průběhu mnoha let usazovala špína v zákoutích a skulinách a nikdo nikdy nepomyslel na to, jak zkrášlit pracoviště. Lidé si tak zvykli na špinavé, těsné a dusné pracovní prostory, že je přijímali jako samozřejmost.

Do toho se s novou odvahou a energií zapojilo oddělení Krása v práci . Svěží vítr zavanul všemi továrnami a vymetl špínu a prach z oken a ze všech skulin dvorů a továren. Manažeři, velmi často s pomocí samotných zaměstnanců závodů, utratili více než 200 milionů marek, aby na popud oddělení Krása v práci učinili práci vhodnou pro lidské bytosti. Tam, kde se dříve povalovaly staré harampádí a odpadky, jsou dnes malé zahrádky, zeleň, uklizené dvory, sportoviště, světlé a vzdušné dílny, bazény, toalety a umývárny. V posledních dvou letech byla vytvořena pracoviště, na která je radost hledět. Doposud bylo opraveno zhruba 17 000 továren. Spolu s nesčetnými vylepšeními většího či menšího významu bylo postaveno: 4 314 jídelen a společenských místností pro zaměstnance závodů; 1 580 okrasných zahrad; 276 sportovních hřišť; a 93 bazénů.

Tato práce, kterou dnes v továrnách vykonává organizace Strength Through Joy, automaticky reaguje na domov německého dělníka. Člověk, který je zvyklý na krásné a čisté místo k práci, se bude cítit dobře pouze v krásném a čistém domově.

Konstrukce pracovních skupin v továrnách velmi rychle postupuje. Cílem je svařovat ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

členové NSDAP a jejích poboček v továrně spolu s nejlepšími dělníky ve věku 18 až 25 let spojili do pevného, nerozbitného bloku, aby i v dobách krize, ve spojení s vůdci „buněk“ a „bloků“, udrželi při životě myšlenku komunity.

Tyto pracovní skupiny by navíc měly v továrně vytvářet nové zvyklosti a měly by inspirovat k akcím, jako jsou inspekce a společenské večery.

Pokud jde o organizaci Síla skrze radost, lze uvést následující čísla: Národně socialistická komunita Síla skrze radost je rozdělena do 32 regionů, 771 okresů a 15 051 místních skupin se stejným počtem místních dozorců. K nim se přidávají závodní dozorci, jejichž práce spočívá v práci uvnitř továrny, celkem 57 000. Všech těchto 75 000 spolupracovníků poskytuje své služby Síle skrze radost zdarma.

Síla skrze radost zaměstnává pouze 2 547 placených úředníků.

Tento mohutný podnik, který v prvních dvou letech musel být dotován Německou dělnickou frontou, bude, jak doufáme, letos nezávislý. To je snad nejpozoruhodnější a nejzajímavější fakt, zvláště když vezmeme v úvahu, že množství peněz mobilizovaných a uvedených do oběhu organizací Silou skrze radost je více než milion říšských marek, zatímco italský Dopolavoro této úrovně ani zdaleka nedosáhl a americká organizace volného času a večerů vyžaduje velmi značné dotace; zatímco ze všech marxistických snah, které – ať už ve starém Německu nebo v bolševickém Rusku nebo v průmyslových zemích Západu – všude zcela selhaly, je národní socialismus na správné cestě.

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

Německá zimní pomocná práce

od Maxe Hungera

Zimní záchranná akce, zahájená Národně socialistickou stranou a s velkým nadšením přijatá celým národem, se stala uznávanou institucí Třetí říše a požehnáním pro mnoho milionů potřebných, oslabených a nemocných mužů, žen a dětí.

Ačkoli stát prostřednictvím přímých akcí dělá vše pro boj s nezaměstnaností a překonávání nouze poskytováním práce v komplexním měřítku, dosud neměl dostatek času na to, aby našel práci pro každého práceschopného muže a ženu ochotného pracovat, ačkoli dokázal tváří v tvář celosvětovým obchodním obtížím téměř neuvěřitelný zázrak, když snížil počet nezaměstnaných během tří let ze 7 milionů na méně než 2 miliony. Ale jako každá rodina bude mít vždy ve svém kůlnu své chudé.

Sociální legislativa a veřejná pomoc udělaly a dělají mnoho pro zmírnění
chtít, ale tyto instituce nemohou chtít úplně odstranit.

Zimní pomoc byla zřízena s cílem pomoci všem, jejichž prostředky k obživě se nacházejí těsně pod hranicí státu. Zimní pomoc nemá nahradit veřejnou pomoc, ale jejím hlavním cílem je ji doplnit.

Když se 30. ledna 1933 ujal moci národní socialismus, založil stát, jak řekl Dr.
Goebbels to popsal: „pole ruin“, politický chaos s prázdnou pokladnou a každým pátým mužem, který pobíral sociální dávky.

Vyžadovalo to odvážné srdce a železnou vůli k zvládnutí téměř beznadějné situace, kterou se předchozí vlády marně snažily napravit. Způsob, jakým byly tyto gigantické problémy řešeny, se již stal historickou záležitostí, ale navždy zůstane v paměti jako úžasný příklad odvážného a konstruktivního státnictva.

Jádro velkého Národně socialistického sdružení pro blahobyt se vytvořilo již na jaře roku 1932, ale jeho skutečná činnost se rozběhla až po nástupu strany k moci. První oficiální akce sdružení se konala 6. května 1933, kdy za přítomnosti Führera hlavní komisař Hilgenfeldt, který byl dosazen do čela organizace, oznámil Führerův rozkaz, kterým se sdružení schvaluje jako oficiální orgán strany pro Říši, oprávněný zabývat se všemi otázkami týkajícími se veřejného blaha a pomoci.

Sdružení bylo poprvé vyzváno k akci v den Führerových narozenin 20. dubna, kdy mu byla svěřena distribuce potravinových balíčků nezaměstnaným, a 1. května, kdy provedlo první pouliční sbírku do prázdninového fondu pro děti.

V létě téhož roku získala Asociace výkonné pravomoci k organizaci Zimní pomoci, kterou naplánoval Führer, a okamžitě začala s organizačními přípravami na tento velký úkol. 13. září Führer zahájil kampaň prohlášením, že nikdo v Německu by neměl v zimě trpět hladem ani zimou, a Dr. Goebbels ve svém rozloučení řekl, že tato Zimní pomocná práce by měla být provedena s

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

nejčistší a nejslušnější metody, jaké si lze představit, a že v soucitu s chudými by měl celý národ každou první neděli v měsíci mít „jednorázový guláš“ a rozdíly v ceně běžné večeře by měly být věnovány na pomoc potřebným. Datum zahájení zimních záchranných prací bylo stanoveno na 1. října a 16. září se hlavní komisař Hilgenfeldt s týmem 36 pomocníků vydal do kanceláří, které mu byly dány k dispozici v budově Říšského sněmu.

V projevu proneseném 11. prosince 1935 Hilgenfeldt popisuje některé z obtíží, s nimiž se musel potýkat při organizaci práce, která mu byla svěřena. Od samého začátku bylo jasné, že úspěch tohoto projektu závisí na vybudování efektivního mechanismu pro sběr a distribuci a na aktivním zapojení celého národa. Proto bylo nutné vlažné a lhostejné probudit k vyššímu smyslu pro občanství a sobecké k novému altruismu; každému Němci bylo nutné připomenout, že skutečné společenství je založeno na sebeobětování a vzájemné pomoci. Führer při zahájení Zimní záchranné akce prohlásil: „Tato velká akce proti hladu a zimě musí být zahájena pod mottem: Mezinárodní solidarita proletariátu byla námi zničena. Na jejím místě vztyčíme živou národní jednotu německého lidu.“

Hilgenfeldt si od začátku uvědomil, že aby byla organizace efektivní, musí být pružná ve svém uplatňování potřeb a přizpůsobivá proměnlivým podmínkám skutečné nouze, kterou má zmírňovat.

„Nikdo nesmí trpět hladem a zimou!“ Toto bylo nařízení, které Führer uložil svým věrným stoupencům.

Jak to mělo být provedeno? Bylo třeba se postarat o asi 17 milionů lidí: téměř třetinu celkové populace Německa. Vskutku, náročný úkol! Vrchní komisař Hilgenfeldt však věděl, že se v první řadě může spolehnout na oddanou spolupráci asi 30 000 místních složek strany, ale také věděl, že nemohou uspokojivě fungovat, pokud nebudou předem stanoveny podrobné plány zahrnující všechny eventuality.

Z tohoto důvodu si povolal na pomoc odborníky z oblasti financí, průmyslu a dopravy, jakož i z oblasti obchodu s bramborami, moukou a uhlím; využil také existujících charitativních institucí od církevních misií, Německého červeného kříže, technického záchranného sboru až po malou skupinu nadšených pracovníků zvaných „adventisté“. Jednalo se o všeobecnou mobilizaci všech sil vycvičených a zkušených v oblasti veřejné pomoci a těch, kteří byli ochotni a připraveni pomáhat jako čestní pracovníci, bez ohledu na stranické a společenské postavení.

Každá místní pobočka strany po celé zemi shromažďovala a uchovávala jména všech osob, které potřebovaly dodatečnou pomoc. S rostoucí prací byla ke každé místní pobočce přidružena zvláštní sekce Národně socialistické asociace pro blaho, kde muži a ženy všech tříd pracovali společně s jedinou vůlí pro jeden společný cíl.

Při organizaci pomoci bylo nutné studovat a zohlednit specifické potřeby různých oblastí.
Jelikož se životní návyky v jednotlivých okresech lišily, a to i v oblasti potravinářství, a protože se postižené oblasti shodovaly především s hustě osídlenými průmyslovými centry, musela asociace učinit opatření, aby splnila všechny tyto zvláštní požadavky. Tyto obtíže nejlépe ilustruje konkrétní případ: například obyvatelstvo provincie Rýnsko-vestfálsko je zvyklé konzumovat žlutou odrůdu brambor; totéž platilo pro Essen a Hamburk; v důsledku toho musely být všechny bílé i červené odrůdy brambor posílány do jiných částí Německa, kde byly oblíbené, zejména do Bádenska.

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

Sběr a distribuce brambor kladly na zdroje organizace mimořádnou zátěž kvůli nerovnoměrným místním potřebám obyvatelstva. Například do Bavorska, které je, pokud jde o brambory, soběstačné, se téměř žádné dodávky neuskutečnily, zatímco pro okres Essen bylo potřeba dodatečné množství 1,45 milionu cwt a pro Sasko 0,92 milionu cwt. Mezi další města a okresy, které potřebovaly dodatečné dodávky, patřil Berlín, střední Německo, průmyslové oblasti Rýnsko-vestfálska, Bádensko a části Württemberska. Během kampaně 1933/34 bylo sesbíráno a distribuováno přibližně 60 000 železničních vagonů brambor. Z tohoto množství jen Berlín denně dostával 700–800 vagonů. Měsíční distribuovaná dávka brambor se rovnala asi 30 liber na osobu z celé populace. Jelikož však dodatečnou pomoc dostávala pouze asi jedna třetina populace, dávka na osobu skutečně podporovaných činila asi 100 liber měsíčně. Podobné podmínky panovaly i v případě požadavků a distribuce paliva.

V některých okresech se spaluje převážně dřevem, v jiných rašelinou, uhlím nebo lignitovými briketami. Pece a kamna jsou samozřejmě speciálně přizpůsobeny použitému palivu. Proto bylo nutné dbát na to, aby každá lokalita byla zásobena potřebným palivem v dostatečném množství. Množství paliva povolené pro každou domácnost bylo vypočítáno tak, aby stačilo k vytápění jedné místnosti po celou zimu. Rodinám se 3 nebo 4 dětmi bylo přiděleno dostatek uhlí k vytápění 2 místností po celou zimu.

Pro přepravu veškerého paliva potřebného v letech 1933/34 bylo zapotřebí asi 140 000 železničních vagonů, což představuje asi 16 % celkového množství paliva spotřebovaného v Německu. Množství uhlí dodané během zimy jedné rodině se 2 dětmi představuje přibližně 9 centu tun, zatímco každá domácnost v hornických okresech, kde se uhlí spaluje extravagantněji, obdržela ve stejném období přibližně 22 centu tun.

Distribuci uhlí zajišťují místní obchodníci s uhlím. Osoby, které mají nárok na úlevu, obdrží poukázky na dodávku 1 cwt za kus. Poukázky jsou předávány obchodníkovi s uhlím, který poté uhlí dodá za úhradu malého poplatku za přepravu. Příjemci, kteří nejsou schopni zaplatit, obdrží uhlí zdarma.

Lepší představu o rozsahu zásob uhlí snad poskytne vysvětlení, že by horníkům v sárské pánvi trvalo 3 měsíce práce, než by získali množství uhlí potřebné pro zimní záchranné práce.

Zimní pomoc zahrnuje také dodávku obuvi a oblečení. Délky materiálu použité pro
oblečení by tvořilo celkovou délku celých 5 000 mil.

Kromě brambor se distribuují i další potraviny: rýže, mouka, kakao, mléko, tuky, maso, ryby a další poživany. Poskytuje se také bezplatné občerstvení a o Vánocích vánoční stromky pro mládež. V letech 1933/34 bylo jen v Berlíně distribuováno 300 000 vánočních stromků.

Pro shromažďování darů nezbytných pro nákup všech těchto obrovských zásob se používaly různé způsoby: pouliční sbírky, kterých se účastní i nejvyšší státní úředníci jako sběratelé, benefiční představení, společenské akce, pouliční loterie, měsíční sbírky „jednoho pokrmu“, dary librových balíčků s potravinami, veřejné předplatné, zvláštní daně z příjmu, soukromé sbírky, pouliční prodej odznaků atd., atd.

Důkladnost organizace nejlépe ilustruje metoda, s níž se „jednorázové jídlo“
V Berlíně se konají sbírky „guláše“.

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

Město Berlín se skládá z přibližně 125 000 domů; u každého domu je sepsán seznam obyvatel a v každém domě je vyzvána každá rodina nebo nezávislý podnájemník a vybrány peníze. Příspěvek, podle možností přispěvatele, je jím zapsán do seznamu, který je během několika hodin vrácen místní pobočce spolu s vybranou částkou. Jen v Berlíně je v zimních záchranných pracích zapojených průměrně 140 000 dobrovolných pomocníků.

Je třeba také zmínit, že výroba odznaků a dárků, které se prodávají na ulicích při zvláštních příležitostech, poskytovala práci a chléb mnoha nezaměstnaným v upadajících průmyslových oblastech. Například v zimě 1933/34 byly zadány zakázky v hodnotě 4 milionů marek výrobcům v Bavorském lese, Durynsku a Sasku a nezapomnělo se ani na Východní Prusko s jeho jantarovým průmyslem. Pro období 1934/35 se hodnota těchto zakázek zvýšila na 5 milionů marek.

Úleva je poskytována všem oprávněným osobám bez ohledu na rasu nebo národnost.

Například v letech 1933/34 bylo poskytnuto pomoci 69 336 cizincům, z nichž 29 108 byli Židé. Jen v Berlíně se Zimní záchranná služba starala o 13 818 Židů a 8 054 cizinců. Celkové částky v penězích a peněžní hodnotě vybrané pro Zimní záchrannou službu byly:

in	1933/34	Mks.	357,136,040.71
in	1934/35		367,425,484.89
in	1935/36		370,000,000.00

Počet asistovaných byl následující:

in	1933/34	16,617,681
in	1934/35	13,866,571
in	1935/36	12,923,247

Zvláštní zmínku je třeba věnovat bezkonkurenční pomoci, kterou zemědělci poskytli Zimní záchranné akci. Několik čísel to ilustruje: Například v letech 1933/34 dodalo Pomořansko 841 477 centov brambor.

in Kurmark	1,600,000 cwt.
in Saxony	447,000 cwt.

******demo verze převodníku e-knih*******

Machine Translated by Google

Veškeré zboží pro zimní záchranné práce přepravovaly státní dráhy zdarma.
V kampani 1933/34 činil příspěvek Státních drah v této souvislosti 14 672 957 Mks., zatímco celková hmotnost transportů dosáhla 59 025 995 cwt.

Počet čestných pomocníků zapojených do Zimní záchranné práce dosahoval každoročně v průměru 1,5 milionu, zatímco ve správě této organizace byl zaměstnán následující počet úředníků, úředníků atd.:

in	1933/34	4,116
in	1934/35	5,398
in	1935/36	about the same number

Celkové náklady na administrativu jsou necelých 1 % z celkových příjmů.

Vůdce a říšský kancléř Adolf Hitler, když 27. května loňského roku přijal vrchního komisaře Hilgenfeldta ve společnosti jeho hlavních pracovníků, vyjádřil své velké uznání za práci, kterou organizace vykonala, a když na závěr prohlásil, že „Zimní záchranná práce je jedinečným historickým počinem sociální práce“, pouze vyjádřil pocit každého opravdového Němce ohledně tohoto velkého národního úsilí vzájemné dobré vůle a osobní oběti.

******demo verze převodníku e-knih*******